

Mark Haddon
Süper İyi Günler
ya da Christopher Boone'un Sıradışı Hayatı

Çeviren: Övgü Doğangün

roman

Whitbread
2003
Yılın Romanı
ve
Yılın Kitabı
Ödülü

Genel Yayın: 810
Edebiyat Dizisi: 375

süper iyi günler

ya da

CHRISTOPHER BOONE'UN
SIRADIŞI HAYATI

Mark Haddon

Çeviren Övgü Doğangün

Roman

Bu kitap
Sos'a
ithaf edilmiştir

Kathryn Heyman, Clare Alexander,
Kate Shaw ve Dave Cohen'e
teşekkürlerimle.

TEŞEKKÜR

Metro logosu, kumaş desenleri ve metro hattının şeması Londra Ulaşım Şirketi'nin izniyle yayınlandı. Kuoni reklamı Kuoni'nin izniyle yayınlandı. A seviyesi matematik sorusu OCR'nin izniyle yayınlandı. Diğer telif hakkı sahiplerine ulaşabilmek için büyük çaba sarfedildi. Yayıncı, yanlışlıkları ve eksiklikleri yeni baskılarda gidermekten mutluluk duyacaktır.

Geceyarısını 7 dakika geçiyordu. Köpek, Bayan Shears'ın evinin önündeki çimlerin ortasında yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Yandan bakıldığında koşuyor gibi görünüyordu, rüyasında bir kediye kovalayan köpeklerin koştuğu gibi. Ama köpek ne koşuyordu ne de uyuyordu. Köpek ölmüştü. Köpeğe bir bahçe tırmığı saplanmıştı. Tırmık, köpeğin vücudundan geçip toprağa saplanmış olmalıydı çünkü dimdik duruyordu. Köpeğin tırmıkla öldürülmüş olduğuna karar verdim çünkü köpekte başka yara göremiyordum ve kimse kanser ya da trafik kazası gibi bir nedenden dolayı ölmüş olan bir köpeğe tırmık saplamazdı. Ama bu konuda kesin bir karar veremedim.

Bayan Shears'ın bahçe kapısından içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Bahçeye girdim ve köpeğin yanında diz çöktüm. Elimi köpeğin burnuna koydum. Hâlâ sıcaktı.

Köpeğin adı Wellington'dı. Aile dostumuz olan Bayan Shears'a aitti. Bayan Shears yolun karşı tarafında oturuyordu, soldan üçüncü evde.

Wellington bir kanişti. Saç stilleri olan o küçük kanişlerden değildi ama, büyük bir kanişti. Siyah kıvrıcık tüyleri vardı ama yakından bakıldığında tüylerinin altından, tavuk derisine benzeyen çok açık sarı renkteki derisi görülebiliyordu.

Wellington'ı okşadım ve onu kimin öldürmüş olabileceğini düşündüm ve bunun nedenini.

3

Benim adım Christopher John Francis Boone. Dünya üzerindeki bütün ülkeleri biliyorum ve onların başkentlerini ve 7.507'ye kadar bütün asal sayıları.

Siobhan'la ilk tanıştığımız gün bana bu resmi gösterdi

ve bunun 'üzgün' anlamına geldiğini söyledim, ölü köpeği bulduğumda benim olduğum gibi.

Sonra bana şu resmi gösterdi

ve bunun 'mutlu' anlamına geldiğini söyledim, tıpkı Apollo uzay gemisi hakkındaki bilgileri okuduğum zaman ya da sabah saat üç ya da dörtte hâlâ uyanık, sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyüp o anda dünya üzerinde yaşayan tek insan olduğumu düşündüğüm zaman hissettiğim gibi.

Sonra başka resimler çizdi

Ama bunların ne anlama geldiğini anlayamadım.

Siobhan'dan bu suratlardan bir sürü çizmesini ve yanlarına da tam olarak ne anlama geldiklerini yazmasını istedim. O kâğıdı cebimde taşıyor, biriyle konuşurken ne demek istediğini anlamadığımda kâğıda bakıyordum. Ama insanların konuşurken suratlarının şeklinin bu şekillerden hangisine en çok benzediğine karar vermek çok zordu çünkü insanların yüzleri çok çabuk değişiyordu.

Siobhan'a bu yaptığımı anlattığımda eline bir kâğıt ve kalem aldı ve bu hareketim karşısında insanların muhtemelen böyle hissettiğini söyledi

ve sonra da güldü. Ben de şekillerin olduğu kâğıdı yırtıp attım. Siobhan da benden özür diledi. Artık biri konuşurken ne dediğini anlamadığımda ya ne demek istediğini soruyorum ya da çekip gidiyorum.

Tırmığı köpekten çıkartıp köpeği kucağıma alarak ona sarıldım. Tırmığın açtığı deliklerden kanlar akıyordu.

Köpekleri severim. Bir köpeğin ne düşündüğünü her zaman bilirsiniz. Dört ruh hali vardır. Mutlu, üzgün, kızgın ve konsantre olmuş. Ayrıca, köpekler sadıktırlar ve yalan söyleyemezler çünkü konuşamazlar.

Çığılığı duyduğumda köpeğe 4 dakikadır sarılıyordum. Kafamı kaldırdığımda Bayan Shears'ın avludan bana doğru koştuğunu gördüm. Üzerinde pijamaları ve sabahlığı vardı. Ayak tırnakları parlak pembeye boyanmıştı ve ayağında ayakkabı yoktu.

Bağırıyordu: "Köpeğime ne yaptın Allah'ın belası!".

İnsanların bana bağırımlarından hoşlanmam. Bana vuracak ya da dokunacak olmalarından korkarım ve ne olacağını bilemem.

"Bırak köpeği," diye bağırdı. "Allah'ın belası, bırak o köpeği dedim sana."

Köpeği çimenlerin üzerine bıraktım ve 2 metre kadar geri çekildim. Yere eğildi, köpeği kendisinin kucaklayacağını düşündüm ama yapmadı. Belki de köpeğin üzerinde ne kadar çok kan olduğunu farketti ve üstünün kirlenmesini istemedi. Bunun yerine tekrar bağırmaya başladı.

Kulaklarımı ellerimle kapatıp gözlerimi yumdum ve kamburumu çıkarıp alnım çimenlere değene dek yere eğildim. Çimenler ıslak ve soğuktu. Güzeldi.

Bu bir cinayet romanı.

Siobhan, kendim de okumaktan hoşlanacağım tarzda bir şey yazmam gerektiğini söyledi. Genellikle matematik ve bilimle ilgili şeyler okurum. Sıradan romanlardan hoşlanmam. Sıradan romanlarda insanlar şöyle şeyler söylerler: (Demir, gümüş ve çamur damarlarıyla kaplanmışım ben. İçgüdülerine güvenmeyenlerin attıkları yumruğa boyun eğmem.)¹ Bu ne demek? Bilmiyorum. Babam da bilmiyor. Siobhan ya da Bay Jeavons da. Onlara da sordum.

Siobhan'ın uzun sarı saçları ve yeşil plastik çerçeveli bir gözlüğü var. Bay Jeavons her zaman sabun kokar ve her birinde yaklaşık 60 küçük yuvarlak delik olan kahverengi ayakkabılar giyer.

Ama ben cinayet romanlarını severim. Bu yüzden bir cinayet romanı yazıyorum.

Cinayet romanlarında birinin, katilin kim olduğunu bulmaya çalışması ve sonra da onu yakalaması gerekir. Bu bir bilmecedir. Eğer iyi bir bilmeceyse bazen kitap bitmeden yanıtı bulabilirsiniz.

Siobhan kitabın insanların dikkatini çekecek bir olayla başlaması gerektiğini söyledi. Bu yüzden köpekle başladım. Köpekle başladım çünkü ayrıca bu olay benim başımdan geçti ve kendi başımdan geçmemiş şeyler uydurmak benim için zor.

¹ Bu kitabı annem beni bir keresinde kasabaya götürdüğünde kütüphanede bulmuştum.

Siobhan ilk sayfayı okudu ve farklı olduğunu söyledi. Bu kelimeyi işaret parmağı ve orta parmağını kullanarak tırnak içine aldı. Genellikle cinayet romanlarında ölenlerin insanlar olduğunu söyledi. **Baskerville Tazısı**'nda iki köpeğin öldürüldüğünü söyledim; tazının kendisi ve James Mortimer'in spanieli², ama Siobhan onların katilin asıl kurbanları olmadığını, asıl kurbanın Sör Charles Baskerville olduğunu söyledi. Bunun nedeninin, okuyucuların köpeklerden çok insanlarla ilgilenmesi olduğunu söyledi, bu yüzden eğer kitapta bir insan öldürülürse okuyucular kitabı okumaya devam etmek istermiş.

Ona gerçek bir olaydan bahsetmek istediğimi söyledim ve ölen birilerini tanıyordum ama biri tarafından öldürülmüş kimseyi tanıımıyordum, okuldaki Edward'ın babası Bay Paulson dışında, ama bu bir planör kazasıydı, cinayet değildi ve onu yakından tanıımıyordum. Ayrıca köpekleri sevdiğimi, çünkü onların sadık ve dürüst olduklarını ve bazı köpeklerin insanlardan daha akıllı ve daha ilgi çekici olduğunu söyledim. Okula perşembe günleri gelen ve yemeğini yemek için bile yardıma ihtiyacı olan Steve örneğin, o atılan bir sopayı bile geri getiremez. Siobhan, bunu Steve'in annesine söylemememi istedi.

² Cocker soyundan bir köpek cinsi. – ç.n.

Sonra polister geldi. Polisleri severim. Üniformaları ve numaraları vardır ve ne işe yaradıklarını bilirsin. Bir kadın bir de erkek polis vardı. Kadın polisin pantolonunun sol paçasında küçük bir delik vardı ve deliğin ortasından kırmızı bir çizik görünüyordu. Erkek olanın ayakkabısının altına kocaman, turuncu bir yaprak yapışmıştı ve ayakkabının kenarından görünüyordu.

Kadın polis kolunu Bayan Shears'ın omzuna koydu ve onu eve doğru götürdü.

Kafamı çimenlerden kaldırdım.

Erkek polis yanıma çömeldi ve "Bana burada neler olduğunu anlatmak ister misin genç adam?" dedi.

Ayağa kalktım ve "Köpek ölmüş." dedim.

"O kadarını anladık." dedi.

"Sanırım onu biri öldürmüş." dedim.

"Sen kaç yaşındasın?" dedi.

"15 yıl 3 ay ve 2 gün." dedim.

"Peki bu bahçede tam olarak ne yapıyordun?" dedi.

"Köpeğe sarılıyordum." dedim.

"Ona neden sarılıyordun?" diye sordu.

Bu zor bir soruydu: Çünkü öyle yapmak istiyordum. Köpekleri seviyordum. Köpeğin ölmüş olduğunu görmek beni üzmüştü.

Polisleri de severim ve soruya düzgün cevap vermek istiyordum, ama polis doğru cevabı bulmam için yeterli zaman vermedi.

“Köpeğe neden sarılıyordun?” diye tekrar sordu.

“Köpekleri seviyorum.” dedim.

“Köpeği sen mi öldürdün?” dedi.

“Köpeği ben öldürmedim.” dedim.

“Bu tırmık senin mi?” diye sordu.

“Hayır.” dedim.

“Bu olaya çok üzölmüşe benziyorsun.” dedi.

Çok fazla soru soruyordu ve bu soruları çok hızlı soruyordu. Sorular, Terry Amca’nın çalıştığı fabrikadaki ekmekler gibi kafamın içine yığılıyordu. Orası bir ekmek fabrikası ve Terry Amca dilimleyicilerden sorumlu. Ve bazen dilimleyici yeteri kadar hızlı çalışmıyor ama ekmekler gelmeye devam ediyor ve bir tıkanma oluşuyor. Bazen aklımın bir makine olduğunu hayal ediyorum ama her zaman dilimleme makinesi değil. Böyle düşününce diğer insanlara aklımda neler olduğunu anlatmak kolaylaşıyor.

Polis, “Sana bir kez daha soracağım . . .” dedi.

Çimenliğin üstünde yeniden kıvrıldım, alnımı yine yere dayadım ve babamın inlemek dediği sesi çıkartmaya başladım. Bu sesi kafama dış dünyadan çok fazla bilgi geldiğinde çıkartırım. Tıpkı insan kendini kötü hissettiğinde radyoyu kulağına dayayıp iki kanal arasına getirerek sadece radyonun cızırtısını duyduğunda ve başka hiçbir şey duymamak için sesi sonuna kadar açtığında olduğu gibi; kendini güvende hissedersin çünkü başka hiçbir şey duymayacağını bilirsin.

Polis beni kolumdan tutup ayağına kaldırdı.

Bana bu şekilde dokunması hoşuma gitmemişti.

İşte bu ona vurduğum andı.

Bu, komik bir kitap olmayacak. Espri yapmasını bilmiyorum çünkü onları anlamıyorum. İşte örnek olarak bir espri. Babamın esprilerinden biri.

**Adam hayatı boyunca çok çekmiş, ama perde-
leri.**

Bunun neden komik olduğunu biliyorum. Sordum. Komik olmasının nedeni *çekmek* kelimesinin 3 farklı anlamı olması; **1)** bir şeyi çekmek **2)** bir sürü sıkıntı yaşamak **3)** kapamak. **1.** anlam hem insan hem de perde için kullanılıyor, **2.** anlam sadece insan için ve **3.** anlam ise sadece perde için kullanılıyor.

Bu espriyi kelimenin aynı anda üç ayrı anlama gelmesini sağlayarak kendi kendime yapmaya çalıştığımda, aynı anda üç farklı müziği dinlemek gibi oluyor ve bu çok rahatsız edici ve sinir bozucu ve radyo cızırtısı gibi güzel değil. Sanki üç farklı insanın aynı anda farklı şeylerden bahsederek seninle konuşmaya çalışması gibi bir şey.

Ve işte bu yüzden bu kitapta hiç espri yok.

Polis bir süre hiç konuşmadan bana baktı. Sonra, "Seni polis memuruna saldırmaktan tutukluyorum." dedi.

Bu beni çok sakinleştirdi çünkü televizyonda ve filmlerdeki polisler de hep böyle söyler.

Sonra şöyle dedi: "Polis arabasının arkasına geçip oturmanı şiddetle tavsiye ederim çünkü, seni küçük pislik, eğer biraz önceki numarayı bir kez daha yapmaya çalışırsan kontrolümü feci şekilde kaybedebilirim. Anlaşıldı mı?"

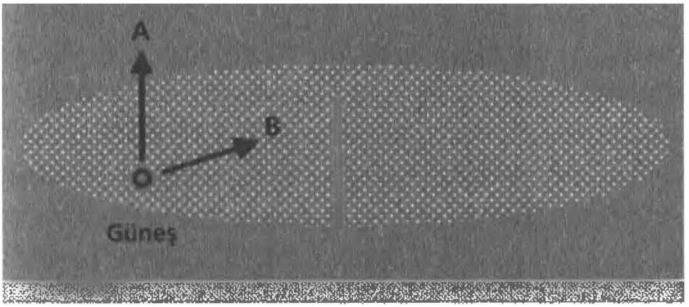
Bahçe kapısının hemen dışında park edilmiş olan polis arabasına doğru yürüdüm. Arka kapıyı açtı ve içeri girdim. Sürücü koltuğuna oturdu ve telsizi alıp hâlâ evin içinde olan kadın polisle konuştu. "Küçük serseri biraz önce bana saldırdı Kate. Ben onu karakola bırakana kadar sen Bayan Shears ile burada kalabilir misin? Ben Tony'e, uğrayıp seni almasını söyleyeceğim."

Kadın polis "Tamam. Sonra görüşürüz." dedi. Erkek polis "Anlaştık." dedi ve arabayla uzaklaştık.

Polis arabası, sıcak plastik ve tıraş losyonu ve patates kızartması kokuyordu.

Şehir merkezine gidene kadar gökyüzünü seyrettim. Aydınlık bir geceydi ve Samanyolu görülüyordu.

Bazı insanlar Samanyolu'nun yıldızlardan oluşan uzun bir çizgi olduğunu düşünür, ama öyle değildir. Galaksimiz yüz bin ışık yılı büyüklüğünde ve Güneş Sistemi bu diskin kenarına yakın bir yerlerde dir.

Elipse A istikametine doğru, 90 derece açıyla bakıldığında fazla yıldız görülmez. Ama B istikametine doğru bakıldığında çok daha fazla yıldız görülür; çünkü galaksinin merkezine doğru bakıyor olursunuz ve galaksi elips şeklinde olduğu için bir yıldız kümesi görünür.

Sonra, bilim adamlarının nasıl uzun bir süre boyunca geceleri gökyüzünün neden karanlık olduğunu çözmeye çalıştıklarını düşündüm. Evrende milyarlarca yıldız olduğu ve gökyüzünün baktığımız her noktasında yıldızlar olduğu halde ve yıldızlarla dünya arasında bu ışığı kesecek çok az şey olduğuna göre gökyüzünün neden yıldızların ışığıyla dolu olmadığını anlamıyorlarmış.

Sonra evrenin genişlemekte olduğunu keşfetmişler, Büyük Patlama'dan sonra yıldızların birbirlerinden kaçıştıklarını ve sonra bizden uzaklaştıkça daha da hızlı hareket ettiklerini ve hatta bazılarının neredeyse ışık hızına ulaştıklarını ve ışıklarının bize ulaşamama nedeninin bu olduğunu ortaya çıkarmışlar.

Bu olayı seviyorum. Geceleyin kafanı kaldırıp gökyüzüne bakarak kimseye bir şey sormak zorunda olmadan, kendi kendine çözebileceğin bir olay.

Ve evrenin genişlemesi bittiğinde bütün yıldızlar yaşayacak ve havaya atılmış bir top gibi durup evrenin ortasına düşmeye başlayacaklar. Ve artık bütün yıldızları görmememiz için bir neden olmayacak çünkü hepsi giderek daha da hızlı bir şekilde etrafımıza düşüyor olacak ve yakında dünyanın sonunun geleceğini bileceğiz çünkü geceleyin kafamızı kaldırıp gökyüzüne baktığımızda karanlık olmayacak, sadece düşmekte olan milyarlarca yıldızın parlayan ışığı olacak.

Tabii bunu kimse görmeyecek çünkü dünya üzerinde kimse kalmayacak. Muhtemelen insan nesli o zamana kadar tükenmiş olacak. Ama eğer hâlâ yaşayan birileri varsa bile onlar da göremeyecek çünkü ışık o kadar parlak ve sıcak olacak ki herkes yanarak ölecek; tünellerde yaşıyor olsalar bile.

19

Kitaplarda bölümlere genellikle sayma sayıları verilir. **1, 2, 3, 4, 5, 6** gibi. Ama ben kitabımın bölümlerine asal sayı vermeye karar verdim. **2, 3, 5, 7, 11, 13** gibi, çünkü asal sayıları severim.

Asal sayıları şöyle bulabilirsin.

Önce, yeryüzündeki bütün pozitif tam sayıları yazarsın.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	vb.

Sonra 2'nin, kendisi hariç, katı olan bütün sayıları çıkarırsın. Sonra 3'ün, kendisi hariç, katı olan bütün sayıları çıkarırsın. Sonra 4'ün 5'in ve 6'nın 7'nin ve diğerlerinin katı olan bütün sayıları çıkarırsın. Kalan sayılar asal sayılardır.

	2	3		5		7			
11		13				17		19	
		23						29	
31						37			
41		43				47			vb.

Asal sayıların hangileri olduğunu bulmanın kuralı çok basittir ama şimdiye kadar kimse büyük bir sayının asal sa-

yı olup olmadığını anlamamanın basit bir formülünü bulamamış; ya da bir sonraki asal sayının hangisi olduğunu. Eğer bir sayı çok çok büyükse onun asal sayı olup olmadığını ortaya çıkarmak bir bilgisayarın yıllarını alabilir.

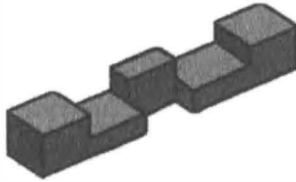
Asal sayılar şifre oluşturmakta çok işe yarar ve Amerika'da askeri materyal sayılırlar ve 100 haneden büyük bir asal sayı bulursan bunu CIA'e söylemen gerek, çünkü onu senden 10.000 Dolar karşılığı satın alırlar. Ama bu, hayatını kazanmak için pek de iyi bir yol olmayabilir.

Asal sayılar, bütün şablonlar ortadan kaldırıldığında ortaya çıkandır. Bence asal sayılar hayata benziyor. Çok mantıklılar ama asla kurallarını çözemiyorsun, bütün vaktini onları düşünerek geçirsen bile.

Karakola gittiğimde ayakkabımın bağcıklarını çıkarttırdılar, içlerinde kendimi öldürebileceğim, polisleri yaralayabileceğim ya da kaçmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye bakmak için ceplerimi girişteki masanın üzerine boşalttırdılar.

Masada oturan polis müdürünün elleri çok kılıydı ve tırnaklarını o kadar çok yemişti ki parmaklarını kanatmıştı. Ceplerimde şunlar vardı

1. Kablo soyucu, minik bir testere, diş fırçası ve cımbız gibi 13 parçası olan bir İsviçre çakısı.
2. Bir parça ip.
3. Şuna benzeyen tahta bir yapboz

4. Farem Toby için 3 paket fare maması.
5. 1,47 pound. (Bu, bir tane 1 pound, bir tane 20 penny'lik, iki 10 penny'lik, bir 5 penny'lik ve bir 2 penny'lik madeni paradan oluşuyordu.)
6. Kırmızı bir ataş.
7. Ön kapının anahtarı.

Ayrıca kolumda saatim vardı ve onu da masaya bırakmamı istediler ama saatimi takmak zorunda olduğumu çünkü saatin her an tam olarak kaç olduğunu bilmem gerektiğini söyledim. Ve onu kolumdan çıkartmaya çalıştıklarında bağırmaya başladım, onlar da kolumda kalmasına izin verdiler.

Bir ailem olup olmadığını sordular. Olduğunu söyledim. Ailemin kim olduğunu sordular. Babam dedim, annemin öldüğünü söyledim. Ve ayrıca bir de Terry Amcam'ın olduğunu, Sunderland'de yaşadığını ve babamın ağabeyi olduğunu söyledim. Annemle babamın anne ve babasından da bahsettim, ama 3'ü ölmüştü yalnızca büyükanne Burton hayattaydı ama o da benim televizyondaki insanlardan biri olduğumu sanıyordu.

Sonra bana babamın telefon numarasını sordular.

Onlara iki tane numarası olduğunu söyledim, biri ev numarasıydı diğeri de cep telefonu numarasıydı ve ikisini de söyledim.

Karakoldaki hücre güzeldi. Neredeyse tam bir küptü, 2 metre uzunluğu, 2 metre genişliği ve 2 metre yüksekliği vardı. İçinde yaklaşık 8 metreküp hava bulunuyordu. Parmaklıkları olan küçük bir penceresi vardı, bunun karşısında hücreye yemek tepsilerini sokmak için yapılmış yere yakın, uzun, dar bir servis penceresi olan metal bir kapı ve onun üstünde de polislerin, suçluların intihar edip etmediklerini ya da kaçıp kaçmadıklarını kontrol etmek için bakabilecekleri sürgülü bir pencere vardı. Ayrıca oturmak için de minderli bir bank vardı.

Eğer bir hikâyede olsaydım nasıl kaçabileceğimi düşün-

düm. Bu zor olurdu çünkü üzerimde sadece kıyafetlerim vardı ve ayakkabılarımın bağcıkları da yoktu.

En iyi plan, çok güneşli bir günü beklemek ve gözlüğümün camını kullanarak güneş ışığını üzerimdeki kıyafetlerin kumaşlarına odaklamak ve yangın çıkarmak olurdu diye düşündüm. Dumanı görüp beni hücreden çıkardıklarında kaçabilirdim. Ve eğer fark etmezlerse kıyafetlerimin üstüne çişimi yaparak yangını söndürebilirdim.

Bayan Shears'ın polise Wellington'ı benim öldürdüğümü söyleyip söylemediğini ve polis Bayan Shears'ın yalan söylediğini anladığında onun hapse girip girmeyeceğini düşündüm. Çünkü insanlar hakkında yalan söylemenin adı *iftiradır*.

İnsanlar kafamı karıştırıyor.

Bunun iki temel nedeni var.

İlk neden, insanların hiç kelime kullanmadan bir sürü şey söylemeleri. Siobhan, tek kaşını kaldırmanın bir sürü anlama gelebileceğini söylüyor. Bu ifade “Seninle seks yapmak istiyorum.” anlamına gelebilirmiş, ayrıca “Biraz önce söylediğin şeyin aptalca olduğunu düşünüyorum.” demek de olabilirmiş.

Siobhan ayrıca ağzını kapatıp burnundan yüksek sesle nefes vermenin hem rahatlamış olduğunu, hem sıkıldığının hem de kızgın olduğunu anlamına gelebileceğini söyledi. Bütün bunlar burnundan ne kadar hava çıktığına, havanın ne kadar hızlı çıktığına ve ağzının o anda aldığı şekle ve oturuş şekline ve bunu yapmadan hemen önce ne söylediğine ve bunun gibi birkaç saniye içinde ayırt etmen gereken yüzlerce değişik ve karışık şeye bağlıymış.

İkinci neden insanların konuşurken çoğunlukla metaforlar kullanmaları. İşte metafor örnekleri

Gülmekten kırıldım.

Adam, kadının gözbebeği.

Kirli çamaşırları ortaya çıktı.

Felekten bir gün çaldık.

Şeytanın bacağı kırıldı.

Metafor kelimesi bir şeyi bir yerden başka bir yere taşımak anlamına gelir ve Yunanca kelimeler olan μετα (bu *bir yerden bir yere* anlamına geliyor) ve φερειν (bu *taşımak* anlamına geliyor) dan gelir ve bir şeyi anlatmak için başka bir şey kullanıldığı zaman söylenir. Yani metafor kelimesi de bir metafordur.

Bence buna yalan denmeli çünkü kimse kimsenin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaz ve felekten gün çalınmaz. Ve bu deyimleri kafamda canlandırmaya çalıştığım da kafam karışıyor, çünkü birinin, başkasının gözü-nün bebeği olmasının o kişinin onu çok sevmesiyle bir ilişkisi olamaz ve insanın karşısındakinin neden bahsettiğini unutmamasına neden olur.

Benim adım da bir metafor. *İsa'yı taşımak* anlamına geliyor ve Yunanca χριστος (Hz. İsa) kelimesi ve φερειν, yani Hz. İsa'yı nehirden geçirdiği için Aziz Christopher'a verilen isimden geliyor.

Bu, İsa'yı nehirden geçirmeden önce o insana ne dendiğini merak etmeme neden oluyor. Ama herhalde hiçbir şey denmiyordu çünkü bu da bir rivayet, yani bir yalan.

Annem, Chistopher'ın güzel bir isim olduğunu çünkü kibar ve yardımsever olmakla ilgili bir hikâyesi olduğunu söylerdi ama ben ismimin kibarlık ve yardımseverlikle ilgili bir hikâyesi olmasını istemiyorum. İsmimin beni anlatmasını tercih ederim.

Babam polis karakoluna geldiğinde saat 01.12'ydi. Onu 01.28'e kadar görmedim ama sesini duyduğum için orada olduğunu biliyordum.

"Oğlumu görmek istiyorum." diye bağıırıyordu ve "Onu neden hücreye koydunuz?" ve "Tabii ki sinirlenirim." diye.

Sonra polisin ona sakin olmasını söylediğini duydum. Sonra bir süre hiçbir şey duymadım.

01.28'de bir polis hücrenin kapısını açtı ve beni görmek isteyen birinin olduğunu söyledi.

Dışarı çıktım. Babam koridorda duruyordu. Sağ elini kaldırıp parmaklarını yelpaze gibi açtı. Ben de sol elimi kaldırıp parmaklarımı açtım ve parmaklarımızı birbirine değdirdik. Bunu yapıyoruz çünkü babam bazen bana sarılmak istiyor ve ben insanlara sarılmaktan hoşlanmıyorum; onun yerine böyle yapıyoruz ve bu, beni sevdiği anlamına geliyor.

Sonra polis, koridorun sonundaki başka bir odaya kadar onu takip etmemizi söyledi. Odada bir masa ve 3 sandalye vardı. Masanın uzaktaki köşesindeki sandalyelere oturmamızı söyledi ve kendisi de diğer taraftaki ne oturdu. Masada bir kayıt cihazı vardı ona beni sorguya çekerken kayıt edip etmeyeceğini sordum.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum." dedi.

Adam polis müfettişiydi. Bunu üniforma giymiyor oluşundan anladım. Ayrıca, çok kıllı bir burnu vardı.

Sanki burun deliklerinde iki tane çok küçük fare varmış gibi görünüyordu.³

"Babanla konuştum, polise istemeden vurduğunu söylüyor." dedi.

Hiçbir şey söylemedim çünkü bu bir soru değildi.

"Polise isteyerek mi vurdun?" dedi.

"Evet." dedim.

Yüzünü buruşturdu ve "Ama polisin canını yakmak istememiştin, değil mi?" dedi.

Biraz düşündüm ve "Hayır. Polisin canını yakmak istememiştim. Sadece bana dokunmasını engellemek istedim." dedim.

Sonra, "Bir polis memuruna vurmanın yanlış olduğunu biliyorsun değil mi?" dedi.

"Biliyorum." dedim.

Birkaç saniye bir şey söylemedi, sonra, "Köpeği sen mi öldürdün Christopher?" diye sordu.

"Köpeği ben öldürmedim." dedim.

"Polise yalan söylemenin yanlış bir şey olduğunu ve bunu yaparsan başının çok büyük belaya gireceğini biliyor musun?" dedi.

"Evet." dedim.

"Peki köpeği kimin öldürdüğünü biliyor musun?" dedi.

³ Bu bir *metafor* değil, bir *benzetme*, adamın burun deliklerinde gerçekten de iki çok küçük fare varmış gibi görüldüğü anlamına geliyor ve gözünüzün önüne burun deliklerinin içine iki tane çok küçük fare saklanmış bir adam getirirseniz polisin nasıl görüldüğünü kafanızda canlandırabilirsiniz. Bir benzetme yalan değildir, tabii kötü bir benzetme değilse.

“Hayır.” dedim.

“Doğru mu söylüyorsun?” dedi.

“Evet. Her zaman doğruyu söylerim.” dedim.

Ve o, “Tamam. Sana bir uyarı vereceğim.” dedi.

“Bu uyarı, sertifika gibi saklayabileceğim bir şey mi olacak? Kâğıda yazılı bir şey mi?” diye sordum.

“Hayır, yaptığın şeyle yani bir polis memuruna vurmanla ama bunun bir kaza olmasıyla ve aslında ona zarar vermek istememiş olmanla ilgili bir rapor tutacağız.” dedi.

“Ama bu bir kaza değildi.” dedim.

Ve babam “Christopher, lütfen.” dedi.

Polis ağzını kapadı ve burnundan yüksek sesle nefes verdi ve “Eğer başını tekrar belaya sokarsan bu raporu çıkartacağız ve sana daha önce uyarı verildiğini göreceğiz ve işi daha da ciddiye alacağız. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” dedi.

Anladığımı söyledim.

Sonra gidebileceğimizi söyledi ve ayağa kalkıp kapıyı açtı ve geldiğimiz koridordan geri yürüyerek giriş masasının önüne geldik ve plastik bir torbanın içine konmuş olan İsviçre çakımı, ip parçamı, tahta yapbozumu ve farem Toby için 3 paket fare mamasını ve 1,47 pound’umu ve ataşımı ve ön kapının anahtarını alarak babamın dışarıda park edilmiş olan kamyonetine binip eve döndük.

Ben yalan söylemem. Annem bunun iyi bir insan olmamdan kaynaklandığını söylerdi. Ama bunun nedeni iyi bir insan olmam değil. Bunun nedeni yalan söyleyememem.

Annem güzel kokan, ufak tefek bir insandı. Ve bazen önden fermuarlı pembe renkli bir hırka giyerdi ve hırkanın sol göğsünde **Berghaus** yazan küçük bir etiket vardı.

Yalan, olmamış bir şey için oldu demektir. Ama belli bir yerde belli bir zamanda tek bir şey olmuştur. Ve o anda o yerde olmamış olan sonsuz şey vardır. Ben olmamış bir şeyi düşünmeye başlayınca olmamış olan diğer bütün şeyleri düşünmeye başlıyorum.

Örneğin ben bu sabah kahvaltıda Ready Brek yedim ve ahududulu sıcak süt içtim. Ama aslında Shreddies yediğimi ve bir fincan çay içtiğimi⁴ söylesem, mısır gevreğiyle limonata ve lapayla Dr. Pepper içmemiş olduğumu düşünmeye başlıyorum ve kahvaltımı aslında Mısır'da yapmadığımı, odada bir gergedan olmadığını ve babamın dalgıç kıyafeti giymediğini ve bunun gibi daha bir sürü şeyi düşünmeye başlıyorum ve bunları yazmak bile beni şaşırtıp korkutuyor, sanki çok yüksek bir binanın en tepesinde durup aşağıdaki binlerce eve ve arabaya baktığımda ve kafam bütün bunlarla dolu olduğu için olduğum yerde dengede durup parmaklığa tutunmayı unutup aşağıya düşüp öleceğimi sandığımda olduğu gibi.

⁴ Ama Shreddies yiyip çay içmiş olamam, çünkü ikisi de kahverengi.

Sıradan romanları sevmememin diğ er bir nedeni de onların gerçekten olmamış şeylerle ilgili yalanlarla dolu olması ve bunun kafamı karıştırması ve beni korkutması. Ve bu yüzden burada yazdığım her şey gerçek.

Eve giderken gökyüzünde bulutlar vardı bu yüzden Samanyolu'nu göremedim.

"Özür dilerim." dedim, çünkü babam karakola gelmek zorunda kalmıştı ve bu kötü bir şeydi.

"Önemli değil." dedi.

"Köpeği ben öldürmedim." dedim.

"Biliyorum." dedi.

Sonra da "Christopher, beladan uzak durmalısın tamam mı?" dedi.

"Başımın belaya gireceğini bilmiyordum. Wellington'ı sevdiğim için merhaba demek istemiştım, ama birinin onu öldürmüş olduğunu bilmiyordum." dedim.

Babam "Bundan sonra başkalarının işine burnunu sokma yeter." dedi.

Kısa bir süre düşündüm ve "Wellington'ı kimin öldürdüğünü bulacağım." dedim.

Ondan sonra babam, "Biraz önce söylediklerimi dinlemedin mi Christopher?" dedi.

"Evet söylediklerini dinledim, ama biri öldürüldüğünde bunu kimin yaptığını bulmalısın ki o kişi cezalandırılsın." dedim.

"O kahrolası bir köpek Christopher, kahrolası bir köpek." dedi.

"Bence köpekler de önemlidir." dedim.

"Yeter artık." dedi.

Ondan sonra ben "Acaba polis onu kimin öldürdüğünü bulup cezasını verecek mi?" dedim.

Ondan sonra babam direksiyona yumruk attı ve araba hafifçe yolun ortasına çizilmiş olan şeridin diğer tarafına doğru geçti. Ve babam "Yeter artık dedim, tanrı aşkına!" diye bağırdı.

Kızgın olduğunu anladım çünkü bağıırıyordu ve onu kızdırmak istemediğim için eve gidene kadar başka hiçbir şey söylemedim.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde mutfağa gidip Toby için bir havuç aldım, yukarı çıkıp odamın kapısını kapattım ve Toby'yi kafesinden dışarı saldım ve ona havucu verdim. Sonra bilgisayarımı açtım ve 76 kere Mayın Tarlası oyunu oynadım ve en zor seviyeyi, en iyi süre olan 99 saniyeden sadece 3 saniye daha geç olan 102 saniyede bitirdim.

Saat 02.07'de dişlerimi fırçalayıp yatmadan önce bir bardak portakal suyu içmek istediğime karar verdim ve mutfağa indim. Babam televizyonda bilardo izliyordu ve viski içiyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Wellington'a mı üzüldün?" dedim.

Bana uzun süre baktı ve burnuyla havayı içine çekti. Ondan sonra, "Evet Christopher, öyle de denebilir. Kesinlikle öyle de denebilir." dedi.

Onu yalnız bırakmaya karar verdim çünkü ben de üzgün olduğumda yalnız bırakılmak isterim. Bu yüzden başka bir şey söylemedim. Sadece mutfağa gittim, portakal suyum aldım ve odama çıkardım.

Annem 2 yıl önce öldü.

Bir gün okuldan eve geldiğimde kapıyı kimse açmadı ve mutfak kapısının arkasındaki saksının altında sakladığımız yedek anahtarı aldım. İçeri girdim ve daha önce yapmaya başladığım Airfix Sherman Tank modelini yapmaya devam ettim.

Bir buçuk saat sonra babam işten eve geldi. Babamın, yanında çalışan Rhodri diye biriyle birlikte kazan tamiri ve kalorifer bakımı işleri yaptığı bir işyeri var. Kapımı çalıp açtı ve annemi görüp görmediğimi sordu.

Görmediğimi söyledim ve aşağıya inip telefonla konuşmaya başladı. Ne konuştuğunu duymadım.

Sonra odama geldi ve bir süreliğine dışarı çıkması gerektiğini ve bunun ne kadar süreceğini bilmediğini söyledi. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa onu cep telefonundan aramamı söyledi.

İki buçuk saat gelmedi. Geldiğinde aşağıya indim. Mutfakta oturmuş arka pencereden arka bahçeye, havuza, oluklu saçtan yapılmış çitlere ve Manstead Caddesi'ndeki, Normanyalılar tarafından yapılmış olduğu için şato gibi görünen kiliseye doğru bakıyordu.

Babam "Korkarım anneni bir süre göremeyeceksin." dedi.

Bunu söylerken bana bakmadı. Pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Genellikle insanlar seninle konuşurken yüzüne bakar.

Ne düşündüğümü anlamaya çalıştıklarını bilirim, ama ben onların ne düşündüğünü anlamam. Bu bir casus filminde, içinde tek yönlü bir ayna olan bir odada olmak gibidir. Ama bu güzeldi, babamın benimle konuşurken bana bakmaması.

“Neden?” dedim.

Çok uzun bir süre bekledi, sonra, “Annenin hastaneye gitmesi gerekti.” dedi.

“Onu ziyaret edebilir miyiz?” diye sordum, çünkü hastaneleri severim. Üniformaları ve makineleri severim.

Babam “Hayır.” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Dinlenmesi gerek. Yalnız kalması gerek.” dedi.

“Psikiyatri hastanesi mi?” dedim.

Babam “Hayır. Normal bir hastane. Hastalığı . . . kalbiyle ilgili.” dedi.

“Ona yemek götürmemiz gerek.” dedim, çünkü hastanelerde yemeklerin çok kötü olduğunu biliyordum. Bizim okuldaki David’in, daha iyi yürüyebilmesi için baldırındaki kasın uzatılması gerekmiş ve ameliyat olmak için hastanede kalmıştı. Hastanedeki yemeklerden nefret ettiği için annesi ona her gün yemek götürüyordu.

Babam uzun süre durduktan sonra, “Sen okuldayken ben ona yemek götürüp doktorlarına veririm, onlar da anene verir, tamam mı?” dedi.

“Ama sen yemek pişirmeyi bilmezsin ki.” dedim.

Babam ellerini yüzüne koydu ve “Christopher bak. Marks and Spencers’tan hazır yemek alıp onu götürürüm. Bu onun hoşuna gider.” dedi.

Ona bir Geçmiş Olsun Kartı hazırlayacağımı söyle-
dim, çünkü biri hastaneye yattığında kart yollanır.
Babam, kartı ertesi gün götüreceğini söyledi.

Otobüsle okula giderken peş peşe 4 kırmızı araba gördüm bunun anlamı o günün **İyi Bir Gün** olacağıydı, bu yüzden Wellington için daha fazla üzülmemeye karar verdim.

Okuldaki psikiyatrist Bay Jeavons, bir keresinde bana neden peş peşe 4 kırmızı arabanın **İyi Bir Gün**, peş peşe 3 kırmızı arabanın **İyi Sayılabilir Bir Gün**, ve peş peşe 5 kırmızı arabanın **Süper İyi Bir Gün** olduğunu ve neden peş peşe 4 sarı arabanın, kimseyle konuşmadığım, tek başıma oturup kitap okuduğum ve öğlen yemeğimi yemediğim ve *hiç risk almadığım* **Kara Gün**lerden biri anlamına geldiğini sordu. Ayrıca, oldukça mantıklı biri olduğumu ve böyle pek de mantıklı olmayan bir şekilde düşündüğüm için çok şaşırdığını da söyledi.

Her şeyin düzen içinde olmasından hoşlandığımı söyledim. Ve her şeyin düzenli olmasının bir yolu da mantıklı olmasıdır. Özellikle bu şey sayılar ya da bir iddiaysa. Ama her şeyi düzene koymanın başka yolları olduğunu ve bu yüzden **İyi Gün**lerim ve **Kara Gün**lerim olduğunu söyledim. Ve ofiste çalışan bazı insanların sabah evden çıkıp işe gelirken havanın güneşli olduğunu gördüklerinde bunun onları mutlu ettiğini, ama yağmur yağdığını gördüklerinde mutsuz olduklarını ama aradaki bu farkın meteorolojik bir olay olduğunu ve eğer bir ofiste çalışıyorlarsa hava durumunun günlerinin iyi ya da kötü geçmesiyle hiçbir alakası olmadığını söyledim.

Babamın her sabah kalktığında çoraplarını giyme-

den önce pantolonunu giydiğini ve bunun mantıklı olmadığını ama bunu her zaman böyle yaptığını çünkü her şeyin bir düzen içinde olmasından hoşlandığını söyledim. Ayrıca ne zaman üst kata çıksa hep basamakları ikişer ikişer çıkar ve ilk olarak sağ adımını atar.

Bay Jeavons çok akıllı bir çocuk olduğumu söyledi.

Ben de akıllı olmadığımı söyledim. Sadece olayların nasıl olduğunu fark ediyordum ve bu akıllılık değildi. Bu sadece gözlemci olmaktı. Akıllı olmak, olayların nasıl olduğuna bakıp elindeki verilerle yeni bir şey ortaya çıkarmaktır. Evrenin genişlemesi ya da bir cinayeti kimin işlediğini bulmak gibi. Ya da birinin ismine bakınca her harfe 1'den 26'ya kadar bir numara verip (**a = 1, b = 2** vb.) bu numaraları kafanda toplayıp her ismin bir asal sayı ettiğini bulmak gibi, örneğin **Hazreti İsa** (115) ya da **Scooby Doo** (113) yada **Sherlock Holmes** (163) ya da **Doktor Watson** (175).

Bay Jeavons bunu yapmanın kendimi güvende mi hissettirdiğini sordu, yani böyle her şeyin düzen içinde olmasını sağlamanın. Ona evet dedim.

Sonra bir şeylerin değişmesinden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Bir şeylerin değişmesinin beni rahatsız etmeyeceğini söyledim, örneğin eğer astronot olabilirim bu, kız olmak ya da ölmek dışında insanın hayal edebileceği en büyük değişikliklerden biri olur herhalde.

Astronot olmak isteyip istemediğimi sordu, istediğimi söyledim.

Astronot olmanın çok zor olduğunu söyledi. Bunu bildiğimi söyledim. Önce Hava Kuvvetleri'nde memur olman

gerek ve orada bir sürü emir alıp her an birilerini öldürmeye hazır olmalısın, ve ben emir alamazdım. Ayrıca pilot olabilmek için gereken 20/20 görüş yeteneğim de yoktu. Ama insanın gerçekleşme ihtimali çok az olan bir şeyi de isteyebileceğini söyledim.

Bizim okuldaki Francis'in ağabeyi Terry, beni bir markette alışveriş arabalarını toplama ya da hayvanat bahçesinde eşeklerin bokunu temizleme işine bile zor alacaklarını ve milyarlarca pound'luk füzeleri asla gerzeklere kullandırmayacaklarını söyledi. Bunu babama söylediğimde Terry'nin, ondan daha akıllı olduğum için beni kıskandığını söyledi. Bence böyle bir şey düşünmek çok aptalcaydı çünkü onunla bir yarışta değildik. Ama Terry aptaldır, yani *quod erat demonstrandum* yani Latince "ispatlanacak şey", yani "nitekim ispatlandı".

Ben gerzek değilim, spastiklere böyle diyorlar. Gerzek olan Francis gibi değilim yani, ve büyük ihtimalle astro-not olamasam da üniversiteye gidip matematik eğitimi alacağım ya da Fizik, ya da hem Matematik hem Fizik. (Bu, çok başarılı öğrencilere çift diploma veren özel bir okul), çünkü Matematik ve Fiziği seviyorum ve bu konularda çok iyiyim. Ama Terry, üniversiteye gitmeyecek. Babam Terry'nin sonunun büyük ihtimalle hapisane olacağını söylüyor.

Terry'nin kolunda, ortasından bir bıçak geçen kalp şeklinde bir dövme var.

Ama bu yaptığım, konu dışına çıkmak oluyor ve şimdi o günün İyi Bir Gün olduğu gerçeğine döneceğim.

O gün İyi Bir Gün olduğu için Wellington'ı kimin öl-

düdüğünü bulmaya çalışmaya karar verdim, çünkü İyi Bir Gün, proje ve planlar yapma günüdür.

Bunu Siobhan'a söylediğimde, "Hımm, bugün hikâye yazma günümüz, sen de Wellington'ı buluşunu ve karakola gidişini yazsana." dedi.

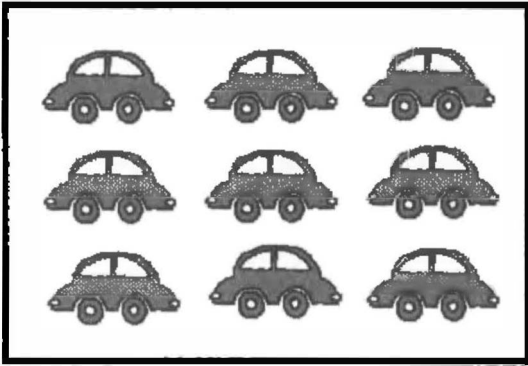
İşte bunu, o zaman yazmaya başladım.

Ve Siobhan da yazım hataları, dilbilgisi ve dipnotlar konusunda yardım edeceğini söyledi.

Annem iki hafta sonra öldü.

Onu görmeye hastaneye gitmedim ama babam Marks and Spencers'tan ona bir sürü yemek götürdü. Babam, annemin iyi görüldüğünü ve iyileşmeye başladığını söyledi. Bana sevgilerini yollamış ve Geçmiş Olsun Kartımı yatağının başucundaki masaya koymuş. Babam annemin kartı beğendiğini söyledi.

Kartın üstünde araba resimleri vardı. Şuna benziyordu.

Onu, okuldaki resim öğretmeni Bayan Peters ile birlikte yaptım. Muşamba baskısından yapıldı; bir parça muşambanın üstüne bir resim çiziyorsun ondan sonra Bayan Peters bir Stanley bıçağıyla resmi kesip çıkarıyor ondan sonra muşambanın üstüne mürekkebi sürüyorsun ve kâğıdın üstüne bastırıyorsun, bu yüzden bütün arabalar aynı görünüyordu çünkü bir tane araba yapıp onu kâğıdın üstüne 9 kez bastırdım. Ve bir sürü araba yapmak Ba-

yan Peters'ın fikriydi, bu fikri sevdim. Ve o günün annem için **Süper Süper İyi Bir Gün** olsun diye bütün arabaları kırmızı renkli yaptım.

Babam, annemin kalp krizinden öldüğünü ve bunun beklenmedik bir şey olduğunu söyledi.

“Ne çeşit bir kalp krizi?” dedim, çünkü şaşırmıştım.

Annem sadece 38 yaşındaydı ve genellikle daha yaşlı insanlar kalp krizi geçirirdi ve annem çok aktif biriydi ve her gün bisiklete binerdi ve tavuk ve sebze gibi lif yönünden zengin, doymamış yağ oranı düşük yiyecekler yerdi.

Babam annemin ne çeşit bir kalp krizi geçirdiğini bilmediğini ve böyle sorular sormanın sırası olmadığını söyledi.

Büyük ihtimalle anevrizmadır, dedim.

Kalp krizi, kalpteki kaslardan bazılarında kan ulaşmaması ve kasların ölmesi sonucu olur. Asıl olarak iki çeşit kalp krizi vardır. İlki embolidir. Bu, bir kan pıhtısının kalbe kan götüren damarlardan birini tıkaması sonucu olur. Ve bunun olmasını aspirin içerek ve balık yiyerek önleyebilirsiniz. Eskimolar'da bu kalp krizi çeşidine rastlanmamasının nedeni balık yemeleri ve balığın kanın pıhtılaşmasını önlemesidir, ama eğer vücutlarının bir yerinde derin bir kesik olursa kan kaybindan ölebilirler.

Anevrizmada ise damarlardan biri çatlar ve kan başka bir yere sızdığı için kalp kaslarına ulaşamaz. Bir de bazı insanların sadece damarları güçsüz olduğu için anevrizmaları vardır, tıpkı boynundaki damarlar güçsüz olduğu için arabasını park ederken kafasını çevirdiğinde ölen 72 numarada oturan komşumuz Bayan Hardisty gibi.

Diğer taraftan emboli de olabilirdi, çünkü hastanede

yattığında olduğu gibi uzun süre yatarsan kanın çok daha çabuk pıhtılaşır.

Babam "Üzgünüm Christopher, gerçekten üzgünüm." dedi.

Ama bu onun suı değildi.

Sonra Bayan Shears geldi ve bize yemek pişirdi. Ayağında sandaletler vardı, üstünde de kot pantolon ve üzerinde **RÜZGÂR SÖRFÜ** ve **KORFU ADASI** yazılı olan ve bir sörfü resmi bulunan bir tişört vardı.

Ve babam oturuyordu ve Bayan Shears onun yanında duruyordu ve kafasını göğsüne bastırıp "Haydi Ed. Bunu atlatmanı sağlayacağız." dedi.

Ve sonra bize spagetti ve domates sosu pişirdi.

Ve akşam yemeğinden sonra benimle Scrabble oynadı ve onu 247'ye 134 yendim.

Babam başkalarının işine karışmamamı söylemiş olsa da Wellington'ı kimin öldürdüğünü bulmaya karar verdim.

Bunun nedeni, her zaman bana söylenen şeyleri yapmamam.

Ve bunun nedeni de insanlar sana bir şey yapmanı söylediklerinde genellikle bunun kafa karıştırıcı ve saçma bir şey olması.

Örneğin, insanlar çoğu zaman "Sessiz Ol" derler, ama ne kadar süre sessiz olman gerektiğini söylemezler. Ya da **"ÇİMLERE BASMAYINIZ"** yazılı bir tabela görürsün ama aslında şöyle yazıyor olması gerekir **"BU TABELANIN ETRAFINDAKİ ÇİMLERE BASMAYINIZ"** ya da **"BU PARKIN HİÇBİR YERİNDEKİ ÇİMLERE BASMAYINIZ"** yazmalı, çünkü üzerinde yürümenin serbest olduğu bir sürü çimen var.

Ayrıca insanlar sürekli kuralları çiğniyorlar. Örneğin, babam hız sınırı saatte 45 kilometre olan yerlerde 45 kilometrenin üzerinde gidiyor ve bazen içkili araba kullanıyor ve çoğu zaman kamyonetini kullanırken emniyet kemerini takmıyor. Ve İncil'de "Öldürmeyeceksin," yazıyor ama Haçlı Seferleri'nde ve 2. Dünya Savaşı'nda ve Körfez Savaşı'nda Hristiyanlar bir sürü insanı öldürmüş.

Ayrıca babamın, "Başkalarının işine karışma" derken ne demek istediğini anlamıyorum, çünkü okulda, alışverişte, otobüste diğer insanlarla bir sürü şey yapıyorum, ve ayrıca onun işi de başka insanların evine girip ısı-

tıcılarını ve kazanlarını tamir etmek. Ve bütün bunlar da başkalarının işleri.

Siobhan beni anlıyor. Bana bir şey yapmamamı söylediğinde tam olarak yapmamın yasak olduğu şeyi söylüyor. Ve bu hoşuma gidiyor.

Örneğin bir keresinde "Sarah'ya asla yumruk atmalısın ya da herhangi bir şekilde vurmamalısın Christopher. Önce o sana vursa bile. Eğer tekrar vurursa ondan uzaklaş, olduğun yerde dur ve 1'den 50'ye kadar say, sonra bana ya da okuldaki görevlilerden herhangi birine gelip onun ne yaptığını söyle." dedi.

Ya da örneğin bir keresinde, "Salıncağa binmek istiyorsan ve o anda salıncakta zaten birileri varsa onları asla itmemelisin. Onlara, binebilir miyim diye sor. Ve sonra onlar inene kadar bekle." dedi.

Ama diğer insanlar ne yapmaman gerektiğini söylediğinde bunu bu şekilde yapmıyorlar. Bu yüzden ne yapıp ne yapmayacağıma kendim karar veriyorum.

O akşam Bayan Shears'ın evine gittim ve kapıyı çaldım ve açmasını bekledim.

Kapıyı açtığında elinde, içinde çay olan bir kupa vardı ve ayağında koyun derisinden yapılmış terlikleri vardı ve anlaşılan televizyonda bir bilgi yarışması izliyordu, çünkü televizyon açıktı ve birinin şöyle dediğini duyabiliyordum, "Venezuela'nın başkenti . . . a) Marakas b) Karakas c) Bogota d) Georgetown" Ve cevabın Karakas olduğunu biliyordum.

"Christopher, şu anda seni görmek istediğimi gerçekten hiç sanmıyorum." dedi.

“Wellington’ı ben öldürmedim.” dedim.

“Burada ne arıyorsun?” diye cevap verdi.

“İçeri girip size Wellington’ı öldürmediğimi söylemek istiyorum. Ayrıca onu kimin öldürdüğünü de bulmak istiyorum.” dedim.

Çayın birazı haliya döküldü.

“Wellington’ı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?” dedim.

Soruma cevap vermedi. Sadece “Güle güle Christopher.” deyip kapıyı kapattı.

O zaman ben de biraz dedektiflik yapmaya karar verdim.

Beni izlediğini ve gitmemi beklediğini ön kapıdaki buzlu camın arkasından görebiliyordum, holde duruyordu. Yürüyerek bahçe yolundan dışarı çıktım. Sonra geri döndüm ve artık holde durmadığını gördüm. Beni gören kimse olmadığından emin olduktan sonra duvara tırmanıp evin yan tarafından bütün bahçe malzemelerinin bulunduğu kulübenin olduğu arka bahçeye geçtim.

Kulübe asma kilitle kilitli olduğu için içeri giremedim ve yan tarafındaki pencereye doğru yürüdüm. Sonra şansım yaver gitti. Pencereden baktığımda Wellington’a saplanan tırnığa tıpatıp benzeyen bir tırmık gördüm. Pencerenin yanındaki bankın üstünde duruyordu ve temizlenmişti, çünkü uçlarında kan yoktu. Başka aletler de görölüyordu; bir bel, bir kazma ve ulaşamayacak kadar yüksekteki dalları kesmek için kullanılan uzun makaslardan vardı. Ve hepsinin sapları aynen tırmık gibi yeşil plastikten yapılmıştı. Bu da tırnığın Bayan Shears’a ait olduğu

anlamına geliyordu. Ya öyleydi ya da bu, insanı yanlış bir sonuca götüren bir ipucu ya da ipucu gibi görünen ama aslında ipucu olmayan bir yanıltmacaydı.

Acaba Wellington'ı Bayan Shears'ın kendisi öldürmüş olabilir mi diye düşündüm. Ama eğer Wellington'ı kendisi öldürdüyse neden evden "Köpeğime ne yaptın Allah'ın belası!" diye bağıarak çıkmıştı?

Wellington'ı Bayan Shears'ın öldürmüş olamayacağını düşündüm. Ama onu her kim öldürdüyse bunu muhtemelen Bayan Shears'ın tırmağı ile yapmıştı. Ve kulübe kilitliydi. Demek ki bu Bayan Shears'ın kulübesinin anahtarına sahip birisiydi ya da o gece Bayan Shears kulübe-yi kilitlememişti, ya da tırmağı bahçede bırakmıştı.

Bir ses duydum ve Bayan Shears'ı çimenlikte durmuş bana bakarken gördüm.

"Tırmağın kulübede olup olmadığına bakmaya geldim." dedim.

O ise "Eğer hemen gitmezsen yine polisi çağıracağım." dedi.

Ben de eve gittim.

Eve gittiğimde babama merhaba dedim ve yukarı çıktım ve Toby'yi besledim, faremi yani, ve kendimi mutlu hissettim, çünkü dedektiflik yapıp bir şeyler öğreniyordum.

Okuldaki Bayan Forbes annemin ölünce cennete gittiğini söyledi. Bunun nedeni Bayan Forbes'un çok yaşlı olması ve cennete inanması. Bayan Forbes pantolon yerine eşofman altı giyer çünkü bunun normal pantolonlardan daha rahat olduğunu söylüyor. Ve geçirdiği bir motorsiklet kazası yüzünden bir bacağı diğerinden birazcık daha kısa.

Ama annem öldüğünde cennete gitmedi çünkü cennet diye bir şey yok.

Bayan Peters'in kocası bir peder ve ona Peder Peters deniyor, bazen okula gelip bizimle konuşur ve ona cennetin nerede olduğunu sorduğumda bana, "Bizim evrenimizde değil. Orası tamamen başka bir yer." dedi.

Peder Peters düşünürken bazen diliyle komik bir ses çıkarıyor. Sigara da içiyor ve nefesi sigara kokuyor ve ben bundan hoşlanmıyorum.

Evrenin dışında hiçbir şey olmadığını ve "tamamen başka bir yer" diye bir yer olmadığını söyledim. Kara delik dışında ama bir kara delik "tuhaflik" denen bir şeydir ve diğer tarafında ne olduğunu bulmak imkânsızdır çünkü kara delikte yer çekimi o kadar fazladır ki ışık gibi elektromanyetik dalgalar bile ondan geçemez ve elektromanyetik dalgalar uzaktaki şeylerden haber almada kullanılır. Ve cennet, bir kara deliğin diğer tarafında bile olsa ölü insanların roketlerle uzaya gönderilmesi gerekirdi, ama gönderilmiyorlar, yoksa insanlar farkedirdi.

Bence insanlar ölmek fikrinden hoşlanmadıkları için cennete inanıyorlar, çünkü yaşamaya devam etmek istiyorlar ve başka insanların, onların evine taşınıp eşyalarını çöpe atması fikrinden hoşlanmıyorlar.

Peder Peters dedi ki "Cennet evrenimizin dışında bir yerlerde dediğimde bu sadece sözün geliyordu. Sanırım asıl demek istediğim, ölen insanların tanrı ile birlikte olduğu."

"Peki ama tanrı nerede?" dedim.

Ve Peder Peters bu konuyu başka bir gün daha çok vakti olduğunda konuşmamız gerektiğini söyledi.

Öldüğün zaman gerçekte olan şey beyninin durması ve vücudunun çürümeye başlamasıdır, tıpkı tavşanım öldüğünde ve onu bahçenin dibindeki toprağa gömdüğümüzde olduğu gibi. Ve bütün molekülleri yeni moleküllere dönüşüp toprağa karışmıştı, ondan sonra solucanlar tarafından yenerek bitkilere karışmıştı ve ondan 10 yıl sonra gidip aynı yeri kazarsak iskeletinden başka hiçbir şey göremeyiz. Ondan 1.000 yıl sonra da iskeleti bile gitmiş olur. Ama bu iyi bir şey, çünkü artık o, çiçeklerin, elma ağacının ve alıç çalılıklarının bir parçası demektir.

İnsanlar öldüğünde bazen tabutların içine konurlar, bunun anlamı tabut çürüyene kadar, yani oldukça uzun bir süre toprağa karışmayacak olmalarıdır.

Ama annem yakılmıştı. Yani bir tabuta konup yakılmış ve kül ve dumana dönüştürülmüştü. Kül ne olduğunu bilmiyorum ve krematoryumda sormadım, çünkü cenazeye gitmedim. Ama duman bacadan çıkar ve havaya karışır ve bazen gökyüzüne baktığımda orada yukarıda annemin moleküllerinin olduğunu düşünüyorum, ya da

Afrika ya da Antartika'daki bulutlarda olduğunu ya da Brezilya'daki yağmur ormanlarına yağmur olarak yağdığını ya da başka bir yere kar olarak yağdığını.

Ertesi gün cumartesiydi ve eğer babam beni göle botla gezmeye ya da parka gezmeye götürmediyse yapacak fazla bir şey yok demekti, ama o cumartesi İngiltere'nin Romanya ile futbol maçı vardı ve babam televizyonda maçı seyretmek istediği için gezmeye gitmeyecektik. Ben de kendi kendime dedektifliğe devam etmeye karar verdim.

Sokağımızda yaşayan diğer insanlara Wellington'ı öldüren birini görüp görmediklerini ya da perşembe gecesi sokakta dikkatlerini çeken garip bir olay olup olmadığını sormaya karar verdim.

Yabancılarla konuşmak genellikle yapmadığım bir şeydir. Yabancılarla konuşmaktan hoşlanmam. Bunun nedeni bize okulda anlattıkları, yabancı bir adamın sana seks yapmak için şeker vermek istemesi ya da arabayla dolaşmayı teklif etmesi anlamına gelen **Yabancı Tehlikesi** değil. Bundan endişelenmiyorum. Yabancı bir adam bana dokunursa ona vururum ve insanlara çok sert vurabilirim. Örneğin, saçımı çektiği için Sara'ya vurduğumda onu bayılttım ve beyin sarsıntısı geçirdi ve onu hastanenin Acil Servisi'ne götürmek zorunda kaldılar. Hem ayrıca cebimde her zaman İsviçre çakımı taşıyorum ve bir insanın parmağını kopartabilecek kadar keskin bir bıçağı var.

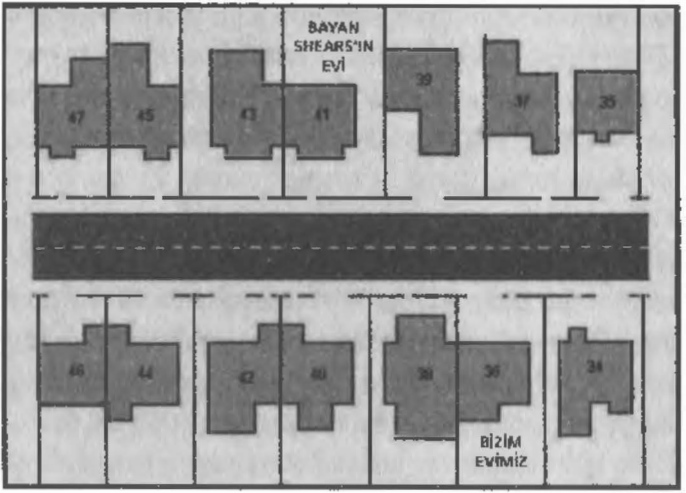
Yabancılardan hoşlanmıyorum çünkü daha önce tanışmadığım insanları sevmiyorum. Onları anlamak zor olu-

yor. Annem hayattayken tatilde kamp yapmak için gittiğimiz Fransa’da olmak gibi. Oradan nefret etmiştim çünkü bir dükkâna ya da lokantaya gittiğinde ya da sahilde, tek bir kişinin bile ne söylediğini anlayamıyorsun ve bu beni korkutmuştu.

Tanımadığım insanlara alışmam uzun zaman alıyor. Örneğin okula yeni görevliler geldiğinde onlarla haftalarca konuşmam. Zararsız olduklarını anlayana kadar onları sadece izlerim. Sonra onlara kendileri hakkında sorular sorarım, evcil hayvanları olup olmadığı ve en sevdikleri rengin ne olduğu ve Apollo Uzay Uçuşu hakkında ne bildikleri gibi ve onlardan evlerinin bir planını çizmelerini isterim ve nasıl bir arabaları olduğunu sorarım ve böylece onları tanımaya başlarım. Bundan sonra onlarla aynı odada olmaktan rahatsız olmam ve sürekli olarak onları izlemek zorunda kalmam.

Bu yüzden sokağımızdaki diğer insanlarla konuşmak benim için cesurcaydı. Ama eğer dedektiflik yapacaksan cesur olman gerekir bu yüzden başka seçeneğim yoktu.

Öncelikle Randolph Sokağı adı verilen sokağımızın bizim bulunduğumuz bölümünün bir planını çizdim, şöyle bir şeydi

İsviçre çakımın cebimde olup olmadığını kontrol ettikten sonra dışarı çıktım, Bayan Shears'ın evinin karşısında olduğu için orada oturanların bir şey görmüş olma ihtimalleri en yüksek olan 40 numaralı evin kapısını çaldım. 40 numarada yaşayanların adı Thompson'lar.

Kapıyı Bay Thompson açtı. Giydiği tişörtün üzerinde şöyle yazılıydı

**Bira.
2000 yıldır
çirkin insanların
seks yapmasını sağlıyor.**

Bay Thompson, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Wellington'ı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" dedim.

Yüzüne bakmadım. İnsanların yüzlerine bakmaktan hoşlanmam, özellikle de yabancıların. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sonra, "Sen kimsin?" dedi.

"Ben 36 numaradan Christopher Boone ve sizi tanıyorum. Siz Bay Thompson'sınız." dedim.

"Ben Bay Thompson'ın ağabeyiyim." dedi.

"Wellington'ı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" dedim.

"Kim bu Allahın belası Wellington?" dedi.

"Bayan Shears'ın köpeği. Bayan Shears, 41 numarada oturuyor." dedim.

"Biri onun köpeğini mi öldürmüştü?" dedi.

"Tırmıkla." dedim.

"Aman tanrım." dedi.

"Bir bahçe tırmığı." dedim, çocukların kumsalda oynadıkları tırmığı kastettiğimi düşünmemesi için. Sonra, "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" dedim.

"Hiç bir halt bildiğim yok." dedi.

"Perşembe gecesi şüpheli bir şey gördünüz mü?" dedim.

"Bak evlat, ortalarda dolaşıp böyle sorular sorman sen-ce doğru mu?" dedi.

"Evet, çünkü Wellington'ı kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum ve bununla ilgili bir kitap yazıyorum." dedim.

"Perşembe gecesi ben Colchester'daydım o yüzden yanlış kişiye soruyorsun." dedi.

"Teşekkür ederim." dedim ve oradan uzaklaştım.

42 numaralı evde kapıyı kimse açmadı.

44 numarada yaşayanları görmüştüm, ama isimlerini bilmiyordum. 44 numarada biri kız, biri erkek iki çocukları olan zenci bir erkek ve zenci bir kadın oturuyordu. Kapıyı kadın açtı. Ayağında asker botuna benzeyen botlar vardı ve bileğinde gümüş renkli metalden yapılmış 5 tane bilezik vardı, birbirlerine çarpıp şingirdiyorlardı. "Adın Christopher değil mi?" dedi.

Öyle olduğunu söyledim ve Wellington'ı kimin öldürdüğünü bilip bilmediğini sordum. Wellington'ın kim olduğunu biliyordu, bu yüzden açıklamam gerekmedi, öldüğünü de duymuştu.

Perşembe gecesi, ipucu olabilecek şüpheli bir şey görüp görmediğini sordum.

"Ne gibi?" dedi.

"Yabancı birileri gibi. Ya da tartışan insan sesleri gibi." dedim.

Ama görmediğini söyledi.

Ve *farklı bir yol izlemek* denen şeyi yapmaya karar verdim ve ona Bayan Shears'ın üzülmesini isteyecek birini tanıyıp tanımadığını sordum.

Ve bana, "Belki de bu konuyu babanla konuşmalısın." dedi.

Ben de babama soramayacağımı çünkü araştırmanın gizli olduğunu ve babamın başka insanların işlerine karışmamamı istediğini söyledim.

"Belki bir bildiği vardır Christopher." dedi.

"Yani ipucu olabilecek bir şey bilmiyorsunuz." dedim.

Ve o "Hayır." dedi sonra da "Dikkatli ol genç adam."

Dikkatli olacağımı söyledim ve ona, sorularımı ce-

vaplayarak yardımcı olduğu için teşekkür ederek Bayan Shears'ın evinin yanındaki ev olan 43 numaraya gittim.

43 numarada, Bay Wise ve Bay Wise'in tekerlekli sandalyeye mahkûm annesi oturuyor; Bay Wise, annesini alışverişe götürmek ve gezdirmek ve ona bakmak için onunla birlikte yaşıyor.

Kapıyı, Bay Wise açtı. Uzun zaman yıkanmayan insanların koktuğu gibi bayat bisküvi ve patlamış mısır kokuyordu, bizim okuldaki, ailesi fakir olduğu için yıkanamayan Jason gibi.

Bay Wise'a, perşembe gecesi Wellington'ı kimin öldürdüğünü bılıp bılmediğini sordum.

"Vay canına, polislerin yaşları gitgide küçölüyor ha?" dedi.

Sonra da güldü. İnsanların bana gülmesinden hoşlanmam, bu yüzden dönüp gittim.

Bizim evin yanındaki ev olan 38 numaralı evin kapısını çalmadım, çünkü orada yaşayanlar uyuşturucu kullanıyorlar ve babam onlarla asla konuşmamam gerektiğini söylediği için konuşmuyorum. Geceleri yüksek sesle müzik çalıyorlar ve bazen sokakta onları gördüğümde beni korkutuyorlar. Ve aslında bu, onların evi de değıl.

Sonra, Bayan Shears'ın evinin yanındaki 39 numarada oturan yaşlı kadını fark ettim; ön bahçesinde, elektrikli bir çim biçme makinesiyle çimlerini biçiyordu. Adı Bayan Alexander. Bir köpeğı vardı. Cinsi Dachshund, köpekleri sevdiğine göre büyük ihtimalle iyi bir insandı. Ama köpeğı onunla birlikte bahçede değıldi. Evin içindeydi

Bayan Alexander, yaşlı insanların normalde giyinme-

yeceği şekilde, kot pantolon ve spor ayakkabı giyyordu. Ve kot pantolonuna çamur bulaşmıştı. Ve ayakkabılarının markası New Balance'dı. Bağcıkları da kırmızıydı.

Bayan Alexander'a yaklaştıım ve "Wellington'ın öldürölmesi hakkında bir şey biliyor musunuz?" dedim. Elektirikli çim biçe me makinesini kapatıp, "Söylediğini tekrar-laman gerekecek. Bir parça sağırım ben." dedi. Ben de tekrarladım, "Wellington'ın öldürölmesi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Dün duydum. Korkunç, korkunç." dedi.

"Onu kimin öldürdöğünü biliyor musunuz?" dedim.

"Hayır bilmiyorum." dedi.

"Bunu birinin biliyor olması gerek çünkü Wellington'ı öldüren kişi onu öldürdöğünü biliyor olmalı. Tabii eğer ne yaptığını bilmeyen bir akıl hastası değilse. Ya da hafıza kaybına uğramadıysa." dedim.

"Sanırım haklı olabilirsin." dedi.

"Araştırmamda yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim." dedim.

"Sen Christopher'sın değil mi?" dedi

"Evet. 36 numarada oturuyorum." dedim.

Ve "Daha önce hiç konuşmamıştık değil mi?" dedi.

Ben de, "Hayır. Yabancılarla konuşmaktan hoşlanmam. Ama şu anda dedektiflik yapıyorum." dedim.

"Seni her gün okula giderken görüyorum." dedi.

Buna cevap vermedim.

"Gelip merhaba demen çok güzel bir davranış." dedi.

Buna da cevap vermedim çünkü Bayan Alexander, adına "sohbet" denen, insanların soru ya da cevap olma-

yan, birbiriyle bağlantısız şeyler söyleyerek yaptıkları şeyi yapıyordu.

“Bunu dedektiflik işi için yapıyor olsan bile.” dedi.

Tekrar “Teşekkür ederim.” dedim.

Ve “Benim de senin yaşında bir erkek torunum var.” dediğinde tam da dönüp gitmek üzereydim.

“Ben 15 yıl 3 ay ve 3 gün önce doğmuşum.” diyerek sohbet etmeye çalıştım.

“Neredeyse senin yaşında.” dedi.

Sonra o “Senin köpeğin yok, değil mi?” diyene kadar ikimiz de konuşmadık.

Ve ben “Hayır.” dedim.

“Herhalde bir köpeğinin olmasını isterdin değil mi?” dedi.

“Bir farem var.” dedim.

“Fare mi?” dedi.

“Adı Toby.” dedim.

“Aa.” dedi.

Ondan sonra ben, “Genellikle insanlar fareleri sevmez, çünkü onların veba gibi bulaşıcı hastalıklar taşıdıklarını sanırlar. Ama bunun nedeni, genellikle lağımlarda yaşıyor olmaları ve grip hastalıklarının olduğu ülkelerden gelen gemilerin içinde yıllarca kapalı kalmaları. Ama fareler aslında çok temizdir. Toby her zaman kendi kendini temizler. Ve onu yürüyüşe çıkarmanız gerekmez. Sadece odanın içinde koşmasına izin veriyorum, böylece egzersiz yapmış oluyor. Ve bazen omuzumda oturur ya da inine saklanır gibi giysilerimin koluna girer. Ama doğada fareler inlerde yaşamaz.” dedim.

Bayan Alexander, "Çay içmek için içeri girmek ister misin?" dedi.

Ondan sonra ben, "Başka insanların evlerine girmem." dedim.

Ondan sonra o, "Peki belki buraya bir şeyler getirebilirim. Limonata ister misin? dedi.

"Ben sadece portakal suyu severim." diye cevap verdim.

Ve o "Şanslısın, ondan da biraz var. Battenberg'e ne dersin?" dedi.

Ben de "Bilemiyorum. Çünkü Battenberg nedir bilmiyorum." dedim.

"Bir çeşit pasta. Ortasında 4 tane pembe ve sarı kare var ve kenarlarında da badem ezmesinden yapılmış krema var." dedi.

Ondan sonra ben, "Eşit parçalara bölünmüş farklı renklerdeki birbirini kesen karelerden oluşan uzun bir pasta mı?" dedim.

Ondan sonra o, "Evet sanırım onu böyle tarif edebilirsin." dedi.

"Sanırım pembe karelerden isteyebilirim ama sarı kareler olmaz çünkü sarıyı sevmem. Ve badem ezmesinin ne olduğunu bilmediğim için ondan isteyip istemediğimi bilmiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Korkarım badem ezmesi de sarı. Onun yerine biraz bisküvi getirsem daha iyi olacak sanırım. Bisküvi sever misin?" dedi.

"Evet. Bazı çeşitlerini severim." dedim.

Ondan sonra o, "Öyleyse karışık bisküvi getireyim." dedi.

Sonra döndü ve eve girdi. Yaşlı bir kadın olduğu için çok yavaş hareket ediyordu ve içeride 6 dakikadan fazla kaldı ve evde ne yaptığını bilmediğim için endişelenmeye başladım. Ve ayrıca onu, portakal suyu ve Battenberg pastası getireceği konusunda gerçeği söylediğinden emin olacak kadar iyi tanıımıyordum. Belki de polisi arıyordu ve daha önce aldığım uyarı yüzünden başım çok daha ciddi bir belaya girebilirdi.

Bu yüzden oradan uzaklaştım.

Caddeyi geçerken aklıma Wellington'ı kimin öldürmüş olabileceği ile ilgili fikirler gelmeye başladı. Kafamın içinde, aşağıdakine benzeyen bir **Nedenler Zinciri** oluşturdum

1. İnsan bir köpeği neden öldürür?
 - a) Köpekten nefret ettiği için
 - b) Deli olduğu için
 - c) Bayan Shears'ı üzmemek için
2. Wellington'dan nefret eden kimseyi tanıımıyordum bu yüzden cevap a) ise bu muhtemelen yabancı biriydi
3. Deli olan kimseyi tanıımıyordum bu yüzden cevap b) ise yine muhtemelen yabancı biriydi.
4. Çoğu cinayeti, kurbanın tanıdığı biri işler. Aslında, Noel'de kendi aile üyelerinizden biri tarafından öldürülme ihtimaliniz çok yüksektir. Bu bir gerçek. Wellington da büyük ihtimalle onu tanıyan biri tarafından öldürülmüştü.
5. Eğer cevap c) ise Bayan Shears'ı sevmeyen sade-

ce bir kişi tanıyordum, ve bu, Wellington'ı gerçek-
ten de iyi tanıyan Bay Shears'dı.

Yani Bay Shears, benim **Baş Ş üpheli**'mdi.

Bay Shears, Bayan Shears ile evliydi ve 2 yıl öncesine kadar birlikte yaşıyorlardı. Sonra Bay Shears gitti ve bir da-
ha geri dönmedi. Bu yüzden annem öldüğünde Bayan
Shears bize bir sürü yemek pişirdi, çünkü artık Bay She-
ars için yemek pişirmesi gerekmiyordu ve evde kalıp
onun karısı olmak zorunda da değildi. Ve ayrıca babam,
onun da arkadaşlığ a ihtiya ı olduğ nu ve yalnız kalmak
istemediğ ni söyledi.

Ve bazen Bayan Shears geceyi bizim evde geçiriyor-
du ve bu hoşuma gidiyordu, çünkü etrafı topluyordu ve
kavanozları, tavaları ve kutuları raflara büyüklük sırasına
göre diziyordu ve her zaman etiketleri görünecek şekil-
de yerleştiriyordu ve bıçakları çatalları ve kaşıkları çekme-
cede hep doğru bölmelere koyuyordu. Ama sigara içiyor-
du ve anlamadığım bir sürü şey söylüyordu,  rneğın
"Ben zıbarmaya gidiyorum" ve "Hava buz kesmiş" "Gi-
dip tıkınacak bir şeyler ayarlayayım". Ve böyle şeyler
söylemesi hoşuma gitmiyordu, çünkü ne demek istedi-
ğ ni anlamıyordum.

Ve Bay Shears'ın, Bayan Shears'ı neden terkettiğ ni bil-
miyorum çünkü kimse anlatmadı. Ama evlendiğın zaman
bunun nedeni birlikte yaşıyıp  ocuk yapmak istemendir,
eğ r bir kilisede evlendiysen ölüm sizi ayırana kadar bir-
likte kalmaya söz vermek zorundasın. Ve eğ r birlikte ya-
şamak istemiyorsan boşanmak zorundasındır ve bunun

nedeni, birinin bir başkasıyla seks yapmış olması ya da sürekli kavga ediyor ve eşinle birbirinizden nefret ediyor olmanız ve artık onunla aynı evde yaşamak ve çocuk yapmak istemiyor olmandır. Ve Bay Shears, artık Bayan Shears'la aynı evde yaşamak istemediğine göre ondan nefret ediyor olmalıydı ve onu üzme için geri gelip köpeğini öldürmüş olabilirdi.

Bay Shears ile ilgili daha fazla bilgi bulmaya karar verdim.

Okulumdaki diğer çocukların hepsi aptal. Gerçi öyle olsalar bile onlara aptal dememem gerek. Öğrenme güçlüğü çekiyorlar ya da özel eğitim ihtiyaçları var demem gerek. Ama bu çok aptalca, çünkü herkes öğrenme güçlüğü çeker, çünkü Fransızca konuşmayı öğrenmek ya da izafiyet teorisini anlamak zordur ve ayrıca herkesin özel ihtiyaçları vardır, şişmanlamasını engellemek için cebinde sürekli yapay tatlandırıcı taşıyan babam gibi ya da bej rengi bir ısıtma cihazı kullanan Bayan Peters gibi ya da taktığında başını ağrıtabilecek kadar kalın camları olan bir gözlük kullanan Siobhan gibi ve bu insanların hepsinin Özel İhtiyaçları olmasına rağmen onlara özel ihtiyacı olan kişiler denmiyor.

Ama Siobhan bu kelimeleri kullanmamız gerektiğini çünkü okuldaki çocuklar gibi çocuklara *embesil*, *mongol* ya da *sakat* diyen insanlar olduğunu ve bunların çok kötü kelimeler olduğunu söyledi. Ama bu da aptalca çünkü bazen sokağın aşağısındaki okuldan çocuklar bizi otobüsten inerken gördüklerinde "Özürlüler! Özürlüler!" diye bağıyorlar. Ama ben hiç önemsemiyorum insanların ne söylediklerini çünkü sadece taşlar ve sopalar kemiklerimi kırabilir ve İsviçre Çakım var ve eğer bana vururlarsa ve ben de onları öldürürsem bu nefsi müdafaa olur ve hapse girmem.

Aptal olmadığımı ispatlayacağım. Önümüzdeki ay Matematik'te A seviyesi sınavına gireceğim ve A alaca-

ğım. Bizim okulumuzda daha önce kimse A seviyesine geçmedi ve müdire Bayan Gascoyne ilk önce sınava girmemi istemedi. A seviyesi için eğitim verme olanakları olmadığını söyledi ama babam Bayan Gascoyne’la tartıştı ve gerçekten çok sinirlendi. Bayan Gascoyne bana okuldaki diğer öğrencilerden farklı davranmak istemediklerini çünkü o zaman herkesin kendisine farklı davranılmasını isteyeceğini ve bunun örnek teşkil edeceğini söyledi. Ve birinci seviyeye daha sonra geçebilirmişim, 18 yaşında.

O bunları söylerken babamla birlikte Bayan Gascoyne’nin ofisinde oturuyorduk. Ve babam “Christopher zaten bütün gün boktan şeylerle uğraşıp duruyor değil mi, sizin de onun üstüne sıçmanıza hiç gerek yok. Tanırım, gerçekten iyi olduğu tek alan bu!” dedi.

Sonra Bayan Gascoyne bu konuyu daha sonra yalnızken konuşmaları gerektiğini söyledi. Ama babam ona benim önümde söylemeye utanacağı şeyler söyleyip söylemeyeceğini sordu. Ondan sonra o “Hayır” dedi, babam da “Şimdi söyleyin o zaman.” dedi.

Eğer A seviyesi eğitimi alırsam bir görevlinin ayrı bir odada benimle ilgilenmesi gerekirmiş. Ve babam bu işin okuldan sonra yapılabilmesi için 50 pound vereceğini ve “hayır”ı cevap olarak kabul etmeyeceğini söyledi. Ve Bayan Gascoyne bunu düşüneceğini söyledi. Ve sonraki hafta babamı aradı ve ona A seviyesi sınavına girebileceğimi ve Peder Peters’in da gözetmen denen kişi olabileceğini söyledi.

Ve Matematik’te A seviyesini geçtikten sonra ileri

Matematik'te ve Fizik'te de A seviyesini geçeceğim, ondan sonra da üniversiteye gidebileceğim. Bizim kasabamız olan Swindon'da üniversite yok çünkü küçük bir yer. Bu yüzden üniversitesi olan başka bir yere taşınmamız gerekecek çünkü tek başıma ya da başka öğrencilerle birlikte yaşamak istemiyorum. Ama bu sorun olmaz çünkü babam da başka bir yere taşınmak istiyor. Bazen şuna benzer şeyler söylüyor: "Bu kasabadan gitmeliyiz evlat." Ve bazen de şöyle diyor: "Swindon, dünyanın en boktan yeri."

Sonra, Matematik'te veya Fizik'te ya da hem Matematik'te hem Fizik'te diplomamı aldığımda işe girip çok fazla para kazanabileceğim ve bana bakıp yemeklerimi pişirecek, giysilerimi yıkayabilecek birini tutabileceğim ya da benimle evlenip, karım olup bana bakacak bir kadın bulabileceğim, böylece tek başıma kalıp yalnızlık çekmem.

Annemle babamın boşanabileceklerini düşünürdüm. Bunun nedeni çok fazla kavga etmeleri ve bazen birbirlerinden nefret etmeleri idi. Bu da benim gibi Davranış Bozuklukları olan birine bakmanın stresi yüzündendi. Eskiden bir sürü Davranış Bozukluğum vardı ama artık eskisi kadar yok çünkü artık büyüdüm ve kendi kararlarımı kendim verebiliyorum ve kendi kendime evden çıkıp sokağın sonundaki dükkândan alışveriş yapmak gibi şeyleri yapabiliyorum.

Davranış Bozukluklarımdan bazıları şunlar

- A.** Uzun süre kimseyle konuşmamak.⁵
- B.** Uzun bir süre hiçbir şey yiyip içmemek.⁶
- C.** Dokunulmaktan hoşlanmamak.
- D.** Üzgün ya da kızgın olduğumda çığlık atmak.
- E.** Küçük mekânlarda başka insanlarla birlikte olmaktan hoşlanmamak.
- F.** Üzgün ya da kızgın olduğumda bir şeyleri kırmak.
- G.** İnlemek.
- H.** Sarı şeyleri ya da kahverengi şeyleri sevmemek ya da sarı şeylere ya da kahverengi şeylere dokunmayı reddetmek.

Bir keresinde 5 hafta boyunca konuşmadım.

" Altı yaşımıdayken annem ölçekli bir sürahidен çilekli zayıflama içeceği içirirdi ve çeyrek litreyi ne kadar hızlı içeceğime dair yarışma yapardık.

- I.** Diş fırçama biri dokunduyrsa kullanmayı reddetmek.
- J.** Farklı yemekler birbirine değiyorsa yemeyi reddetmek.
- K.** İnsanların bana kızgın olduğunu farketmemek.
- L.** Gülümsememek.
- M.** Başka insanların kaba olduğunu düşündüğü şeyler söylemek.⁷
- N.** Aptalca şeyler yapmak.⁸
- O.** Başkalarına vurmak.
- P.** Fransa'dan nefret etmek.
- Q.** Annemin arabasını kullanmak.⁹
- R.** Eşyaların yerleri değiştğinde sinirlenmek.¹⁰

⁷ İnsanlar her zaman doğruyu söylemen gerek der. Ama bunu gerçek anlamda kullanmazlar çünkü yaşlı insanlara yaşlı olduklarını, kötü kokanlara kötü koktuklarını ve yetişkin biri gaz çıkardığında gaz çıkardığını söylemen yasaktır. Ve sana korkunç davranmadığı sürece birine "Senden hoşlanmıyorum" demen de yasaktır.

⁸ Aptalca şeyler, bir kavanoz fıstık ezmesini mutfak masasına boşaltmak ve bıçakla bütün masanın üstünü kaplayacak şekilde sıvamak ya da bazı şeyleri gaz sobasında yakarak ne şekle girdiklerine bakmak – ayakkabılarım, folyo kâğıdı ya da şeker gibi.

⁹ Bunu sadece bir kere annem şehre otobüsle indiğinde yapmıştım ve daha önce hiç araba kullanmamıştım ve 8 yıl 5 aylıktım ve arabayı duvara çarptım ama artık araba yok çünkü annem öldü.

¹⁰ Mutfaktaki masa ve sandalyeler oynatılabilir çünkü bu farklı ama yemek odasında ya da salondaki kanepelerin ve sandalyelerin yeri değiştirildiğinde başım dönüyor ve hastalanıyorum. Annem elektrik süpürgesiyle yerleri süpürürken bunu yapardı ben de bütün mobilyaların tam olarak nerede olması gerektiğine dair bir plan ve ölçümler yapardım ve o işini bitirdiği zaman her şeyi doğru yerine koyardım ve ancak o zaman kendimi iyi hissederdim. Ama annem öldüğünden beri babam etrafı hiç süpürmedi bu yüzden sorun yok. Ve Bayan Shears bir kere yapmaya kalktı ama ben inledim ve o da babama bağırdı ve bir daha asla yapmadı.

Bazen bunlar annemle babamı o kadar sinirlendirirdi ki bana ya da birbirlerine bağırdıkları. Bazen babam "Christopher eğer düzgün davranmazsan yemin ederim canına okurum." ya da annem "Tanrım, Christopher ciddi anlamda seni bir hastaneye kapatmayı düşünüyorum." ya da "Beni genç yaşta mezara sokacaksın." derdi.

Eve geldiğimde babam mutfak masasında oturuyordu ve bana yemek hazırlamıştı. Bir oduncu gömleği giymişti. Yemek, fırında fasulye ve brokoli ve jambon dilimleriydi ve tabağın içine birbirlerine değmeyecek şekilde yerleştirilmişlerdi.

“Nerede kaldın?” dedi.

Ve ben de “Dışarıdaydım.” dedim. Buna beyaz yalan denir. Beyaz yalan tam olarak yalan sayılmaz, gerçeği söylersen ama tam olarak söylemezsen bu beyaz yalan olur. Bu demektir ki söylediğin her şey beyaz yalandır, örneğin biri “Bugün ne yapmak istiyorsun?” diye sorduğunda, “Bayan Peters’la resim yapmak istiyorum.” dersin ama “Öğle yemeğimi yemek ve tuvalete gitmek ve okuldan sonra eve gidip Toby ile oynamak ve akşam yemeğimi yemek ve bilgisayarım ile oynamak ve uyumak istiyorum” demezsin. Ben de beyaz bir yalan söyledim çünkü babamın, dedektif olmamı istemediğini biliyordum.

Babam, “Biraz önce Bayan Shears’tan bir telefon aldım.” dedi.

Fırında fasulyemi, brokolimi ve 2 dilim jambonumu yemeye başladım.

Sonra babam, “Bahçesinin etrafında dolanıp ne karıştırıyordun?” dedi.

“Dedektiflik yapıp Wellington’ı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyordum.” dedim.

Babam "Sana kaç kere söylemem gerek Christopher?" diye cevap verdi.

Fırında fasulye, brokoli ve jambon soğuktu ama aldırmadım. Çok yavaş yemek yerim bu yüzden neredeyse her zaman yemeğim soğuktur.

Babam, "Sana başkalarının işine burnunu sokmama-nı söylemiştim." dedi.

"Sanırım Wellington'ı Bay Shears öldürdü." dedim.

Babam hiçbir şey söylemedi.

"O benim Baş Şüphelim çünkü birinin Wellington'ı, Bayan Shears'ı üzmem için öldürdüğünü düşünüyorum. Ve cinayetler genellikle kurbanları tanıyan birileri tarafından. . . ." dedim.

Babam yumruğuyla masaya o kadar şiddetli vurdu ki tabaklarla onun çatalı ve bıçağı zıpladı ve benim jambon dilimim de yerinden oynadı ve brokoliye değdi, bu yüzden jambonu da brokoliye de artık yiyemeyecektim.

Sonra bağırdı: "O adamın adı benim evimde bir daha anılmayacak."

"Neden?" diye sordum.

"O adam bir şeytan." dedi.

"Bu, Wellington'ı öldürmüş olabileceği anlamına mı geliyor?" dedim.

Babam ellerini kafasına koydu ve "Tanrım bana yardım et." dedi.

Babamın bana kızdığını anlamıştım. "Yabancıların işine karışmamam gerektiğini söylediğini biliyorum ama Bayan Shears bizim dostumuz." dedim.

Babam "Artık dostumuz falan değil." dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Pekâlâ Christopher. Bunu sana son kez söyleyeceğim. Bir daha söylemeyeceğim. Tanrı aşkına seninle konuşurken bana bak. Bana bak. Bayan Shears’a gidip o kahrolası köpeğini kimin öldürdüğünü sormayacaksın. Başkalarının bahçesine izinsiz girmeyeceksin. Bu Allah’ın belası saçma dedektiflik oyununu hemen şimdi keseceksin.” dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

“Bana söz vereceksin Christopher. Ve söz verdiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.” dedi.

Bir şey için söz verdiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bir şeyi bir daha asla yapmayacağını söylersin ve sonra bunu asla yapmaman gerekir çünkü o zaman söz vererek yalan söylemiş olursun. “Biliyorum.” dedim.

“Bunları bir daha yapmayacağına söz ver. Bu saçma oyundan şimdi vazgeçeceğine söz ver. Tamam mı?” dedi.

“Söz.” dedim.

Bence benden çok iyi astronot olur.

İyi bir astronot olmak için akıllı olman gerek ve ben akıllıyım. Ayrıca makinelerin nasıl çalıştığını anlamam gerek ve ben makinelerin nasıl çalıştığını anlamada iyiyimdir. Ayrıca dünyadan binlerce mil uzakta küçük bir uzay gemisinde yaşayıp panik yapmayacak, klostrofobi yaşamayacak ya da evini özlemeyecek ya da delirmeyecek biri olmak gerek. Ve içinde benden başka kimse olmadığı sürece çok küçük yerleri severim. Bazen yalnız kalmak istediğimde banyodaki çamaşır kurutma dolabına girip şofbenin yanına yerleşirim ve kapıyı üzerime kapatırım ve orada oturup saatlerce düşünürüm ve bu beni sakinleştirir.

Yani uzay gemisinde yalnız olmam ya da sadece bana ait olan başka kimsenin giremeyeceği bir bölmemin olması gerek.

Ve ayrıca uzay gemilerinde sarı ya da kahverengi bir şey yoktur ve bu da iyi bir şey.

Ve uçuş kontrolden diğer insanlarla konuşmam gerekecek ama bunu telsiz ve monitor aracılığıyla yapacağımız için bu yabancı insanlarla konuşmak gibi olmaz, bilgisayar oyunu oynamak gibi bir şey olur.

Evi de özlemem çünkü etrafımda bir sürü şey olur, makineler, bilgisayarlar ve uzay boşluğu gibi. Hem uzay gemisinin küçük penceresinden bakıp etrafımda binlerce mil boyunca kimse olmadığını bileceğim, tıpkı bazı yaz akşamları çimenlerin üstüne uzanıp ellerimi, çitleri, ba-

caları ve çamaşır iplerini görmeyecek şekilde yüzümün iki yanına koyup gökyüzüne bakarak uzayda olduğumu hayal ettiğimde olduğu gibi.

Görebildiğim tek şey yıldızlar olurdu. Ve yıldızlar hayatı meydana getiren moleküllerin milyarlarca yıl önce olduğu yerlerdir. Örneğin kanındaki, anemiye önleyen demirin tümü bir yıldızda oluşmuştur.

Ve Toby'yı de uzaya benimle götürebilirim buna çok sevinirdim ve buna izin verilebilir çünkü bazen hayvanları deney yapmak için uzaya gönderdikleri oluyor, bu yüzden farelerin canını yakmadan yapılabilecek iyi bir deney bulabilirsem onları Toby'yı de götürmeme izin vermeleri için ikna edebilirdim.

Ama izin vermeseler de giderdim çünkü bu, Bir Haya-
lin Gerçekleşmesi olurdu.

Ertesi gün okulda Siobhan'a babamın artık dedektiflik yapmamamı söylediğini ve bunun da artık kitabın bittiği anlamına geldiğini söyledim. Ona o güne kadar yazdığım sayfaları gösterdim, Evrenin şeması, sokağın haritası ve asal sayılarla ilgili olan bölümleri. Bunun önemli olmadığını söyledi. Kitabın bu haliyle de oldukça güzel olduğunu ve çok kısa da olsa bir kitap yazmış olduğum için kendimle gurur duymam gerektiğini ve çok kısa olsa da çok iyi başka kitapların da olduğunu söyledi, Conrad'ın **Karanlığın Yüreği** kitabı gibi.

Benimkinin tam bir kitap sayılmayacağını çünkü tam bir sonu olmadığını çünkü Wellington'ı kimin öldürdüğünü bulamadığımı söyledim, yani katil hâlâ Serbestti.

O ise gerçek hayatta da böyle olduğunu söyledi, dünya üzerindeki bütün cinayetler çözülmemiştir ve bütün katiller de bulunmamıştır. Karındaşen Jack gibi.

Katilin hâlâ Serbest olması fikrinden hoşlanmadığımı söyledim. Wellington'ı öldüren kişinin yakınlarımda bir yerlerde yaşıyor olması ve gece yürüyüşe çıktığımda onunla karşılaşabileceğimi düşünmekten hoşlanmadığımı söyledim. Ve bu mümkündü çünkü cinayetler genellikle kurbanın tanıdığı birileri tarafından işlenirdi.

Sonra, "Babam Bay Shears'ın adını bir daha anmamamı ve onun şeytanın biri olduğunu söyledi, belki bu, Wellington'ı onun öldürdüğü anlamına geliyordur." dedim.

“Belki de baban sadece Bay Shears’tan pek hoşlanmıyordur.” dedi.

“Neden?” diye sordum.

Ve o da “Bilmiyorum Christopher. Bilmiyorum, çünkü Bay Shears hakkında hiçbir şey bilmiyorum.” dedi.

“Bay Shears, Bayan Shears’la evliydi ve onu bıraktı, boşanmış gibi yani, ama gerçekten boşanıp boşanmadıklarını bilmiyorum.” dedim.

“Bayan Shears sizin dostunuz, öyle değil mi? Senin ve babanın dostu. Belki de baban Bay Shears’ı Bayan Shears’ı terk ettiği için sevmiyordur. Arkadaşı olan birine kötü bir şey yaptığı için.” dedi.

“Ama babam Bayan Shears’ın artık bizim dostumuz olmadığını söyledi.” dedim.

Ve Siobhan, “Özür dilerim Christopher, keşke bütün bu sorulara cevap verebilseydim ama veremiyorum çünkü gerçekten bilmiyorum.” dedi.

Sonra son zil çaldı ve okul bitti.

Ertesi gün okula giderken yolda peş peşe 4 sarı araba gördüm ve bu o günü **Kara Bir Gün** yapıyordu bu yüzden öğle yemeğinde hiçbir şey yemedim bütün bir gün boyunca odanın köşesinde oturdum ve A seviyesi Matematik Çalışma Kitabımı okudum. Ertesi gün de okula giderken yolda peş peşe 4 sarı araba gördüm ve bu o günü de **Kara Bir Gün** yapıyordu ve kimseyle konuşmadım ve bütün bir öğleden sonra kütüphanenin köşesinde oturup kafamı iki duvarın birleştiği köşeye dayayıp inledim. Ve bu beni rahatlatıp kendimi güvende hissetmemi sağladı. Ama 3. gün okula giderken yol boyunca

otobüsten inene kadar gözlerimi kapalı tuttum çünkü
eğer arka arkaya 2 **Kara Gün** geçirmişsem bunu yapma
hakkım var.

Ama kitabım böyle bitmeyecekti çünkü beş gün sonra peş peşe 5 kırmızı araba gördüm ve bu, o günün **Süper İyi Bir Gün** olduğu anlamına geliyordu ve özel bir şeyin olacağını biliyordum. Okulda özel hiçbir şey olmadı, bu yüzden okuldan sonra özel bir şeyin olacağını biliyordum. Ve eve vardığımda cep harçlığımla meyanbalı şekeri ve süt-lü çikolata almak için sokağın sonundaki dükkâna gittim.

Ve meyanbalı şekeri ve süt-lü çikolatamı alıp arkamı döndüğümde benim gibi dükkânda olan Bayan Alexander ile karşılaştım, 39 numarada oturan yaşlı bayan. Bugün kot giymemişti. Normal bir yaşlı kadın gibi bir elbise giymişti. Ve yemek kokuyordu.

“Geçen gün sana ne oldu?” dedi.

“Hangi gün?” dedim.

“Dışarı çıktığımda gitmiştin. Bütün bisküvileri kendim yemek zorunda kaldım.” dedi.

“Gittim.” dedim.

“Bunu anladım.” dedi.

“Polisi arayabileceğinizi düşündüm.” dedim.

“Bunu neden yapmak isteyeyim ki?” dedi.

“Çünkü başka insanların işlerine burnumu sokuyordum ve babam Wellington’ı kimin öldürdüğünü araştırmamamı söylemişti. Ve bir polis bana uyarı verdi ve başımı tekrar belaya sokarsam uyarı yüzünden çok daha kötü olacak.” dedim.

Sonra kasanın arkasındaki Hintli bayan Bayan Alexan-

der'a "Buyrun, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi ve Bayan Alexander yarım litre süt ve bir paket Jaffa Pastası istediğini söyledi ve ben dükkândan çıktım.

Dükkânın dışında Bayan Alexander'ın köpeğinin kaldırıda oturduğunu gördüm. Üzerinde ekose kumaştan yapılmış küçük bir İskoç palto vardı. Bayan Alexander, onu kapının yanındaki su borusuna bağlamıştı. Köpekleri severim bu yüzden yere eğildim ve köpeğe merhaba dedim ve o elimi yaladı. Dili tırtıklı ve ıslaktı ve pantolonumun kokusunu sevdi ve onu koklamaya başladı.

Sonra Bayan Alexander dışarı çıktı ve "Adı Ivor." dedi. Ben bir şey söylemedim.

Bayan Alexander "Sen çok utangaç bir çocuksun öyle değil mi Christopher?" dedi.

Ben de "Sizinle konuşmam yasak." dedim.

"Merak etme, polise söylemeyeceğim ve babana da söylemeyeceğim çünkü sohbet etmekte kötü bir şey yoktur. Sohbet etmek sadece arkadaşça bir şey. Öyle değil mi?" dedi.

"Ben sohbet edemem." dedim.

"Bilgisayarları sever misin?" dedi.

"Evet bilgisayarları severim. Evde yatak odamda bir bilgisayarım var." dedim.

Ve o "Biliyorum. Bazen camdan baktığımda seni odanda bilgisayarının başında otururken görüyorum." dedi.

Sonra Ivor'un tasmaını su borusundan çözdü.

Hiçbir şey söylemeyecektim çünkü başımı belaya sokmak istemiyordum.

Sonra o günün bir **Süper İyi Gün** olduğunu hatırla-

dım ve o ana kadar özel bir şey olmamıştı ve Bayan Alexander'la konuşmak o gün olacak olan özel şey olabilir-
di. Sonra onun bana ben sormadan Wellington ya da Bay
Shears'la ilgili bir şeyler anlatabileceğini düşündüm, böy-
lece verdiğim sözü tutmamış olmayacaktım.

Bu yüzden, "Ben matematiği ve Toby'ye bakmayı da
seviyorum. Ayrıca uzay boşluğunu ve yalnız başıma olma-
yı da." dedim.

Ondan sonra o, "Bahse girerim matemetikte çok iyi-
sindir, öyle değil mi?" dedi.

Bense "Öyleyim. Gelecek ay A seviyesi Matematik sı-
navına gireceğim. Ve A alacağım." dedim.

Ve Bayan Alexander, "Gerçekten mi? A seviyesi Ma-
tematik ha?" dedi.

"Evet. Ben yalan söylemem." diye cevap verdim.

Ondan sonra o, "Özür dilerim. Yalan söylüyorsun
demek istemedim. Sadece doğru duyuyor muyum diye
merak ettim. Bazen biraz sağırlaşıyorum da." dedi.

Ben "Hatırlıyorum. Bana söylemiştiniz." dedim. Ve
sonra da "Okulumda A seviyesine geçen ilk kişiyim,
çünkü orası özel bir okul." dedim.

Ondan sonra o, "Çok etkilendim. Ve umarım A alır-
sın." dedi.

Ondan sonra ben, "Alacağım." dedim.

Sonra o, "Seninle ilgili bildiğim bir başka şey de sarı
rengini sevmediğin." dedi.

Ondan sonra ben, "Sevmem. Ayrıca kahverengiyi de
sevmem. En sevdiğim renk kırmızıdır. Ve metal rengi." de-
dim.

Sonra Ivor kakasını yaptı ve Bayan Alexander onu elini bir poşetin içine sokarak aldı ve sonra poşeti ters çevirerek kaka çıkamasın diye ağzını düğümledi ve kakaya eliyle hiç dokunmamış oldu.

Sonra bir muhakeme yaptım. Babamın bana sadece aşağıdaki beş şey için söz verdirdiğini düşündüm:

1. Evimizde Bay Shears'ın adını anmamak
2. O kahrolası köpeği kimin öldürdüğü ile ilgili Bayan Shears'a soru sormamak
3. O kahrolası köpeği kimin öldürdüğü ile ilgili kimseye soru sormamak
4. İnsanların bahçelerine izinsiz girmemek
5. Bu saçma dedektiflik oyununu kesmek

Ve Bay Shears ile ilgili soru sormak bunlardan hiçbiri değildi. Ve eğer dedektifsen risk almalıydın ve bu bir **Süper İyi Gündü** yani risk almak için iyi bir gündü bu yüzden sohbet ediyormuş gibi "Bay Shears'ı tanıyor musunuz?" diye sordum.

Ve Bayan Alexander, "Pek sayılmaz, hayır. Onu sadece selam verecek ve yolda gördüğümde birkaç kelime konuşacak kadar tanıyordum ama onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Sanırım bir bankada çalışıyordu. Ulusal Westminister. Kasaba merkezinde." dedi.

Ve ben, "Babam onun şeytanın biri olduğunu söyledi. Bunu niye söylediğini biliyor musunuz? Bay Shears şeytan mı?" dedim.

Ve Bayan Alexander, "Bana neden Bay Shears'la ilgili sorular soruyorsun Christopher?" dedi.

Bir şey söylemedim çünkü Wellington'ın ölümünü araştırıyor olmak istemedim çünkü Bay Shears'la ilgili sorular sormamın nedeni buydu.

Ama Bayan Alexander, "Bu Wellington'la mı ilgili?" dedi.

Ve ben başımı salladım çünkü bu dedektiflik yapmak sayılmazdı.

Bayan Alexander bir şey söylemedi. Parkın girişindeki direğe bağlı küçük kırmızı kutuya doğru yürüdü ve Ivor'un kakasını onun içine attı, ben buna fazla bakmak istemedim çünkü bu, kırmızı bir şeyin içindeki kahverengi bir şeydi ve kendimi garip hissetmeme neden oluyordu. Sonra yanıma geri geldi.

Derin bir nefes aldı ve "Belki de en iyisi böyle şeyler hakkında konuşmamak Christopher." dedi.

"Neden?" diye sordum.

Sonra o "Çünkü" dedi. Sonra durdu ve farklı bir cümle kurmaya karar verdi. "Çünkü belki baban haklıdır ve etrafta bu konuyla ilgili sorular sormaman gerekiyor." dedi.

Sonra ben "Neden?" dedim.

Ve o "Çünkü bunu duyarsa kızacağı çok açık." dedi.

Ve ben "Neden kızsın ki?" dedim.

Sonra derin bir nefes daha aldı ve "Çünkü . . . Çünkü sanırım babanın Bay Shears'ı neden sevmediğini biliyordur." dedi.

Sonra "Annemi Bay Shears mı öldürdü?" diye sordum.

Bayan Aleksander "Öldürmek mi?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet. O annemi mi öldürdü?" dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander, "Hayır hayır tabii ki anneni o öldürmedi." dedi.

Ondan sonra ben, "Peki kalbini yorup onun kalp krizi geçirmesini mi sağladı?" dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander, "Gerçekten ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedi.

Ondan sonra ben, "Ya da Bay Shears yaraladığı için mi annem hastaneye kaldırıldı?" dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander, "Annen hastaneye mi kaldırıldı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet. Başta önemli değildi, ama hastanede kalp krizi geçirdi." dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander, "Aman tanrım." dedi.

Ben, "Ve öldü." dedim.

Ve Bayan Alexander yine "Aman tanrım." dedi, ve sonra da "Ah Christopher, çok çok üzüldüm. Hiç farkında değildim." dedi.

Ondan sonra ona, "Neden 'Sanırım babanın Bay Shears'ı neden sevmediğini biliyorsundur.' dediniz?" diye sordum.

Bayan Alexander ellerini ağzına koydu ve "Ah, ah, ah, ah." dedi. Ama soruma cevap vermedi.

Sonra ona yine aynı soruyu sordum, çünkü bir cinayet romanında biri bir soruya cevap vermek istemezse bunun nedeni bir sır saklıyor olması ya da birinin başının belaya girmesini istemiyor olmasıdır, yani bu soruların ce-

vapları en önemli cevaplardır ve dedektifin bu insana bas-
kı uygulaması gerekir.

Ama Bayan Alexander yine cevap vermedi. Bunun ye-
rine o bana bir soru sordu. "Yani sen bilmiyor musun?"
dedi.

Ve ben "Neyi bilmiyor muyum?" dedim.

"Christopher bak, muhtemelen bunu sana söyleme-
mem gerek." diye cevap verdi. Sonra, "Belki de parkta bir-
likte kısa bir yürüyüş yapsak iyi olur. Burası böyle bir şey
konuşmak için pek de uygun bir yer sayılmaz." dedi.

Endişelenmiştim. Bayan Alexander'ı tanıımıyordum.
Yaşlı bir bayan olduğunu ve köpekleri sevdiğini biliyor-
dum. Ama o bir yabancıydı. Ve parka hiç tek başıma git-
mezdim çünkü orası tehlikeli ve insanlar köşedeki umu-
mi tuvaletin arkasında kendilerine uyuşturucu enjekte edi-
yorlar. Eve gitmek ve yukarı odama çıkmak ve Toby'yi bes-
leyip matematik çalışmak istiyordum.

Ama heyecanlanmıştım da. Çünkü bana bir sır vere-
ceğini düşünüyordum. Ve bu sır, Wellington'ı kimin öldür-
düğü ile ilgili olabilirdi. Ya da Bay Shears ile ilgili. Ve eğer
böyle bir şey yaparsa ona karşı daha fazla delil ele geçi-
rebilirdim, ya da onu *tahkikatımın dışında bırakabilirdim*.

Böylece bu beni korkutsa da o gün bir **Süper İyi
Gün** olduğu için Bayan Alexander'la parka gitmeye ka-
rar verdim.

Parkin içindeyken Bayan Alexander durdu ve "Sana bir
şey söyleyeceğim ama babana bunu sana benim söyledi-
ğimi söylemeyeceğine dair bana söz vereceksin." dedi.

"Neden?" diye sordum.

Ondan sonra o, "Söylediklerimi sana söylememiş olmam gerekirdi. Ve eğer sana şimdi açıklamazsam ne demek istediğimi merak etmeye devam edeceksin. Ve belki de babana soracaksın. Ve bunu yapmanı istemiyorum çünkü onu kızdırmanı istemiyorum. Bu yüzden söylediğim şeyi neden söylediğimi sana açıklayacağım. Ama ben bunu yapmadan önce bunu sana benim söylediğimi kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin." dedi.

"Neden?" diye sordum.

Ondan sonra o, "Christopher, lütfen bana güven işte." dedi.

Ondan sonra ben, "Söz veriyorum." dedim. Çünkü eğer Bayan Alexander bana Wellington'ı kimin öldürdüğünü ya da Bay Shears'ın annemi gerçekten öldürüp öldürmediğini söylerse bunu polise söyleyebilirdim çünkü eğer biri bir suç işlediyse ve sen bunu biliyorsan verdiğin sözü tutmak zorunda değilsindir.

Bayan Alexander da "Annen, ölmeden önce Bay Shears'la çok yakın arkadaştı." dedi.

Ondan sonra ben, "Biliyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Hayır Christopher. Bildiğinden pek emin değilim. Çok yakın arkadaşlardı demek istiyorum. Çok çok yakın arkadaşlar." dedi.

Bunu bir süre düşündüm ve sonra "Seks yapıyorlardı mı demek istiyorsunuz?" dedim.

Ve Bayan Alexander "Evet Christopher, onu demek istiyorum." dedi.

Sonra yaklaşık 30 saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sonra, "Üzgünüm Christopher. Gerçekten seni üzecek bir şey söylemek istemezdim. Ama söylediğim şeyi neden söylediğimi açıklamak istedim. Senin bildiğini sandım, anlıyorsun değil mi? Bu yüzden baban, Bay Shears'ın şeytanın biri olduğunu düşünüyor. Ve bu yüzden senin etrafta Bay Shears'la ilgili sorular sormanı istemiyor. Çünkü bu, kötü hatıraları tekrar canlandıracak." dedi.

Ondan sonra ben, "Bay Shears, Bayan Shears'ı bu yüzden mi terk etti, Bayan Shears'la evliyken başka biriyle seks yaptığı için mi?" dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander, "Evet. Sanırım öyle." dedi.

Sonra "Üzgünüm Christopher. Gerçekten çok üzgünüm." dedi.

Ondan sonra ben, "Sanırım artık gitmeliyim." dedim.

Ondan sonra o, "İyi misin Christopher?" dedi.

Ondan sonra ben, "Sizinle parkta olmaktan korkuyorum çünkü siz bir yabancısınız." dedim.

Ondan sonra o, "Ben yabancı değilim Christopher. Ben senin arkadaşım." dedi.

Ondan sonra ben, "Ben eve gidiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Eğer bu konuda konuşmak istersen istediğin zaman beni ziyarete gelebilirsin. Kapımı çalman yeterli." dedi.

Ondan sonra ben, "Tamam." dedim.

Ondan sonra o, "Christopher." dedi.

Ondan sonra ben, "Efendim?" dedim.

Ondan sonra o, "Bu konuşmadan babana bahsetmeyeceksin değil mi?" dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır. Söz verdim." dedim.

Ondan sonra o, "Eve git. Ve söylediklerimi unutma.

Ne zaman istersen." dedi.

Sonra eve gittim.

Bay Jeavons, matematiği güvenli olduğu için sevdiğimi söyledi. Matematiği sevdiğimi çünkü bunun problem çözmek demek olduğunu ve bu problemler ne kadar zor olurlarsa olsunlar eninde sonunda net bir sonuçları olduğunu söyledi. Söylemek istediği şey, matematiğin gerçek hayat gibi olmadığıydı çünkü hayatta her sorunun böyle net bir cevabı yoktu. Bunu demek istediğini anlamıştım çünkü böyle söylemişti.

Bunun nedeni Bay Jeavons'ın sayıları anlamaması.

Şimdi **Seç Birini Problemi** adında ünlü bir hikâyeye anlatacağım. Bu hikâyeyi kitaba aldım çünkü demek istediğim şeyi çok iyi özetliyor.

Amerika'da **Parade** dergisinde **Marilyn'e Sor** adlı bir köşe varmış. Ve bu köşe Marilyn vos Savant tarafından yazılıyormuş ve dergide bu kişinin dünya üzerindeki en yüksek IQ'ya sahip kişi olarak **Guinness Rekolar Kitabı**'na girdiği yazılıymış. Köşesinde de okuyucular tarafından gönderilen matematik sorularına cevap veriyormuş. Ve Eylül 1990'da Columbia Maryland'den Craig F. Whittaker tarafından şu soru gönderilmiş (ama bu *doğrudan alıntı* denilen şey değil çünkü soruyu daha kolay anlaşılması için basitleştirdim)

Televizyonda bir yarışma programındasın. Bu yarışmada amaç ödül olarak bir araba kazanmak. Yarışmanın sunucusu sana üç kapı gösteriyor. Kapı-

lardan birinin arkasında araba, diğer ikisinin arkasında da keçiler olduğunu söylüyor. Senden bir kapı seçmeni istiyor. Bir kapı seçiyorsun ama açılmıyor. Sonra sunucu seçmediğin kapılardan birini açarak keçilerden birini gösteriyor (çünkü o, kapıların arkasında ne olduğunu biliyor). Sonra kapılar açılıp bir keçi ya da arabayı almadan önce fikrini değiştirmek için son bir şansın olduğunu söylüyor. Ve fikrini değiştirip diğer açılmamış kapıyı seçmek isteyip istemediğini soruyor. Ne yapman gerek?

Marilyn vos Savant böyle bir durumda her zaman fikrini değiştirip diğer kapıyı seçmen gerektiğini çünkü kapının arkasında bir araba olması ihtimalinin 3'te 2 olduğunu söylemiş.

Ama eğer sezgini kullanırsan kapıların arkasında araba olma ihtimali eşit olduğu için şansın %50 olduğunu düşünürsün.

Marilyn vos Savant neden haklı olduğunu dikkatlice açıklamasına rağmen bir sürü insan dergiye onun yanıldığını yazdı. Problemlerle ilgili gelen mektupların %92'si onun yanıldığını söylüyordu ve yazarların çoğu matematikçi ve bilim adamlarıydı. Söyledikleri şeylerden bazıları şunlar:

Halkın matematik konusundaki genel yeteneksizliği beni son derece endişelendiriyor. Lütfen hatanızı kabul etmekle yardımcı olun.

**Doktor Robert Sachs,
George Mason Üniversitesi**

Ülkede matematik konusunda yeterince cehalet var ve dünyanın en yüksek IQ'suna sahip insanının bunu artırmasına ihtiyacımız yok. Yazık!

Doktor Scott Smith, Florida Üniversitesi

En az üç matematikçinin düzeltilmesine rağmen hâlâ hatanı görmemen karşısında şok oldum.

Kent Ford, Dickinson Devlet Üniversitesi

Çok sayıda lise ve üniversite öğrencisinden mektup alacağına eminim. Belki adreslerden bazılarını ileride dergideki köşende yardımcı olurlar diye saklarsın.

**Doktor W. Robert Smith,
Georgia Devlet Üniversitesi**

Tamamen hatalısın . . . Fikrini değiştirmen için daha kaç tane öfkeli matematikçi gerekiyor?

**Doktor E. Ray Bobo,
Georgetown Üniversitesi**

Eğer doktora yapmış bütün bu insanlar yanılıyorsa bu ülkenin çok ciddi şekilde başı belada demektir.

Everett Harman, Doktor,

Birleşik Devletler Ordu Araştırma Enstitüsü

Ama Marilyn vos Savant haklıydı. Ve bunu ispatlamanın iki yolu var.

Öncelikle bunu matematik yoluyla yapabilirsin;

Kapılara X, Y ve Z diyelim

Arabanın X'in arkasında olması durumuna C_X diyelim.

Ve sunucunun X kapısını açması durumuna da H_X diyelim.

X kapısını seçtiğini varsayarsak sonradan fikrini değiştirip araba kazanma olasılığın aşağıdaki formülle veriliyor

$$\begin{aligned} & P(H_Z \wedge C_Y) + P(H_Y \wedge C_Z) \\ &= P(C_Y).P(H_Z | C_Y) + P(C_Z).P(H_Y | C_Z) \\ &= (1/3.1) + (1/3.1) = 2/3 \end{aligned}$$

Bunu ortaya çıkarmanın ikinci yolu ise olabilecek bütün sonuçları içeren şöyle bir tablo yapmak

Yani eğer fikrini değiştirirsen 3'te 2 arabayı alma şansın var. Eğer değiştirmezsen arabayı alma şansın sadece 3'te 1.

Ve bu da sezgilerinin bazen yanılmaya neden olduğunu gösteriyor. Ve sezgiler, insanların hayatlarındaki kararları vermek için kullandıkları şeydir.

Ayrıca Bay Jeavons'ın yanıldığını ve sayıların bazen çok karmaşık olabileceğini ve her zaman net olmadıklarını da gösteriyor. **Seç Birini Problemi**'ni sevmemin nedeni de bu.

Eve gittiğimde Rhodri de oradaydı. Rhodri babamın yanında çalışan adam, ona ısıtma sistemleri ve su kazanlarının tamiratında yardım eder. Ve bazen akşamları babamla bira içmek ve televizyon seyretmek ve sohbet etmek için bizim eve gelir.

Rhodri, her yerinde lekeler olan beyaz bir iş tulumu giyiyordu ve sol elinin orta parmağında altın bir yüzük vardı ve, babamın da çoğu zaman işten eve geldiğinde koktuğu gibi, ne olduğunu bilmediğim bir şey kokuyordu.

Meyanbalı şekerlerimi ve sütlü çikolatamı, benim olduğu için babamın dokunmasının yasak olduğu özel yemek kutuma koydum.

Sonra babam, "Nerelerdeydin bakalım genç adam?" dedi.

Ve ben, "Meyanbalı şekeri ve sütlü çikolata almak için dükkâna gittim." dedim.

Ondan sonra o, "Çok uzun sürdü." dedi.

Ondan sonra ben, "Dükkânın dışında Bayan Alexander'ın köpeği vardı onunla konuştum. Onu biraz okşadım, o da benim pantolonumu kokladı." dedim. Bu da başka bir beyaz yalandı.

Sonra Rhodri bana, "Tanrım, sen 3. seviyeye ulaştın değil mi?" dedi.

Ama ben 3. seviyenin ne olduğunu bilmiyordum.

Ondan sonra o, "Nasıl gidiyor bakalım Kaptan?" dedi

Ondan sonra ben, bu gibi durumlarda söylenmesi gerektiği gibi, "Çok iyiyim, teşekkürler." dedim.

Ve o, "251 kere 864 kaç eder?" dedi.

Biraz düşündüm ve "216.864" dedim. Çünkü bu gerçekten çok kolay bir işlemdi çünkü sadece **864**'le **1000**'i çarpıyorsun bu **864.000** ediyor. sonra bunu **4**'e bölüyorsun ve **216.000** çıkıyor ve bu **250 x 864**. Sonra **251 x 864**'ü elde etmek için buna bir **864** daha ekliyorsun. Ve bu da **216.864** ediyor.

Ve ben, "Doğru mu?" dedim.

Ve Rhodri, "En ufak bir fikrim yok." deyip kahkaha attı.

Rhodri'nin bana gülmesinden hiç hoşlanmıyorum. Rhodri bana çok fazla gülüyor. Babam bunun arkadaşça bir davranış olduğunu söylüyor.

Sonra babam, "Fırına senin için şu Gobi Aloo Sag'lar-dan atıyorum, tamam mı?" dedi.

Bunun nedeni Hint yemeklerini sevmem çünkü çok güçlü bir tatları var. Ama Gobi Aloo Sag sarı renkli, bu yüzden yemeden önce üstüne kırmızı renkli gıda boyası döküyorum. Ve bunun için, özel yemek kutumdaki küçük bir plastik şişenin içinde gıda boyası tutuyorum.

"Tamam." dedim.

Rhodri de, "Görünüşe göre Parky onları iyi kazıkladı." dedi. Ama bu söz babamaydı, bana değil.

Ondan sonra babam, "O elektirik devresi Nuh nebi-den kalmış gibi görünüyordu." dedi.

Ondan sonra Rhodri, "Onlara söyleyecek misin?" dedi.

Ondan sonra babam, "Ne gerek var ki? Onu mahkemeye çıkaracak halleri yok ya." dedi.

Ondan sonra Rhodri, "Nerde o günler." dedi.

Ondan sonra babam, "En iyisi bu işi kurcalamamak bence." dedi.

Ben bahçeye çıktım.

Siobhan'ın dediğine göre kitap yazarken içine bazı tasvirler de koymak gerekirmiş. Ona, fotoğraflar çekip onları kitaba koyabileceğimi söyledim. Ama o, bir kitabın amacının, bazı şeyleri kelimelerle tarif edip insanların kitabı okuduğunda kendi kafalarında resimler canlandırmalarını sağlamak olduğunu söyledi.

Ondan sonra en iyisinin, ilginç ya da farklı şeyleri tasvir etmek olduğunu söyledi.

Ayrıca insanların kafalarında resimler canlandırmalarını sağlamak için hikâye içindeki insanları tasvir ederken onlarla ilgili bir ya da iki detaydan bahsetmem gerektiğini söyledi. İşte bu yüzden Bay Jeavons'un ayakkabılarındaki delikler ve burnunda iki küçük fare varmış gibi görünen polis ve Rhodri'nin adını bilmediğim kokusundan bahsettim.

Ondan sonra bahçenin bir tarifini yapmaya karar verdim. Ama bahçe pek ilginç ya da farklı değildi. Çiimleri, küçük kulübesi ve çamaşır ipiyle sıradan bir bahçeydi. Ama gökyüzü ilginç ve farklıydı çünkü genellikle gökyüzü sıkıcı görünür çünkü tamamen mavi ya da tamamen gridir ya da aynı şekildeki bulutlar bütün gökyüzünü kaplar ve kafandan kilometrelerce uzaktaymış gibi görünmezler. Biri yüksek bir çatıya çıkıp onları boyamış gibi görünürler. Ama bu gökyüzünde bir sürü farklı yükseklik-

te ve farklı şekilde bulut vardı ve böylece ne kadar büyük olduğunu anlayabiliyordun ve bu, muazzam görünmesini sağlıyordu.

Gökyüzünün görülebilen en uzak yerinde balık kılçıklarına ya da çok düzenli bir şekilde dağılmış kum tanelerine benzeyen bir sürü beyaz bulut vardı.

Sonra, gökyüzünün ikinci en uzak yerinde, batıya doğru birkaç büyük bulut vardı, turuncu renkliydiler çünkü neredeyse akşam olmuştu ve güneş batmak üzereydi.

Sonra, yere en yakın yerde, yağmur bulutu olduğu için gri renkli olan kocaman bir bulut vardı. Ve bu büyük, ileriye işaret eden bir şekildi ve şuna benziyordu

Ve ona uzun süre baktığımda çok yavaşça hareket ettiğini gördüm ve yüzlerce kilometrelik bir uzay gemisi gibiydi, tıpkı **Dune, Blake'in Yedilisi** ya da **3. Türden Ya-**

kınlaşmalar'daki gibi; tek farkı katı maddelerden yapılmış olmamasıydı, sıvılaşmış su buharı taneciklerinden oluşuyordu, bütün bulutların olduğu gibi.

Ama bu bir uzay gemisi de olabilirdi.

İnsanlar, uzaylıların uzay gemilerinin katı ve metalden yapılmış olduğunu ve her yerinden ışık çıktığını ve gökyüzünde yavaşça hareket ettiğini düşünürler çünkü biz insanlar öyle büyük bir uzay gemisi inşa edecek olsaydık herhalde böyle bir şey olurdu. Ama uzaylılar, eğer varsa muhtemelen bizden çok farklıdır. Büyük sümüklüböceklerle benziyor olabilirler ya da bir çeşit yansıma gibi dümdüz de olabilirler. Ya da gezegenlerden büyük olabilirler. Ya da bir vücutları bile olmayabilir. Sadece veri de olabilirler, bilgisayarlardaki gibi. Ve uzay gemileri bulutlara benziyor olabilir ya da yaprak veya toz gibi alakasız nesnelerden yapılmış olabilir.

Sonra bahçedeki sesleri dinledim, bir kuşun ötüşünü duyabiliyordum, trafiğin sesi, kumsala vuran dalgaların sesi gibiydi ve bir yerlerde birinin müzik çaldığını ve bir çocuğun bağırışını duyuyordum. Ve bu sesler arasında eğer çok dikkatli dinlersem ve hiç kıpırdamadan durursam kulaklarımda belli belirsiz bir vınlama ve havanın burnuma girip çıkma sesini duyabiliyordum.

Sonra bahçedeki havanın nasıl koktuğunu anlamak için havayı kokladım. Ama hiçbir koku almadım. Hiçbir şey kokmuyordu. Ve bu da ilginçti.

Sonra içeri girip Toby'yi besledim.

Baskerville Tazısı, en sevdiğim kitaptır.

Baskerville Tazısı'nda Sherlock Holmes ve Doktor Watson'ı Devon'ın kırık bölgesinde doktorluk yapan James Mortimer ziyaret eder. James Mortimer'in arkadaşı Sör Charles Baskerville kalp krizinden ölmüştür ve James Mortimer onun korkudan ölmüş olabileceğini düşünmektedir. James Mortimer'in elinde ayrıca Baskerville'lerin lanetini anlatan antika bir yazma vardır.

Bu yazmada Sör Charles Baskerville'in Sör Hugo Baskerville adında vahşi, aşağılık ve tanrı tanımaz bir atası olduğu yazmaktadır. Ayrıca bu kişinin bir çiftlik sahibinin kızı ile seks yapmaya çalıştığını ama kızın kaçtığını ve Sör Hugo'nun, boş arazide kızı kovaladığı da yazar. Ama çiftlik sahibinin gözüpek kabadayı arkadaşları onu takip eder.

Ve onu bulduklarında çiftlik sahibinin kızının bitkinlik ve yorgunluktan öldüğünü görürler. Ve büyük, siyah bir canavar görürler, bir taziye benziyordur ama o güne kadar bir insanın gördüğü en büyük tazıdır ve bu tazi, Sör Hugo Baskerville'in boğazını parçalamaktadır. Ki o gece bu olayı görenlerden biri orada korkudan ölür ve diğer ikisi de hayatlarının sonuna kadar bir daha kendilerine gelemmezler.

James Mortimer, Baskerville tazısının Sör Charles'ı korkudan öldürmüş olabileceğini düşünür ve oğlu ve tek varisi olan Sör Henry Baskerville'in hayatının da Devon'daki malikâneye giderse tehlikeye gireceğinden korkar.

Ve Sherlock Holmes, Doktor Watson'ı Sör Henry Baskerville ve James Mortimer ile birlikte Devon'a gönderir. Doktor Watson da Sör Charles Baskerville'i kimin öldürmüş olabileceğini bulmaya çalışır. Sherlock Holmes ise Londra'da kalacağını söyler ama gizlice Devon'a gider ve araştırmasını kendi başına yürütmeye başlar.

Ve Sherlock Holmes, Sör Charles'ın, Stapleton adındaki kelebek koleksiyoncusu ve Baskerville'lerin uzaktan akrabası olan bir komşusu tarafından öldürüldüğünü bulur. Stapleton fakirdir ve Sör Henry Baskerville'i öldürerek malikânenin kendisine miras kalmasını sağlamak istemiştir.

Bunu yapmak için Londra'dan çok büyük bir köpek alır ve karanlıkta parlaması için onu fosforlu renklerle boyar ve Sör Charles Baskerville'i korkudan öldüren de bu köpektir. Ve Sherlock Holmes, Watson ve Scotland Yard'dan gelen Lestrade onu yakalarlar. Sherlock Holmes ve Watson köpeği vururlar ve böylece o da hikâyelerde ölen köpeklerden biri olur ama bu hiç güzel değil çünkü bu onun suçu değildi. Ve Stapleton, Grimpen Bataklığı'na kaçır ve bataklığa düşüp ölür.

Hikâyenin hoşuma gitmeyen bazı noktaları var. Bu noktalardan biri eski yazma çünkü eski dilde yazıldığı için anlamak çok zor.

Bu hikâyeden, geçmişin neticelerinden korkmak yerine geleceği ihtiyatlı yaşamak gerektiğini öğrenin; bedelini ailemizin ödediği bu kötü hırsların sonuçlarına ileride bizler bile mani olamayabiliriz.

Ve bazen Sör Arthur Conan Doyle (kitabı yazan kişi) insanları şöyle tarif eder:

Yüzünde hemen farkedilmeyecek kadar belirsiz bir gariplik vardı, biraz bayağı bir ifade, biraz kabalık –belki de gözlerinden kaynaklanan– dudaklarının inceliği ya da mükemmel güzelliğine gölge düşürüyordu.

Ama ben belki de gözlerden kaynaklanan bir kabalığın ne demek olduğunu bilmiyorum, ve yüz de ilgimi çekmiyor.

Ve bazen sözcüklerin ne anlama geldiğini bilmemek eğlenceli oluyor çünkü sözlükten bakabiliyorsun, *yar* gibi örneğin (anlamı uçurum) ya da *bayır* (anlamı yokuş aşağı arazi).

Baskerville Tazısı kitabını seviyorum çünkü bir dedektiflik hikâyesi ve bunun anlamı da ipuçları ve okuru şaşırtmak için anlatılan olaylarla dolu olması.

İşte ipuçlarından bazıları:

1. Sör Henry Baskerville'in botlarından ikisi Londra'da bir otelde kalırken kaybolur – Çünkü biri onları köpeğe koklatmak üzere almıştır. Böylece köpek, Sör Henry Baskerville'in kokusunu tanıyıp daha sonra onu takip edebilecektir. Bu da Baskerville Tazısı'nın olağanüstü bir yaratık değil gerçek bir köpek olduğunu gösterir.

2. Grimpen Bataklığı'ndan geçmeyi bilen tek kişi Stapleton'dır ve Watson'a kendi güvenliği için oradan uzak durması gerektiğini söyler. – Çünkü o, Grimpen Bataklığı'nın ortasında kimsenin bulmasını istemediği bir şey saklıyordur.

3. Bayan Stapleton, Doktor Watson'a hemen Londra'ya geri dönmesini söyler. Çünkü Doktor Watson'ın Sör Henry Baskerville olduğunu sanıyordur ve kocasının onu öldürmek istediğini biliyordur.

Ve bunlar da okuru şaşırtmak için anlatılan olaylardan bazıları

1. Sherlock Holmes ve Watson Londra'dayken siyah sakallı ve paltolu biri tarafından takip edilir. – Böylelikle okurun bu adamın Baskerville malikânesindeki kâhya olduğunu düşünmesi sağlanır çünkü siyah sakalı olan tek kişi odur. Ama bu adam takma siyah sakal takmış olan Stapleton'dan başkası değildir.

2. Selden, Notting Hill katili – Bu, yakındaki hapishanelerden birinden kaçmış ve arazide yakalanmış bir adamdır; bu da onun hikâyeye bir ilişkisi olduğunun düşünülmesine neden olur, çünkü bir suçludur, ama aslında hikâyeye hiçbir ilişkisi yoktur.

3. Kayalıklardaki adam – Bu, Doktor Watson'ın geceleyin arazide gördüğü ve tanımadığı bir adam silüetidir ve okuyucu tarafından katil sanılabilir. Ama aslında bu, Devon'a gizlice gelmiş olan Sherlock Holmes'dur.

Baskerville Tazısı'nı sevmemin başka bir nedeni de Sherlock Holmes'u sevmem ve eğer gerçek bir dedektif olsaydım olmak isteyeceğim türden bir dedektif o. O çok akıllı biri ve gizemi çözer ve şöyle der:

Dünya, hiçkimsenin asla fark edemediği apaçık şeylerle dolu.

Ama o, benim gibi, bunları fark eder. Ayrıca kitapta şöyle der:

Sherlock Holmes'un, aklını istediği zaman bir olaya odaklamak gibi olağanüstü bir yeteneği var.

Burası da bana benziyor çünkü, eğer bir şeyle gerçekten çok ilgilenirsem, matematik çalışmak gibi örneğin, ya da Apollo Uzay Uçuşu ya da büyük beyaz köpekbalıkları ile ilgili bir kitap okumak gibi, başka hiçbir şeyi farketmem ve babam aşağı inip yemeğimi yemem için beni çağırdığında duymam. Ve bu yüzden satrançta çok iyiyimdir, çünkü istediğim zaman aklımı odaklarım ve satranç tahtasına konsantre olurum ve bir süre sonra satranç oynadığım kişi konsantrasyonunu kaybeder ve burnunu ka-

şımaya başlar ya da camdan dışarı bakmaya ve sonra bir hata yapar ve ben kazanırım.

Ayrıca Doktor Watson, Sherlock Holmes hakkında şöyle diyor:

. . . onun akli . . . bütün bu garip ve birbirinden tamamen bağlantısız olayları birleştirip mantıklı bir temele oturtan bir plan kurmaya çalışmakla meşguldü.

Benim bu kitabı yazarak yapmaya çalıştığım şey de bu. Hem Sherlock Holmes tanrı, peri masalları ve canavar köpekler ve lanetler gibi aptalca olan doğaüstü şeylere inanmıyor.

Ve bu bölümü Sherlock Holmes ile ilgili iki ilginç gerçeğe bitireceğim.

1. Orjinal Sherlock Holmes hikâyelerinde Sherlock Holmes asla resimler ve çizgi filmlerde olduğu gibi geyik avcısı şapkası takmaz. Bu şapka, orjinal kitaplardaki çizimleri yapmış olan Sidney Paget adında biri tarafından yaratılmış.

2. Orjinal Sherlock Holmes hikâyelerinde Sherlock Holmes asla “Yeterince açık, sevgili dostum Watson,” demez. Bunu sadece televizyonlardaki filmlerde söyler.

O gece kitabımın birazını daha yazdım ve ertesi gün onu Siobhan'ın okuyup dilbilgisi ya da yazım hatası yapıp yapmadığımı söylemesi için okula götürdüm.

Siobhan, diğer öğretmenlerle birlikte oyun bahçesinin kenarında oturup kahve içtiği sabah tenefüsünde kitabı okudu. Ve sabah tenefüsünden sonra geldi ve yanıma oturdu ve Bayan Alexander ile yaptığım konuşmayla ilgili bölümü okuduğunu söyledi ve "Babana bundan söz ettin mi?" dedi.

"Hayır." diye cevap verdim.

"Bundan babana söz edecek misin?" dedi.

"Hayır." diye cevap verdim.

"Güzel. Bence bu iyi bir fikir, Christopher." dedi. Ve sonra "Bunu öğrenmek seni üzdü mü?" dedi.

Ondan sonra ben, "Neyi öğrenmek?" diye sordum.

Ondan sonra o, "Annen ve Bay Shears arasında bir ilişki olduğunu öğrenmek seni üzdü mü?" dedi.

Ben de "Hayır." dedim.

O ise "Doğruyu mu söylüyorsun Christopher?" dedi.

Ondan sonra ben, "Ben her zaman doğruyu söylerim." dedim.

Ondan sonra o, "Bunu biliyorum Christopher. Ama bazen bazı şeylere üzülürüz ama diğer insanlara üzülüğümüzü söylemek istemeyiz. Bunu sır olarak saklamak isteriz. Ya da bazen üzülürüz ama üzülüğümüzün farkında

olmayız. Bu yüzden üzgün olmadığımızı söyleriz. Ama aslında üzgünüzdür.” dedi.

Ben, “Ben üzgün değilim.” dedim.

O da “Eğer bu konuda üzölmeye başlarsan gelip benimle konuşabileceğini bilmeni isterim. Çünkü benimle konuşmak, kendini daha az üzgün hissetmeni sağlayacaktır. Ve eğer üzgün değilsen ve sadece gelip benimle konuşmak istersen, bu da olur. Anlıyor musun?” dedi.

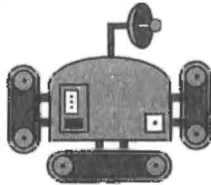
Ondan sonra ben, “Anlıyorum.” dedim.

Ondan sonra o, “Güzel.” dedi.

Ben de, “Ama ben bu konuda üzölmüyorum. Çünkü annem öldü. Ve Bay Shears artık buralarda değil. Eğer üzölseydim gerçek olmayan ve var olmayan bir şeye üzölüyor olurum. Ve bu aptalca olurdu.” dedim.

Sonra bütün sabah matematik çalıştım ve öğle yemeğinde kiş yemedim çünkü sarıydı, ama havuçları ve bezelyeleri yedim ve bol bol da ketçap. Sonra da böğürtlen ve elmalı pay yedim ama elma parçalarının bazıları sarıydı, o yüzden onları da yemedim. Ve Bayan Davis’ten sarı olan parçaları tabağıma koymadan önce diğerlerinden ayırmasını istedim çünkü tabağıma konmadan önce farklı yemeklerin birbirine değıyor olmaları önemli değil.

Yemekten sonra, öğleden sonrayı Bay Peters’la resim yaparak geçirdim ve şuna benzeyen uzaylı resimleri yaptım

Hafızam bir film gibi. Bu yüzden bu kitapta yazdığım konuşmalar ya da insanların ne giydiği ve nasıl koktukları gibi şeyleri hatırlamak konusunda iyiyim çünkü hafızamda filmlerdeki ses kayıtları gibi koku kayıtları var.

Ve insanlar benden bir şeyi hatırlamamı istediklerinde aynı bir videodaki gibi sadece **İleri** ve **Geri** ve **Durdur** tuşlarına basmam yeterli, ama daha çok DVD gibi, çünkü uzun bir süre önce olmuş bir olayı hatırlamak için her şeyi baştan sarmam gerekmiyor. Ve ayrıca düğmeler de yok çünkü bu, kafamın içinde oluyor.

Eğer biri bana, "Christopher bana annenin nasıl biri olduğunu anlatsana." derse bir çok değişik sahneyi geri sarıp o sahnelerde nasıl görüldüğünü anlatabilirim.

Örneğin 4 Temmuz 1992'ye dönebilirim, ben o zaman 9 yaşındaydım, günlerden cumartesiydi ve Cornwall'da tatildegdik ve öğleden sonra Polperro denen bir yerde deniz kenarındaydık. Ve annem kot şortla açık mavi bir bikini üstü giyyordu ve Consulate adında mentollü bir sigara içiyordu. Ve yüzmüyordu. Kırmızı ve mor çizgileri olan bir havlunun üstünde güneşleniyordu ve Georgette Heyer'ın yazdığı **Maskeli Balodakiler** adında bir kitap okuyordu. Sonra da güneşlenmeyi bırakıp yüzmek için suya girdi ve "Aman tanrım, soğuk" dedi. Ve bana da gelip yüzmemi söyledi ama ben yüzmeyi sevmem çünkü bu, giysilerini çıkarmak demektir. Ama annem sadece paçalarımı kıvrıp suyun içinde biraz yürümemi söyle-

di, ben de dediğini yaptım. Ve suyun içinde durdum. Anemse "Bak. Çok güzel." dedi. Ve sırtüstü atlayıp suyun içinde kayboldu ve ben bir köpekbalığının onu yediğini düşündüm ve çığlık attım ve sonra tekrar su yüzüne çıktı ve benim durduğum yere geldi ve sağ elini kaldırıp parmaklarını yelpaze gibi açtı ve "Hadi Christopher elim dokun. Hadi ama. Bağırma. Elime dokun. Dinle beni Christopher. Bunu yapabilirsin." dedi. Ve bir süre sonra çığlık atmaya kestim ve sol elimi kaldırıp yelpaze gibi açtım ve parmaklarımızı ve avuçlarımızı birbirimize verdirdik. Ve annem, "Tamam Christopher. Geçti. Cornwall'da hiç köpekbalığı yoktur." dedi ve ben kendimi daha iyi hissettim.

Sadece 4 yaşımdan önce olan olayları hatırlamıyorum çünkü ondan önce olan olayları doğru düzgün algılamadığım için, tam olarak kaydedilmediler.

Ve böylece kim olduğunu bilmediğim birini de bu şekilde tanıyorum. Ne giydiğine ya da yürüyüş şekline, ya da değişik bir saç stili ya da farklı bir gözlüğü olup olmadığına ya da kollarını belirli bir şekilde oynatıp oynatmadığına bakıp hafızamın içinde bir **Arama** yapıp onunla daha önce tanışıp tanışmadığımı buluyorum.

Ayrıca bu, ne yapacağımı bilemediğim zor bir durumla karşılaştığımda da nasıl davranmam gerektiğine karar vermeme yardımcı oluyor.

Örneğin, insanlar bana "Bugün cuma enseni kapa" ya da "Bunu yaparsan ruhunu teslim edersin" gibi anlamsız şeyler söylediğinde bir **Arama** yapıp daha önce birinin bunu söyleyip söylemediğine bakıyorum

Ve eğer okulda biri yerde yatıyorsa hafızamda bir arama yapıp sara krizi geçiren birinin resmini buluyorum, sonra bunu önümde olan olayla karşılaştırıyorum, böylece yerde yatan kişi sadece oyun oynamak için mi yerde yatıyor, yoksa uyuyor mu yoksa sara krizi mi geçiriyor karar verebiliyorum. Ve eğer sara krizi geçiriyorsa kafasını vurmasını engellemek için etraftaki eşyaları kenara çekiyorum ve kazağımı çıkarıp kafasının altına koyup öğretmeni bulmaya gidiyorum.

Başka insanların da kafalarında resimler vardır. Ama onlar farklı, çünkü benim kafamdaki resimler daha önce gerçekten olmuş olan olaylara ait resimler. Ama başka insanların kafalarındaki resimler gerçek olmayan, yaşanmamış şeylere ait.

Örneğin bazen annem "Eğer babanla evlenmemiş olsaydım Güney Fransa'da Jean adında biriyle yaşıyor olurum. Ve o, aahh ah, elinden her iş gelen bir adam olurdu. Hani vardır ya, insanların evlerini dekore edip boyayan, bahçeyle uğraşan ve çitler yapan bir adam. Ve üzerinde incir ağacı dalları olan bir verandamız olurdu ve bahçenin dibinde bir ayçiçeği tarlası olurdu ve uzaktaki tepenin üstünde küçük bir kasaba olurdu ve akşamları dışarıda oturup kırmızı şarap ve Gauloises sigarası içip güneşin batışını izlerdik." derdi.

Ve Siobhan, bir keresinde kendini üzgün ya da morali bozuk hissettiğinde gözlerini kapatıp arkadaşı Elly ile birlikte Cape Cod adında bir kasabada bir evde oturduğunu ve tekneyle Provincetown'dan yola çıkıp körfeze binaları izlemeye gittiklerini düşündüğünü ve bunun onu

rahatlatıp kendini mutlu ve huzurlu hissetmesini sağladığını söylemişti.

Ve bazen biri öldüğünde, annem öldüğünde olduğu gibi, insanlar "Annen şu anda burada olsaydı ona ne söylemek isterdin?" ya da "Annen bunun hakkında ne düşünürdü?" gibi aptalca şeyler söylerler; bunlar aptalca-
dır çünkü annem öldü ve ölü birine bir şey söyleyemezsin ve ölü biri bir şey düşünemez.

Ve büyükannemin de kafasında resimler var ama onun bütün resimleri birbirine karışmış, sanki biri filmi birbirine dolaştırmış gibi ve bu yüzden o neyin ne zaman olduğunu söyleyemiyor ve ölü insanların hâlâ hayatta olduğunu zannediyor ve bir şeyin gerçek hayatta mı yoksa televizyonda mı olduğunu da bilmiyor.

Okuldan eve geldiğimde babam hâlâ işteydi, ön kapıyı anahtarla açtım içeri girdim ve paltomu çıkardım. Mutfğa gittim ve eşyalarımı masanın üstüne koydum. Eşyalarımın biri, Siobhan'a göstermek için okula götürdüğüm bu kitaptı. Kendime bir böğürtlenli süt yapıp mikrodalga fırında ısıttım ve okyanusun derinliklerindeki hayatı anlatan **Mavi Gezegen** kasetlerimden birini izlemek üzere oturma odasına gittim.

Kaset, kükürt bacalarının çevresinde yaşayan deniz canlıları ile ilgiliydi kükürt bacası gazların yerkabuğundan denize çıktıkları sualtı volkanlarına verilen isim. Bilimadamları burada hiçbir canlı orginazmanın varolacağını beklemiyorlarmış, çünkü çok sıcak ve zehirliymiş, ama orada bütün bir ekosistem bulunuyormuş.

Bu bölümü çok seviyorum çünkü her zaman bilimin keşfedebileceği yeni bir şey olabileceğini ve doğru zannettiğin şeylerin tamamen yanlış olabileceğini gösteriyor. Ayrıca çekim yaptıkları yerin, Everest Dağından bile daha zor ulaşılan ancak deniz seviyesinden sadece 8 kilometre aşağıda bulunan bir yer olması da hoşuma gidiyor. Ve burası, dünya üzerindeki en sessiz, en karanlık, ve en gizli yerlerden biri. Bazen de, basınçtan patlamaması için pencereleri 30 cm kalınlığında olan, küre şeklinde bir denizaltının içinde orada olduğumu hayal etmek hoşuma gidiyor. Ve onun içindeki tek insanın ben olduğumu hayal ediyorum; benim denizaltım başka bir gemiye

bağlı olmayacak ve kendi gücüyle çalışacak ve motorların kontrolü bende olacak ve denizde istediğim her yere gidebileceğim ve asla bulunamayacağım.

Babam eve 17.48'de geldi. Ön kapıdan içeri girdiğini duydum. Sonra oturma odasına geldi. Limon yeşili ve gök mavisi ekose desenli bir gömlek giyiyordu ve ayağındaki ayakkabılardan birinde çift düğüm vardı ama diğerinde yoktu. Elinde metalden yapılmış mavi ve beyaz emaye ile kaplı ve üzerinde kurşun delikleri gibi yuvarlak pas lekeleri olan bir Fussell Süt Tozu reklam panosu vardı ama bunu neden taşıdığını açıklamadı.

"Naber ortak?" dedi, bu sık sık yaptığı bir espriydi.

"Merhaba." dedim.

Ben kasedi izlemeye devam ettim ve babam mutfığa gitti.

Kitabı mutfak masasının üzerinde bıraktığımı unutmuştum çünkü bütün dikkatim **Mavi Gezegen** kasetindeydi. Bu, "*Gardını bırakmak*" denen şeydir ve eğer bir dedektifsen bunu asla yapmamalısın.

Babam oturma odasına geri geldiğinde saat 17.54'tü. "Bu nedir?" dedi, ama bunu o kadar sessizce söyledi ki kızgın olduğunu farketmedim çünkü bağırıyordu.

Kitabı sağ elinde tutuyordu.

"Benim yazdığım bir kitap." dedim.

"Bu doğru mu? Bayan Alexander'la mı konuştun?" dedi. Bunu da oldukça sessizce söyledi, bu yüzden hâlâ sinirli olduğunu farketmedim.

"Evet." dedim.

Sonra "Allah kahretsin, Christopher. Sen aptal mısın?" dedi.

İşte bu Siobhan'ın sözünü ettiği retorik sorulardandı. Sonunda bir soru işareti var ama cevap vermene gerek yok çünkü soruyu soran kişi zaten cevabı biliyor. Retorik bir soruyu saptamak çok zor.

Sonra babam, "Allah'ın belası ben sana ne dedim Christopher?" dedi. Bu çok daha yüksek sesleydi.

Ve ben, "Evimizde Bay Shears'ın adını bir daha anmamamı. Ve Bayan Shears'a ya da bir başkasına o kahrolası köpeği kimin öldürdüğüne dair sorular sormamamı. Ve başkalarının bahçesine izinsiz girmememi. Ve o Allahın belası saçma dedektiflik oyununu kesmemi. Ama ben bunlardan hiçbirini yapmadım. Sadece Bayan Alexander'a Bay Shears'la ilgili bir şey sordum çünkü . . ." dedim.

Ama babam sözümü kesti ve "Bana bu saçmalıkları anlatma seni boktan velet. Ne yaptığını kesinlikle biliyordun. Kitabı okudum, unuttun mu?" dedi ve bunu söylerken kitabı kaldırdı ve salladı. "Başka ne dedim Christopher?" dedi.

Bunun da retorik bir soru olabileceğini düşündüm ama emin değildim. Ne söyleyeceğimi bulmakta zorlandım çünkü korkmaya başlamıştım ve kafam karışmıştı.

Sonra babam soruyu tekrarladi: "Başka ne dedim Christopher?"

"Bilmiyorum." dedim.

Ve o, "Söyle hadi. Kahrolası hafıza adam olan sensin." dedi.

Ama düşünemiyordum.

Ve babam, "Ortalarda dolaşıp kahrolası burnunu başkalarının işlerine sokmamamı. Peki sen ne yapıyorsun? Burnunu başkalarının işine sokuyorsun. Etrafta dolaşıp geçmişî kurcalıyor ve bunu karşına çıkan herkesle, onunla, bununla, şununla paylaşıyorsun. Ben seninle ne yapacağım, Christopher? Allah kahretsin, ne yapacağım ben seninle?" dedi.

"Ben sadece Bayan Alexander ile sohbet ediyordum. Soruşturma yapmıyordum." dedim.

"Senden sadece benim için tek bir şey yapmanı istemiştım Christopher. Tek bir şey." dedi.

"Ben Bayan Alexander'la konuşmak istemedim. Kendisi . . ." dedim.

Ama babam sözümü kesti ve kolumu gerçekten sertçe sıktı.

Babam daha önce hiç kolumu böyle sıkımadı. Anem bazen bana vururdu çünkü o çabuk parlayan biriydi, yani diğer insanlardan daha çabuk sinirlenirdi ve daha sık bağırdı. Ama babam daha dengeli biridir, yani o kadar çabuk sinirlenmez ve o kadar sık bağırılmaz. Bu yüzden kolumu sıkıldığında çok şaşırdım.

İnsanların beni tutmalarından hoşlanmam. Ve şaşırmaktan da hoşlanmam. Bu yüzden ona vurdum, tıpkı kollarımdan tutup ayaklarımı yerden kestiğinde polise vurduğum gibi. Ama babam beni bırakmadı ve bağırıma devam etti. Ondan sonra ben ona tekrar vurdum. Ondan sonra artık ne yaptığımı bilmiyorum.

Kısa bir süre için ne olduğunu hatırlamıyorum. Bunun kısa bir süre olduğunu biliyorum çünkü olanlardan son-

ra saatime baktım. Sanki biri düğmeme basıp beni kapattı ve sonra yine açtı. Ve düğmeme tekrar bastıklarında halının üstünde sırtımı duvara dayamış oturuyordum ve sağ elimde kan vardı ve kafamın yanı acıyordu. Ve babam halının üzerinde benden 1 metre ileride ayakta durmuş bana bakıyordu ve kitabı hâlâ sağ elinde tutuyordu ama kitap eğrilmişti ve kenarları kıvrılmıştı ve boynunda bir tırmık izi vardı ve yeşil-mavi gömleğinin kolunda da büyük bir yırtık, ve derin derin nefes alıyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra döndü ve mutfağa doğru yürüdü. Sonra arka bahçe kapısının kilidini açtı ve dışarıya çıktı. Çöp kutusunun kapağını açıp içine bir şey attıktan sonra kapattığını duydum. Sonra tekrar mutfağa geldi ama kitap artık elinde değildi. Sonra arka kapıyı kilitletti, ondan sonra anahtarı küçük şişman bir rahibe şeklindeki çin sürahisinin içine koydu ve mutfağın ortasında durdu ve gözlerini kapadı.

Sonra gözlerini açtı ve “Kahrolası bir içkiye ihtiyacım var.” dedi.

Ve kendine bir kutu bira aldı.

İşte sarı ve kahverengiye sevmememin birkaç nedeni.

SARI

1. Krem karamel

2. Muz (Muzlar kahverengiye de dönerler)

3. Çift sarı çizgiler

4. Sarı humma (Bu Amerika'nın tropik ormanlarında ve Güney Afrika'da görünen yüksek ateş, akut nefrit, sarılık ve kanamalara neden olan ve eskiden *Stegomyia fasciata* da denilen, *Aedes aegypti* isimli bir sineğin ısırmasıyla oluşan bir hastalık. Eskiden bu hastalığa *stegomia fasciata* denirmiş ve nefrit, böbrek iltihabı demektir.)

5. Sarı çiçekler (Çünkü çiçek polenleri bende aşırı saman nezlesi yapıyor, saman nezlesinin 3 çeşiti var, diğerleri çimen poleni ve mantar poleni, ve bu beni hasta ediyor.)

6. Haşlanmış mısır (Çünkü bu kakanla birlikte çıkar ve sindirmezsin, yani tam olarak yemiş sayılmazsın, çimen ya da yaprak gibi.)

KAHVERENGİ

1. Pislik

2. Et suyu

3. Kaka

4. Tahta (Çünkü insanlar eskiden makineleri ve aletleri tahtadan yapıyorlarmış ama artık yapmıyorlar çünkü tahta çatlar ve çürür ve bazen içinde kurtlar olur ve artık insanlar makineleri ve aletleri daha iyi ve modern olan metalden ve plastikten yapıyorlar.)

5. Melissa Brown (Bu bizim okuldan bir kız. Aslında Anil ve Mohammed gibi teni kahverengi değil, sadece soyadı kahverengi anlamına geliyor, ama o benim büyük astronot resmimi iki parçaya ayırdı ve Bayan Peters'in seloteyplemesine rağmen resmi çöpe attım çünkü yırtıldığı belli oluyordu.)

Bayan Forbes, sarı ve kahverengiden nefret etmenin tam bir aptallık olduğunu söylüyor. Ama Siobhan, Bayan Forbes'un böyle bir şey söylememesi gerektiğini ve herkesin favori renkleri olduğunu söyledi. Ve Siobhan haklıydı. Ama Bayan Forbes da biraz haklı. Çünkü bu, bir çeşit aptallık. Ama hayatta bir sürü karar vermek gerekir ve eğer karar vermezsen hiçbir şey yapamazsın çünkü bütün zamanını yapabileceğin şeyleri seçmeye çalışarak

geçirirsin. Bu yüzden, insanın bir şeylerden nefret etmek ve başka şeyleri sevmek için nedenlerinin olması güzel. Bu, lokantada olmak gibi, tıpkı babamın beni bazen Berni Inn'e götürmesi gibi; mönüye bakıp ne yiyeceğini seçmen gerekir. Ama bazı şeyleri daha önce hiç tatmamış olduğun için sevip sevmeyeceğini bilmezsin, bu yüzden favori yemeklerin vardır ve bunlardan birini seçersin ve sevmediğin yemekler vardır ve bunları seçmezsin ve böylece işin kolaylaşır.

Ertesi gün babam bana vurduğu için üzgün olduğunu ve bunu isteyerek yapmadığını söyledi. Yanağımdaki kesik mikrop kapmasın diye bana antiseptik sabunla yıkattı ve kanamaması için de bir yara bandı yapıştırttı.

Sonra o gün cumartesi olduğundan ve gerçekten üzgün olduğunu göstermek için beni bir yolculuğa çıkaracağını ve Twycross Hayvanat Bahçesi'ne gideceğimizi söyledi. Ve bana beyaz ekmekle, içinde domates, yeşil salata jambon ve çilek reçeli olan bir sandviç yaptı çünkü bilmediğim yerlerden yemek yemekten hoşlanmam. Ve babam hava durumunda yağmur yağacağı söylendiğinden böylesinin iyi olacağını, orada çok fazla insan olmayacağını söyledi ve buna memnun oldum çünkü kalabalıktan hiç hoşlanmam ve yağmurlu havaları çok severim. Ben de gidip turuncu renkli yağmurluğumu aldım.

Sonra arabayla Twycross Hayvanat Bahçesi'ne gittik.

Daha önce Twycross Hayvanat Bahçesi'ne hiç gitmemiştim, bu yüzden kafamda orayla ilgili hiç resim yoktu, danışmadan bir rehber kitap aldık ve bütün hayvanat bahçesini gezdik ve en sevdiğim hayvanların neler olduğuna karar verdim.

En sevdiğim hayvanlar;

1. RANDYMAN. Bu (*Atales paniscus paniscus*) esaret altındaki en yaşlı **Kırmızı Yüzlü Siyah Örümcek Maymunu**'nun adı. Randyman babamla ay-

nı yaşta, 44 yaşında. Eskiden bir gemide yaşıyor-
muş ve karnının çevresinde metal bir kemer varmış,
korsan hikâyelerindeki gibi.

2. Mucize ve Yıldız adlarındaki **PATAGONYA- LI DENİZ ASLANLARI.**

3. Bir **Orangutan** olan **MALIKU**. Onu sev-
memin nedeni çizgili yeşil bir pijama altından ya-
pılmış bir hamakta yatıyor olması ve kafesinin ya-
nındaki mavi tabelada hamağı kendisinin yaptığı-
nın yazması.

Sonra kafeye gittik ve babam balık, cips ve elmalı pay
ve dondurma ve bir demlik Earl Grey çayı aldı ve ben
sandviçlerimi yedim ve hayvanat bahçesinin rehber kita-
bını okudum.

Ve babam, "Seni çok seviyorum Christopher. Bunu as-
la unutma. Biliyorum bazen kontrolümü kaybediyorum.
Sinirlendiğimi biliyorum. Bağırduğımı biliyorum. Ve bağır-
mamam gerektiğini de biliyorum. Ama bunu sadece se-
nin için endişelendiğimden yapıyorum çünkü başının
derde girdiğini görmek istemiyorum, zarar görmeni iste-
miyorum. Anlıyor musun?" dedi.

Anlayıp anlamadığımı bilmiyordum. Bu yüzden "Bilmi-
yorum." dedim.

Ondan sonra babam, "Christopher seni sevdiğimi
anlamıyor musun?" dedi.

Ben de "Evet." dedim, çünkü birini sevmek demek

başı belaya girdiğinde ona yardım etmek, ona bakmak ve ona gerçekleri söylemek demektir ve başım belaya girdiğinde babam bana yardım eder, karakola gelmesi gibi ve bana yemek pişirerek bana bakar ve bana her zaman doğruları söyler, bu da beni sevdiği anlamına gelir.

Ve sonra sağ elini kaldırıp parmaklarını yelpaze gibi açtı ve ben de sol elimi kaldırıp parmaklarımı açtım ve parmaklarımızla avuçlarımızı birbirimize değdirdik.

Sonra çantamdan bir parça kâğıt çıkardım ve test olsun diye aklımdan hayvanat bahçesinin bir haritasını yaptım.

Harita şöyle bir şeydi

¹¹ Dhole bir *Vahşi Hindistan Köpeği* ve bir tilkiye benziyor.

¹² Langur bir *Entellus Maymunu*.

Sonra gidip zürafalara baktık. Ve kakaları, okulda gerbiller varken gerbil kafesinin koktuğu gibi kokuyordu, bacakları o kadar uzundu ki yavaş çekimde koşuyorlarmış gibi görünüyordu.

Sonra babam, yollar kalabalıklaşmadan eve gitmemiz gerektiğini söyledi.

Sherlock Holmes'u severim ama Sherlock Holmes hikâyelerinin yazarı Sör Arthur Doyle'u sevmiyorum. Çünkü o, Sherlock Holmes gibi değilmiş ve doğaüstü olaylara inanırmış. Ve yaşlandığında, ölülerle konuşulabileceğine inanan insanlardan oluşan Spiritualistler Derneği'ne katılmış. Çünkü Birinci Dünya Savaşı'nda zatürreden ölen oğluyla konuşmak istiyormuş.

Ve 1917'de ünlü **Cottingley Perileri Olayı** olmuş. 9 yaşındaki Frances Griffiths ve 16 yaşındaki Elsie Wright isimli iki kuzen, Cottingley Beck isimli bir derenin kenarında perilerle oynadıklarını iddia etmişler ve Frances'in babasının fotoğraf makinesiyle perilerin bunun gibi 5 tane fotoğrafını çekmişler.

Ama bunlar, gerçek periler değilmiş. Kâğıtlara çizilmiş resimlermiş ve Elsie çok yetenekli bir çocuk olduğu için kâğıtları kesip iğnelerle birbirine tutturmuş.

Sahte fotoğraf konusunda usta olan Harold Snelling şöyle söylemiş:

Bu dans eden figürler kâğıttan yapılmamış, herhangi bir yerde de üretilmemiş, bir fotoğraf arka planında da boyanmamış ve beni en çok etkileyense poz sırasında bu figürlerin hareket ediyor olması.

Ama çok aptalca bir laf etmiş çünkü poz sırasında kâğıt zaten hareket eder, pozun uzun sürdüğü de arka plan-
daki küçük şelalenin bulanık görünmesinden anlaşılıyor.

Bunun üzerine Sör Arthur Doyle bu resimleri duymuş ve **The Strand** adlı bir dergideki bir yazıda gerçek olduklarına inandığını söylemiş. Bence o da aptalca bir laf etmiş çünkü resimlere bakıldığında perilerin aynen eski kitaplardaki perilere benzediği görülüyor ve kanatları ve giysileri ve taytları ve ayakkabıları var ve bu **Doktor Kim**'deki Daleks ya da **Yıldız Savaşları**'ndaki Ölüm Yıldızı'ndaki Imperial Stormtroopers gibi ya da uzaylılarla ilgili çizgi filmlerdeki küçük yeşil adamlar gibi.

Ve 1981'de Joe Cooper adında bir adam **The Unexplained**³ dergisindeki bir yazı için Elsie Wright ve Frances Griffiths ile röportaj yapmış ve Elsie Wright 5 fotoğrafın

³ İngilizce'de 'açıklanmayan'. – .n.

hepsinin düzmece olduğunu ve Frances Griffiths'se 4'ünün düzmece 1'inin gerçek olduğunu söylemiş ve Elsie'nin peri resimlerini Arthur Shepperson tarafından yazılmış olan **Prenses Mary'nin Hediye Kitabı** adındaki kitaptan bakıp çizdiğini söylemişler.

Ve bu da insanların bazen aptal olmak istediklerini ve gerçeği bilmek istemediklerini gösteriyor.

Ve bu olay ayrıca Occam'ın usturası denen şeyin doğru olduğunu da gösteriyor. Occam'ın usturası, erkeklerin tıraş olduğu ustura değil, bir kanun ve diyor ki

Entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem.

Bu söz Latince ve anlamı da

Varoluşu tam anlamıyla gerekli olmayan şeylerin varlığından şüphe etmek gerekir.

Bunun anlamı şudur; cinayet işleyenler genellikle kurbanların tanıdığı biridir ve periler kâğıttan yapılmıştır ve ölümlerle konuşulmaz.

Pazartesi günü okula gittiğimde Siobhan, yüzümün yanındaki çürüğün neden olduğunu sordu. Babamın sinirlendiğini ve kolumu sıkıldığını ve benim de ona vurmak zorunda kaldığımı ve sonra kavga ettiğimizi söyledim. Siobhan babamın bana vurup vurmadığını sordu ama ben bilmediğimi çünkü çok kızdığım için hafızamın bir tuhaf olduğunu söyledim. Sonra babamın bana, sinirlendiği için mi vurduğunu sordu. Ben de babamın bana vurmadığını, kolumu sıkıldığını ama sinirlendiğini söyledim. Ondan sonra Siobhan, babamın kolumu çok mu sıkıldığını sordu ve ben de öyle olduğunu söyledim. Siobhan ise bana eve gitmekten korkup korkmadığımı sordu. Ona korkmadığımı söyledim. Ondan sonra bana bu konuda daha fazla konuşmak isteyip istemediğimi sordu ve ben de istemediğimi söyledim. Ondan sonra "Tamam" dedi ve bu konuda daha fazla konuşmadık, çünkü insan sinirlendiğinde saçına ve yüzüne dokunmadığı sürece birinin kolunu ya da omzunu sıkabilir. Ama vurmak yasaktır, tabii eğer bir kavganın içinde değilsen, o zaman bu o kadar da kötü değildir.

Ve eve geldiğimde babam hâlâ isteydi ben de mutfığa gittim ve rahibe şeklindeki çin sürahisinin içinden anahtarı alıp arka kapıyı açtım ve dışarı çıktım ve kitabımı bulmak için çöpün içine baktım.

Kitabımı geri almak istiyordum çünkü onu yazmak hoşuma gidiyordu. Yapacak bir projemin olması hoşuma gidiyordu, özellikle de kitap yazmak gibi zor bir projeyse.

Ayrıca Wellington'ı kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyordum ve ele geçirdiğim bütün ipuçlarını kitabımda saklıyordum ve onların çöpe atılmasını istemiyordum.

Ama kitabım çöpün içinde değildi.

Kapağı çöp kutusunun üstüne geri koydum ve babamın kesilmiş çimenler ve ağaçtan düşen elmalar gibi bahçeden çıkan çöpleri sakladığı odunluğa bakmak için bahçenin diğer tarafına gittim ama kitabım orada da değildi.

Babamın kitabı kamyonetine koyup çöplüğe gidip onu oradaki büyük çöp kutularına atmış olabileceğini düşündüm ama bunun doğru olmasını istemezdim çünkü eğer öyleyse kitabımı bir daha asla göremeyecektim.

Bir diğer olasılık ise babamın kitabı evin içinde bir yere saklamış olmasıydı. Bu yüzden bir araştırma yapıp kitabımı bulmaya çalışmaya karar verdim. Ama dedektiflik yaparken yakalanmamak için dışarıdan gelen sesleri sürekli dinler vaziyette olmam gerekiyordu, böylece o, kamyonetini kapının önüne park ederken duyabilirdim.

Aramaya mutfaktan başladım. Kitabım yaklaşık **25 cm x 35 cm x 1 cm**'ydi. Bu yüzden çok küçük bir yere saklanmış olamazdı, bu da her yere bakmam gerekmediği anlamına geliyordu. Dolapların üstüne ve çekmecelerin arkalarına baktım ve fırının altına baktım ve bahçedeki farelerin gelip yavrularını doğurdukları dolapların arkalarındaki karanlık yerlere bakabilmek için özel Maglite marka fenerimi ve sandık odasında bulduğum bir aynayı kullandım.

Sonra sandık odasını araştırdım.

Sonra yemek odasını araştırdım.

Sonra oturma odasını araştırdım ve kanepenin altında Airfix Messerschmitt Bf 109 G-6'mın kayıp direksiyonunu buldum.

Sonra bir ses duydum ve babamın ön kapıdan geldiğini sanarak zıpladım ve bir an önce ayağa kalkmaya çalışırken dizimi kahve masasının köşesine vurdum ve çok canım acıdı, ama sesin kaynağı, uyuşturucu kullanan yan komşuların yere bir şey düşürmesiydi sadece.

Sonra yukarı çıktım, ama kendi odamı araştırmadım çünkü babam bulmamı istemediğı bir şeyi benim odama saklamış olamazdı tabii eğer çok zekice davranıp gerçek bir cinayet romanındaki gibi *double blöf* denen şeyi yapmamışsa, bu yüzden eğer kitabı başka yerde bulamazsam kendi odama da bakmaya karar verdim.

Banyoyu araştırdım ama bakacak tek yer havalandırma boşluğuydu ve orada da bir şey yoktu.

Bu durumda araştırma yapılmadık tek yer kalmıştı, babamın odası. Oraya bakıp bakmamak konusunda emin değildim çünkü babam bana daha önce odasını asla karıştırmamam gerektiğini söylemişti. Ama eğer benden bir şey gizlemek istediye o şeyi gizleyeceği en iyi yer kendi odasıydı.

Ben de kendime odasındaki eşyaları karıştırmam dedim. Eşyalarını yerlerinden oynatıp sonra yine yerlerine koyacaktım. Ve bunu yaptığımı asla bilmeyeceğı için bana kızmayacaktı.

Aramaya yatağın altından başladım. 7 ayakkabı, üzerinde bir sürü saç olan bir tarak, bakır bir boru parçası, bir çikolatalı bisküvi ve **Fiesta** adında bir porno dergi ve

ölü bir arı ve Hommer Simpson desenli bir kravat ve tahta bir kaşık vardı ama kitabım yoktu.

Sonra giysi dolabının iki tarafındaki çekmecelere baktım ama bunlarda sadece aspirin ve tırnak makası ve pil-ler ve diş ipliği ve bir tampon ve mendiller ve babamın bah-çeye kuş kafesini asmak için çıktığı merdivenden düştüğün-de kaybettiği dişinin yerine takılan takma dişin yedeği olan bir takma diş vardı ama kitabım burada da değildi.

Sonra giysi dolabına baktım. Burası babamın askıla-ra asılmış kıyafetleriyle doluydu. Ayrıca üst tarafında, içinde ne olduğunu ancak yatağın üstüne çıktığımda görebildiğim küçük bir raf daha vardı ama babam dedek-tiflik yapmaya karar verirse ipucu olarak ayak izlerimi bul-masın diye ayakkabılarımı çıkarttım. Ama rafta sadece bi-raz daha porno dergi, bozuk bir tost makinesi, 12 tane metal giysi askısı ve bir zamanlar anneme ait olan eski bir saç kurutma makinesi vardı.

Dolabın ortasında, içi Kendi Kendine Yap aletleriyle do-lu büyük plastik bir alet çantası vardı, bir matkap ve bir boya fırçası ve birkaç vida ve bir çekiç gibi, ama bunları kutuyu açmadan da görebiliyordum çünkü kutu şeffaf gri plastikten yapılmıştı.

Sonra alet kutusunun altında başka bir kutu daha ol-duğunu gördüm ve alet çantasını dolaptan çıkarttım. Di-ğer kutu, gömlek kutusu denen eski bir karton kutuydu çünkü eskiden gömlekler kutularda satılıyordu. Ve göm-lek kutusunu açtığımda kitabımın içinde olduğunu gör-düm.

O anda ne yapacağımı bilemedim.

Babam kitabı atmadığı için mutluydum. Ama eğer kitabı oradan alırsam babam odasına girip eşyalarını karıştırdığımı anlayacaktı ve bana çok kızacaktı ve odasındaki eşyaları karıştırmayacağıma söz vermiştim.

Sonra dışarıdan kamyonetin sesini duydum ve çabuk düşünüp akıllı olmam gerektiğini biliyordum. Ve kitabı olduğu yerde bırakmaya karar verdim çünkü babam onu gömlek kutusuna koyduğuna göre atmayacaktı ve kitabımın devamını gerçekten çok gizli tutacağım başka bir yere yazmaya devam edebilirdim daha sonra belki fikrini değiştirip ilk kitabı bana geri verirdi ve yeni yazdıklarını ona geçirirdim. Ve eğer kitabı bana sonsuza kadar vermese bile yazdıklarımın çoğunu hatırlayıp yeni kitaba aktarabilirdim ve eğer doğru hatırladığımdan emin olmayıp da kontrol etmek istediğim noktalar olursa da o dışarıdayken odasına girip kontrol edebilirdim.

Sonra babamın kamyonetin kapısını kapattığını duydum.

Ve bu, zarfı gördüğüm andı.

Bu bana gönderilmiş bir zarftı ve gömlek kutusunun içinde başka zarflarla birlikte kitabımın altında duruyordu. Onu elime aldım. Hiç açılmamıştı. Üzerinde

Christopher Boone
36 Randolph Sokağı
Swindon
Wiltshire

yazıyordu.

Daha bir sürü zarf olduğunu farkettim ve hepsi bana gönderilmişti. Ve bu ilginç ve kafa karıştırıcı bir şeydi.

Sonra Christopher ve Swindon kelimelerinin nasıl yazıldığı çaktı dikkatimi çaktı. Şöyle yazılmışlardı

Christopher

Swindon

İ harfinin üstüne nokta yerine böyle yuvarlak koyan yalnızca 3 kişi tanıyorum. Ve biri Siobhan, biri eskiden okulda öğretmenlik yapan Bay Loxely ve biri de annem.

Ve sonra babamın ön kapıyı açtığını duydum ve kitabın altındaki mektuplardan birini aldım ve gömlek kutusunun kapağını kapattım ve alet kutusunu onun üstüne koydum ve dolabın kapağını çok dikkatlice kapattım.

Ve babam, "Christopher," diye beni çağırdı.

Cevap vermedim çünkü sesimi duyduğunda nereden seslendiğimi anlayabilirdi. Ayağa kalktım ve mektup elimde, olabildiğince az ses çıkarmaya çalışarak yatağın etrafından geçip kapıya doğru yürüdüm.

Babam merdivenlerin başında duruyordu ve beni görebileceğini düşündüm ama sabah gelen mektuplara göz atıyordu bu yüzden başı yere doğru eğilmişti. Sonra merdivenlerin dibinden mutfığa doğru yürüdü ve

ben odasının kapısını çok yavaşça kapattım ve kendi odama gittim.

Zarfin içine bakmak istiyordum ama babamı kızdırmak da istemiyordum ve zarfı yatağımın altına sıkıştırdım. Sonra aşağıya indim ve babama merhaba dedim.

Babam da "Ee, bugün neler yaptın bakalım genç adam?" dedi.

Ve ben, "Bugün Bayan Gray ile **Hayat Bilgisi** çalıştık. **Para Kullanımı** ve **Şehir İçinde Ulaşım** konularını öğrendik. Ve öğle yemeğinde domates çorbası içtim ve 3 elma yedim. Öğleden sonra da biraz matematik çalıştım ve Bayan Peters'la parkta yürüyüş yaptık ve kolaj yapmak için yaprak topladık." dedim.

Babam, "Mükemmel, mükemmel. Bu akşam tıkmak için ne istersin?" dedi.

Tıkmak, yemek yemek demek.

Fırında fasulye ve brokoli istediğimi söyledim.

Ve babam, "Kolaylıkla ayarlanabilir." dedi.

Sonra kanepeye oturdum ve James Gleick'in yazdığı **Kaos** adlı kitabımı okumaya devam ettim.

Sonra mutfağa gittim ve fırında fasulye ve brokolimi yedim, babam da sosis ve yumurta ile kızarmış ekmek yedi ve bir fincan çay içti.

Sonra babam, "Eğer senin için bir sakıncası yoksa ben şu rafları oturma odasına monte edeceğim. Biraz gürültü yapacağım, o yüzden eğer televizyon izlemek istersen onu yukarı çıkarmamız gerekecek." dedi.

Ben de, "Ben odama gidip orada otururum." dedim.

Babam, "Aferin sana." dedi

Ben, "Yemek için teşekkürler." dedim. Çünkü bu kıbarlıktır.

Ve o, "Sorun değil evlat." dedi.

Ben de odama çıktım.

Ve odama girince kapıyı kapattım ve zarfı yatağın altından çıkarttım. İçinde ne olduğunu görmek için zarfı ışığa doğru tuttum ama zarfın kâğıdı çok kalındı. Zarfı açsam mı diye düşündüm çünkü bu, babamın odasından aldığı bir şeydi. Ama sonra bana gönderilmiş olduğu, bu yüzden bana ait olduğu ve açmamın yanlış olmadığına karar verdim.

Ve zarfı açtım.

İçinde bir mektup vardı.

Ve mektubun içinde yazarlar şöyleydi

451c Chapter Sokağı

Willesden

London NW2 5NG

0208 887 8907

Sevgili Christopher,

Sana son mektubumu yazalı uzun zaman geçtiği için üzgünüm. Çok meşguldüm. Çelikten eşyalar üreten bir fabrikada sekreter olarak çalışmaya başladım. Burayı görsen çok severdin. Fabrika, çeliği kesip, üretilen şey neyse onun şekline sokan kocaman makinalarla dolu. Bu hafta Birmingham'daki bir kafenin çatısını yapıyorlar. Çatı kocaman bir çiçeğe benziyor ve kocaman bir

çadır gibi görünmesi için üzerine kocaman bir branda bezi gerecekler.

Ayrıca adresten de görebileceğin gibi sonunda yeni daireye taşındık. Eskisi kadar güzel değil ve Willesden'ı pek sevmiyorum ama Roger'ın buradan işe gitmesi daha kolay ve bu daireyi satın aldı (diğerini sadece kiralamıştı), böylece kendi mobilyalarımızı alıp duvarları istediğimiz renge boyayabileceğiz.

Ve bu yüzden sana uzun süredir yazamadım çünkü bütün eşyaları paketleyip sonra tekrar geri açmak ve bu yeni işe alışmak zor oldu.

Şimdi çok yorgunum ve uyumam gerek ve bu mektubu yarın sabah posta kutusuna atmam gerek o yüzden şimdi mektubu bitireceğim ve sana yakında yine yazacağım.

Sen bana daha yazmadın bu yüzden bana hâlâ kızgın olduğunu düşünüyorum. Üzgünüm Christopher. Ama seni hâlâ seviyorum. Umarım bana sonsuza kadar kızgın kalmazsın. Ve sen de bana bir mektup yazabilsen çok sevinirim (ama yeni adrese yollamayı unutma!).

Sürekli seni düşünüyorum.

Sevgiler

Annen

X X X X X X

Kafam gerçekten karışmıştı çünkü annem hiçbir zaman çelikten eşya üreten bir fabrikada sekreter olarak çalışmamıştı. Annem sekreter olarak şehir merkezindeki büyük bir araba galerisinde çalışmıştı. Ve annem hiç Londra'da yaşamamıştı. Annem hep bizimle yaşamıştı. Hem annem bana daha önce hiç mektup yazmamıştı.

Mektupta tarih yoktu, bu yüzden annemin mektubu ne zaman yazdığını anlayamadım ve başka birinin annemmiş gibi bana mektup yazmış olup olamayacağını düşündüm.

Sonra mektubun ön yüzüne baktım ve üzerinde bir damga olduğunu gördüm ve damganın üstünde bir tarih vardı ve okuması biraz zordu ama

yazıyordu.

Bu da mektubun 16 Ekim 1997'de, yani annemin ölümünden 18 ay sonra yollandığı anlamına geliyordu.

Sonra odamın kapısı açıldı ve babam, "Ne yapıyorsunuz?" dedi.

"Bir mektup okuyorum." dedim.

"Matkap işini bitirdim. Televizyonda David Attenborough'un belgeseli var, belki ilgilenirsin." dedi.

“Tamam.” dedim.

Sonra yine aşağıya indi.

Mektuba baktım ve çok düşündüm. Gizemli bir durumdu ve ne olduğunu çözemiyordum. Belki de mektup yanlış zarftaydı ve annem ölmeden önce yazılmıştı. Ama neden Londra’dan yazıyordu? Evden en çok bir hafta uzaklaşmıştı o zaman da kanser olan kuzeni Ruth’un yanına gitmişti ve Ruth, Manchester’da yaşıyordu.

Sonra, mektubun annemden gelmemiş olabileceğini düşündüm. Belki de mektup Christopher adında başka birine, o başka Christopher’ın annesinden gelmişti.

Heyecanlanmıştım. Kitabımı yazmaya başladığımda çözülecek sadece bir sır vardı. Şimdi iki tane olmuştu.

O gece bu konuyu daha fazla düşünmemeye karar verdim çünkü yeterli bilgim yoktu ve İskoçyalı Bay Athelney Jones gibi *Yanlış Bir Sonuca* varabilirdim, bu oldukça tehlikeli bir şey çünkü bir sonuca varmadan önce erişilebilecek bütün ipuçlarına erişmek gerekir. Bu yolla hata yapma riski azalır.

Babam evden gidene kadar beklemeye karar verdim. Sonra odasındaki dolaba gidip diğer mektuplara baktım ve kimden geldiklerini ve içlerinde ne yazdığını öğrenecektim.

Babamın mektubu görüp kızması ihtimaline karşı onu katladım ve tekrar yatağın altına sıkıştırdım. Sonra aşağı indim ve televizyon izledim.

Bir sürü gizemli şey vardır. Ama bu, bir cevapları olmadığı anlamına gelmez. Sadece bilim adamları henüz cevapları bulamamış demektir.

Örneğin, bazı insanlar ölen insanların hayalet dönüşüp geri geldiklerine inanır. Ve Terry Amcam, Northampton'da bir alışveriş merkezindeki ayakkabı mağazasında bir hayalet gördüğünü söylemişti. Bodrum kata inerken merdivenlerden aşağıya inen ve üzerinde gri kıyafetler olan bir adam görmüş. Ama bodrum kata vardığında orada kimseyi görememiş ve bodrum katında hiç kapı yokmuş.

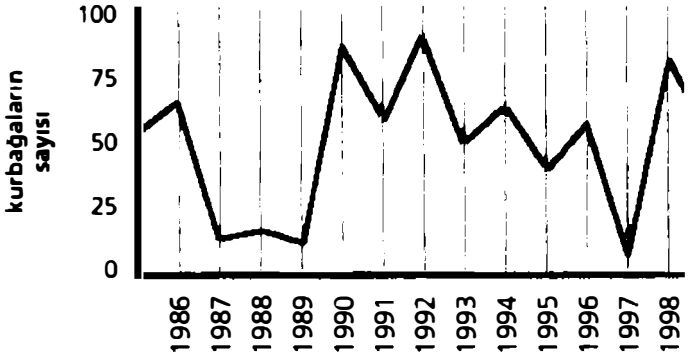
Bunu kasadaki kadına söylediğinde kadın ona gördüğü şeyin Tuck denilen, yüzyıllarca önce aynı yerde olan bir manastırda yaşamış bir Fransisken papazının hayaleti olduğunu söylemiş. Bu yüzden alışveriş merkezinin adı **Gripapazlar Alışveriş Merkezi**'ymiş ve orada çalışanlar buna alışıklarmış ve hiç korkmuyorlarmış.

Bilimadamları er geç hayaletlerin bir açıklamasını bulacaklar, tıpkı şimşegın nedeni olan elektiriğı buldukları gibi ve hayaletler insanların beyinleriyle ilgili bir şey olabilir ya da dünyanın manyetik alanı ile ilgili bir şey ya da bu tamamen yeni bir güç de olabilir. Ve böylece hayaletler de bir gizem olmayacak. Elektirik, gökkuşağı ya da tabanı yapışmayan tava gibi bir şey olacaklar.

Ama bazen bir gizem, gizem değildir. İşte, aslında gizem olmayan bir gizem örneğı.

Okulda içinde kurbağalar olan bir havuzumuz var. İçinde kurbağa olmasının nedeni hayvanlara saygılı ve kibar davranmayı öğrenebilmemiz, çünkü okuldaki çocuklardan bazıları hayvanlara çok kötü davranıyor ve solucanların üzerine basıp kedilere taş atmanın eğlenceli bir şey olduğunu düşünüyorlar.

Ve bazı yıllar havuzda çok fazla kurbağa oluyor ama bazı yıllar çok daha az. Ve eğer kaç tane kurbağa olduğuna dair bir grafik çizecek olursak şöyle bir şey olur (ama bu grafik hipotetik denemelerin cinsten çünkü sayılar gerçek değil, bu sadece bir illüstrasyon)

Ve eğer grafiğe bakarsanız 1987, 1988, 1989 ve 1997’de kışın çok soğuk geçtiğini düşünebilirsiniz ya da bir balıkçılın geldiğini ve bütün kurbağaları yediğini (bazen bir balıkçıl gelip kurbağaları yemeye çalışır ama bunu engellemek için havuzun üzerinde bir tel örgü var.

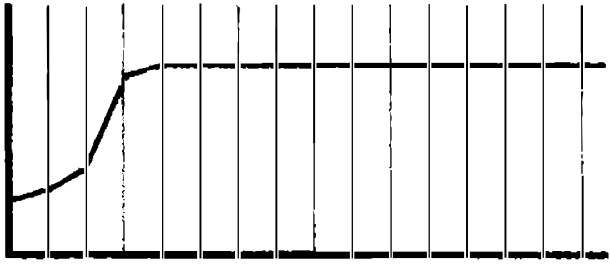
Ama bazı şeylerin nedeni soğuk kışlar ya da kediler ya da balıkçılar değildir. Bazen neden sadece matematiktir.

İşte hayvan nüfusuyla ilgili bir formül:

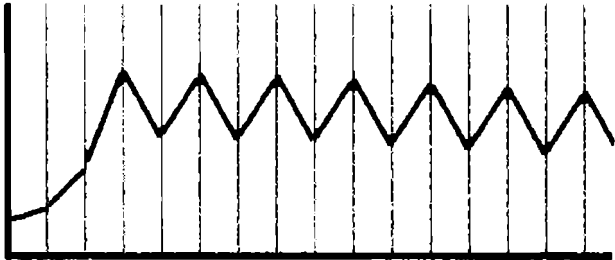
$$N_{\text{yeni}} = \lambda (N_{\text{eski}}) (1 - N_{\text{eski}})$$

Ve bu formülde **N** nüfus yoğunluğunu temsil ediyor. **N = 1** olduğunda nüfus olabileceği en yüksek seviyede demektir. Ve **N = 0** olduğunda hayvanların nesli tükenmiş demektir. **N_{yeni}**, bir yıldaki nüfus demek, **N_{eski}** ise bir önceki yılın nüfusu demek. Ve λ de sabit denen şey.

λ 1'den az olduğunda nüfus gittikçe daha çok azalır ve yok olur. Ve λ 1 ve 3 arasındaysa nüfus çoğalır ve böyle sabit hale gelir (ve bu grafik de hipotetik denen cinsten)

Ve λ , 3 ve 3,57 arasında olduğunda nüfus şöyle bir döngüye girer

Ve λ , 3,57'den fazla olduğuunda nüfus ilk grafikteki gibi kaotik hale gelir.

Bu, Robert May ve George Oster ve Jim Yorke tarafından bulunmuş. Ve bu, bazen olayların karmaşıklığı yüzünden bir sonraki durumlarının ne olacağını bilmenin imkânsız olduğu ama aslında o anda sadece çok basit kurallara uyuyor oldukları anlamına geliyor.

Yani, bütün bir kurbağa, solucan, ya da insan nüfusu ortada hiçbir neden yokken bir anda tükenebilir ve bu sadece sayıların işleyiş şekliyle ilgilidir.

Babamın odasına gidip dolabın içindeki kutuya bakabildiğimde aradan 6 gün geçmişti.

Günlerden çarşamba olan ilk gün, Joseph Fleming pantolonunu indirip soyunma odasının ortasına tuvaletini yaptı ve sonra da onu yemeye başladı ama Bay Davis onu durdurdu.

Joseph her şeyi yer. Bir keresinde tuvaletlerin içine atılan mavi dezenfektan tabletlerinden birini yemişti. Ve bir keresinde de annesinin çantasındaki 50 pound'u yemişti. Ayrıca ip, boya ve plastik çatalları da yer. Ve dişlerini gürültülü bir şekilde birbirine çarpar ve çok fazla çığlık atar.

Tyrone kakanın içinde bir at ve bir de domuz olduğunu söyledi, ben de ona saçmaladığını söyledim ama Siobhan saçmalamadığını söyledi. Bunlar kütüphanede çalışanların hikâyeler anlatmak için kullandığı küçük plastik hayvanlardı. Ve Joseph onları da yemişti.

Ben, Bay Ennison gelip ortalığı temizlemiş olsa bile tuvalete gitmeyeceğimi çünkü yerde kaka olduğunu ve bunu düşünmenin beni rahatsız ettiğini söyledim. Ve pantolonumu ıslattım ve Bayan Gascoyne'nin odasındaki yedek giysi dolabından aldığım yedek pantolonu giymek zorunda kaldım. Siobhan 2 günlüğüne personel tuvaletini kullanabileceğimi söyledi, ama sadece 2 günlüğüne, sonra tekrar çocuklar tuvaletine gitmek zorundaydım. Ve bu konuda bir anlaşma yapmış olduk.

Perşembe, cuma ve cumartesi olan ikinci üçüncü ve dördüncü günlerde ilginç hiçbir şey olmadı.

Pazar olan beşinci günde sağanak yağmur yağdı. Sağanak yağmuru severim. Her yerden gürültülü bir ses gelir, bu tamamen boş olmayan bir sessizlik gibidir.

Yukarı çıktım, odamda oturdum ve yağmurun sokağa yağışını izledim. O kadar şiddetli yağıyordu ki yere düşen sular, beyaz kıvılcımlar gibi etrafa sıçırıyordu (ve bu da bir benzetme, metafor değil). Ve etrafta kimse yoktu çünkü herkes evinde oturuyordu. Ve bu bana dünya üzerindeki bütün suların nasıl birbiriyle bağlantılı olduğunu düşündürdü, ve bu suyun Meksika Körfezi ya da Baffin Körfezinde okyanusun bir yerinden buharlaşmış olabileceğini ve evin önüne yağdığını ve mazgallardan geçip lağım sularının biriktiği yere akacağını ve sonra orada temizlenip bir nehre akacağını ve oradan da tekrar okyanusa geri döneceğini düşündüm.

Ve pazartesi akşamı babamı bodrum katını su basan bir bayan aradı ve babamın acil olarak tamir etmeye gitmesi gerekti.

Tek bir acil durum olduğunda tamir etmeye Rhodri gider çünkü onun karısı ve çocukları Somerset'te yaşıyor, yani onun geceleri bilardo oynayıp içki içip televizyon seyretmekten başka yapacak işi yok ve çocuklara bakması için karısına para yollaması gerektiği için fazladan iş yapması gerek. Babamın da bana bakması gerek. Ama o gece iki tane acil durum vardı ve babam uslu durup bir problem olursa onu cep telefonundan aramamı söyledi ve kamyonetine binip gitti.

Ben de odasına gidip dolabı açtım ve alet kutusunu gömlek kutusunun üstünden kaldırıp gömlek kutusunu açtım.

Mektupları saydım. 43 tane vardı. Hepsi aynı el yazısıyla bana gönderilmişti.

Birini çıkarıp açtım.

İçinde bu mektup vardı

3 Mayıs

451c Chapter Sokağı

London NW2 5NG

0208 887 8907

Sevgili Christopher,

Sonunda yeni bir buzdolabı ve fırınımız oldu! Roger ve ben hafta sonu çöplüğe gidip eskilerini attık. İnsanlar oraya bir sürü şey atıyor. Değişik renkte şişe, karton, makine yağı, bahçe çöpü ve eski ev eşyası ve daha büyük şeyler için (eski buzdolabı ve fırını buraya attık) 3 ayrı kocaman çöp kutusu var.

Sonra bir ikinci el mağazasına giderek yeni bir fırın ve buzdolabı aldık. Artık kaldığımız daire biraz daha eve benzedi.

Dün gece biraz eski resimlere baktım, bu beni hüznlendirdi. Sonra senin birkaç Noel önce sana aldığımız tren setiyle oynarken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Ve bu beni mutlu etti çünkü

bu, birlikte geçirdiğimiz gerçekten güzel zamanlardan biriydi.

Onunla nasıl da bütün bir gün boyunca oynadığını ve gece oynamak istediğin için yatmayı reddettiğini hatırlıyor musun? Ve sana tren tarifelerinden bahsettiğimizi ve senin de bir tarife hazırlayıp, saatini yanına koyup trenleri vaktinde çalıştırdığını hatırlıyor musun? Sonra bir de tahta istasyon vardı, ve sana trene binmek isteyen insanların önce bu istasyona gidip bilet alıp daha sonra trene bindiklerini öğrettiydik. Ve sonra bir harita alıp sana trenlerin istasyonlara ulaşmak için izledikleri yolları göstermiştik. Sen de bununla haftalar haftalar haftalar boyu oynamıştın ve sana daha fazla tren almıştık ve sen hepsinin nereye gideceklerini biliyodun.

Bunu hatırlamak çok güzeldi.

Şimdi gitmeliyim. Saat akşamüstü üç buçuk. Sen her zaman saatin tam olarak kaç olduğunu bilmek istersin. Şimdi gidip Roger'a çayın yanına bir şeyler hazırlamak için biraz salam alacağım. Dükkâna giderken bu mektubu da postaya vereceğim.

Sevgiler

Annen

x x x x x x

Sonra başka bir zarfı açtım. İçindeki mektup şuydu

Daire 1, 312 Lausanne Sok.

London N8 5BV

0208 756 4321

Sevgili Christopher,

Sana neden gittiğimi vaktim olduğunda doğru düzgün açıklayacağımı söylemiştim. Şimdi bol bol zamanım var. Şu anda önümde bu mektupla koltukta oturuyorum ve radyo açık ve sana açıklamaya çalışacağım.

Ben çok iyi bir anne değildim Christopher. Belki bazı şeyler değişik olsaydı, sen değişik olsaydın annelik işinde daha iyi olabilirdim. Ama olaylar böyle gelişti.

Ben baban gibi değilim. Baban çok daha sabırlı bir insan. Sorunlarla başedebiliyor ve bu sorunlar onu üzdüğünde bunu belli etmiyor. Ama ben böyle değilim ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bir keresinde kasabada birlikte alışveriş yapıyorduk hatırladın mı? Bentalls'a gittiydik ve orası çok kalabalıktı ve anneannene doğumgünü hediyesi almamız gerekiyordu. Ve sen mağazadaki bütün o insanlar yüzünden korkmuştun. Noel alışverişinin en yoğun olduğu zamandı ve herkes bir şeyler almak için kasabadaydı. Sonra ben mutfak reyonunda okuldan arkadaşım olan Bay Land ile

konusuyordum. Sen de kendini yere atıp ellerini kulaklarına koyup herkesin geçtiği yolun ortasında çömelmiştin. Ben sinirlendim çünkü zaten Noel'de alışveriş yapmaktan nefret ederim ve sana uslu durmanı söylemiştim ve seni yerden kaldırıp hareket ettirmeye çalıştım. Ama sen çığlık attın ve raftaki mikserleri yere attın ve büyük bir gürültü koptu. Sonra herkes ne olduğunu görmek için bize doğru döndü. Ve Bay Land çok kibar davrandı ama her yer kırılmış mikser parçaları ve kâselerle dolu kutularla kaplanmıştı ve herkes bakıyordu ve senin pantolonunu ıslattığını gördüm ve çok sinirlendim ve seni mağazadan dışarı çıkartmak istedim ve sana dokunmama izin vermiyordun ve sen sadece yerde yatıp bağırıp ellerini ayaklarını yere vuruyordun ve müdür gelip sorunun ne olduğunu sordu ve benim bütün sabrımı tüketmiştim ve iki mikser parası ödemek zorunda kaldım ve sen bağırmaktan vazgeçene kadar beklemek zorunda kaldık. Hem seni eve kadar bütün bir yol boyunca yürütmek zorunda kalmıştım çünkü tekrar otobüse binmeyeceğini biliyordum.

Ve o gece bütün bir gece boyunca durmaksızın ağladığımı hatırlıyorum ve baban olayı duyduğunda anlayışla karşıladı ve sana akşam yemeğini hazırladı ve sonra seni yatırdı ve böyle şeylerin olabileceğini, her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ama ben daha fazla

katlanamadığımı söyledim ve sonuçta o çok kızdı ve bana aptalca davrandığımı ve kendime gelmemi söyledi ve ben de yanlış bir şey yaptım ve ona vurdum ama çok sinirlenmiştim.

Bunun gibi daha bir sürü kavgalarımız oldu. Çünkü ben sık sık daha fazla dayanamayacağımı söylüyordum. Ve baban gerçekten çok sabretti ama ben yapamadım, ben elimde olmadan sinirleniyorum. Ve sonunda birbirimizle konuşmamaya başladık çünkü her konuşmanın sonunda kavgaya dönüşeceğini ve hiçbir yere varamayacağımızı biliyorduk. Ve ben kendimi çok yalnız hissetmeye başladım.

İşte bu sıralarda Roger'la birlikte çok zaman geçirmeye başladım. Yani Roger ve Eileen'le zaten hep çok zaman geçirirdik. Ama ben Roger'la yalnızken görüşüyordum çünkü onunla konuşabiliyordum. O gerçekten konuşabildiğim tek insandı. Ve onunla birlikteyken kendimi yalnız hissetmiyordum.

Bunların hiçbirini anlamayabileceğini biliyorum ama yine de açıklamaya çalışmak istedim böylece gerçekleri bileceksin. Ve şu anda anlamasan bile, bu mektubu saklayıp daha sonra okuyabilirsin belki o zaman daha iyi anlarsın.

Roger bana, Eileen'la artık birbirlerine âşık olmadıklarını ve bunun uzun bir süredir böyle olduğunu söyledi. Yani o da kendini yalnız hissediyordu. Hem bir sürü ortak noktamız vardı.

Ve sonra birbirimize âşık olduğumuzu farkettilik. O da bana babandan ayrılıp onunla birlikte başka bir eve taşınmamı önerdi. Ama ona seni bırakamayacağımı söyledim, o buna üzüldü ama senin benim için çok önemli olduğunu anladı.

Ve sonra sen ve ben o tartışmayı yaşadık. Hatırlıyor musun? Senin bir akşam yemeğin ile ilgiliydi. Sana bir şey pişirdim ve sen yemedin. Günlerdir de yemek yememiştin ve çok zayıf görünüyordun. Sonra sen bağırmaya başladın, ben sinirlendim ve yemeği yere attım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Sonra sen de doğrama tahtasını alıp yere attın ve ayağıma çarpıp ayak parmaklarımı kırdı. Sonra tabii hastaneye gitmek zorunda kaldık ve ayağımı alçıya aldılar. Eve döndüğümüzde babanla büyük bir kavga yaşadık. Sana sinirlendiğim için beni suçladı. Bir de sana sadece ne istiyorsan onu vermemi söyledi, bu sadece bir tabak salata ya da bir bardak meyveli süt bile olsa. Ben de sadece senin sağlıklı bir şeyler yemeni sağlamaya çalıştığımı söyledim. O da bunun senin elinde olmadığını söyledi. Ben de benim de elimde değil dedim ve kontrolümü kaybettim. Sonra o eğer o kontrolünü kaybetmeyebiliyorsa benim de kaybetmeyebileceğimi söyledi. Ve bu böyle sürüp gitti.

Ben bir ay doğru düzgün yürüyemedim hatırlıyor musun ve sana baban bakmak zorunda

kaldıydı. İkinize baktığımı hatırlıyorum, sizi birlikte izlediğimi ve senin onunlayken nasıl da farklı davrandığını. Çok daha sakindir o. Hem siz birbirinize bağırıyodunuz. Bu da beni çok üzmüştü çünkü sanki bana ihtiyacınız yokmuş gibi geliyordu. Bu, bir açıdan ikimizin sürekli kavga etmesinden bile daha kötüydü çünkü ben görünmez olmuştum sanki.

Sanırım o anda, eğer ben evden ayrılırsam ikinizin daha mutlu olacağınızı düşündüm. O zaman baban da iki yerine sadece bir kişiye bakacaktı.

Sonra Roger bankadan başka bir yere tayin edilmesini istediğini söyledi. Yani kendisine Londra'da bir iş vermelerini istemişti ve gidiyordu. Bana beraber gitmek isteyip istemediğimi sordu. Bunu uzun bir süre düşündüm, Christopher. Gerçekten çok düşündüm. Ve içim acısa da gitmemin hepimiz için daha iyi olacağına karar verdim. Ve evet dedim.

Veda etmek istedim. Sen okuldan geldiğin sırada birkaç kıyafet almak için eve uğrayacaktım. Ayrıca sana bunu neden yaptığımı anlatacaktım ve istediğin zaman Londra'ya bizimle kalmaya gelebileceğini söyleyecektim. Ama telefon ettiğimde baban buna karşı çıktı. Gerçekten çok kızgındı. Bana, seninle konuşamayacağımı söyledi. Ne yapacağımı

bilmiyordum. Bencillik ettiğimi ve bir daha evin kapısından içeri adım atamayacağımı söyledi. Ben de eve gelmedim. Ama bunun yerine sana bu mektupları yazdım.

Bütün bunları anlıyor musun acaba? Biliyorum, bu senin için çok zor. Ama umarım bir kısmını anlayabilirsin.

Christopher, seni asla üzmemek istemedim. Yaptığım şeyin hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüm. Umarım öyledir. Ve bunun, senin suçun olmadığını bilmeni istiyorum.

Eskiden her şeyin düzeleceğini hayal ederdim. Hatırlıyor musun, astronot olmak istediğini söylerdin. Senin astronot olduğunu hayal ederdim ve senin televizyona çıktığını ve benim de "İşte bu benim oğlum" diye düşündüğümü. Acaba şimdi ne olmak istiyorsun? Kararın değişti mi? Hâlâ matematik çalışıyor musun? Umarım çalışıyoursundur.

Lütfen Christopher, bana bir şeyler yaz, ya da telefonla ara. Numara mektubun başında yazıyor.

Sevgiler ve öpücükler

Annen

x x x x x x

Sonra üçüncü zarfı açtım. İçinden bu mektup çıktı

18 Eylül

Daire 1,
312 Lausanne Sok.
Londra N8 5BV
0208 756 4321

Sevgili Christopher,

Sana her hafta yazacağımı söylemiştim ve yazdım da. Hatta bu, bu haftaki ikinci mektup, yani demek ki söylediğimden de iyisini yapmışım.

Bir iş buldum! Camden'de bir emlakçılık şirketi olan Perkin ve Rashid'de çalışıyorum. Evleri dolaşıp ne kadara satılabileceklerine karar veriyorlar ve ne kadar işe ihtiyaçları olduğuna ve bu işin ne kadara mal olacağına. Ayrıca yeni evlerin, ofislerin ve fabrikaların ne kadara inşa edileceğini saptıyorlar.

Ofisim güzel. Diğer sekreterin adı Angie. Masası küçük oyuncak ayılar, tüylü oyuncuklar ve çocuklarının resimleriyle dolu (ben de masama senin bir resmini koydum). O çok iyi biri ve öğle yemeklerine hep beraber çıkıyoruz.

Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Müşterilere gönderdiğimiz faturaları hazırlarken bir sürü toplama işlemi yapmam gerekiyor ve bu işte pek iyi değilim (sen olsan benden daha iyi yapardın!).

Firma Bay Perkin ve Bay Rashid adlı iki adam

tarafından yönetiliyor. Bay Rashid, Pakistanlı ve çok asık suratlı biri ve bizden her zaman daha hızlı çalışmamızı istiyor. Bay Perkin ise çok garip biri ve Angie ona Gergin Perkin diyor. Gelip bir şey sormak için yanımda durduğunda hep elini omzuma koyup bana doğru eğiliyor ve yüzü yüzüme çok yaklaşıyor ve diş macununun kokusunu duyabiliyorum ve bu içimi ürpertiyor. Ayrıca maaş da hiç iyi değil. Bu yüzden elime fırsat geçer geçmez daha iyi bir iş bakmaya başlayacağım.

Dün Alexandra Palace'a gittim. Bu bizim evin köşesindeki büyük bir park ve en üstünde bir konferans merkezi olan yüksek bir tepede. Orada aklıma sen geldin çünkü eğer sen buraya gelersen oraya gidebiliriz ve sen uçurtma uçurabilir ya da Heathrow Havaalanı'na inen uçakları izleyebilirsin ve bunun hoşuna gideceğini biliyorum.

Şimdi gitmeliyim Christopher. Bu mektubu öğle tatilimde yazıyorum. (Angie grip olduğu için işe gelmedi bu yüzden bugün yemeğe birlikte çıkmadık.) Lütfen bir ara bana yaz ve nasıl olduğunu ve okulda neler yaptığını anlat.

Umarım sana yolladığım hediyeyi almışsındır. Bitirebildin mi? Roger'la birlikte onu Camden pazarında bir dükkânda gördük ve senin yapbozları sevdiğini biliyorum. Roger paketlenmeden önce iki parçasını birleştirmeye

çalıştı ama başaramadı ve eğer bu yapbozu bitirebilirsen dâhi olduğunu söyledi.

Kucak dolusu sevgiler.

Annen

x x x x

Ve bu da dördüncü mektuptu

23 Ağustos

Daire 1

321 Lausanne Sokağı

Londra N8

Sevgili Christopher,

Geçen hafta sana yazamadığım için özür dilerim. Dişçiye gidip azı dişlerimden ikisini çektirmek zorunda kaldım. Seni dişçiye götürdüğümüzü hatırlamıyor olabilirsin. Kimsenin elini ağzına sokmasına izin vermediğin için seni uyutup dişlerinden birini o şekilde çekmeleri gerekmişti. Beni uyutmadılar, sadece lokal anestezi denen şeyi yaptılar yani ağzında olan hiçbir şeyi hissetmiyorsun, bu çok iyi oldu çünkü diş çıkartmak için kemiğe kadar inmek zorunda kalmışlar. Ve pek acımadı. Aslını istersen kahkaha atıp durdum çünkü doktor dişime o kadar çok asılıp çekmek zorunda kaldı ki bu bana çok

komik geldi. Ama eve gittiğimde ağrı bastırdı ve 2 gün boyunca koltukta yatmak zorunda kaldım ve bir sürü ağrı kesici aldım. . . .

Sonra mektubu okumayı bıraktım çünkü midem bulanmaya başlamıştı.

Annem kalp krizi geçirmemişti. Annem ölmemişti. Annem bütün bu süre boyunca hep yaşıyordu. Ve babam bu konuda yalan söylemişti.

Başka bir açıklaması olabilir mi diye çok düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Ve sonra hiçbir şey düşünemeye başladım çünkü beynim düzgün çalışmıyordu.

Başım dönmeye başladı. Sanki oda çok yüksek bir binanın tepesindeydi ve şiddetli bir rüzgârla bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordu (bu da bir benzetme). Ama odanın ileri geri gidip gelemeyeceğini biliyordum, yani bu kafamın içinde olan bir şeydi.

Yatağa yattım ve top gibi kıvrıldım.

Karnım ağrıyordu.

Ondan sonra ne olduğunu hatırlamıyorum çünkü hafızamda bir boşluk var sanki bir kasedin bir bölümü silinmiş gibi. Ama çok zamanın geçmiş olduğunu biliyorum, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda dışarısı karanlıktı. Ve kusmuştum çünkü yatak, ellerim kollarım ve yüzüm kusmuk olmuştu.

Ve bundan önce babamın eve gelip bana seslendiğini duydum bu da ne kadar çok zaman geçtiğini bilmemin bir başka nedeni.

Ve bu çok komikti çünkü şöyle sesleniyordu, "Chris-

topher . . . ? Christopher . . . ?” ve o bunu söylerken benim gözümün önüne adımın yazılışı geliyordu. Sık sık birinin söylediği bir şeyin yazılışı gözümde canlanır sanki bir bilgisayar ekranına yazılmış gibi, özellikle söyleyen kişi başka bir odada ise. Ama bu kez bilgisayar ekranında değildi. Çok büyük bir şekilde yazılmıştı, otobüslerin üstündeki büyük reklamlar gibi. Ve annemin el yazısıyla yazılmıştı, şunun gibi

Christopher Christopher

Sonra babamın merdivenlerden çıkıp odaya girdiğini duydum.

“Christopher, ne halt ediyorsun?” dedi.

Onun odada olduğunu biliyordum ama sesi çok ince ve uzaktan geliyordu, tıpkı bazen inlediğimde yanımda olmasını istemediğim insanların seslerini duyduğum gibi.

Ve “Allah kahretsin sen . . . Bu benim dolabım, Christopher. Bunlar . . . Of kahretsin . . . kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin.” dedi.

Sonra bir süre bir şey söylemedi.

Sonra ellerini omzuma koydu ve beni yan çevirdi ve “Aman Tanrım!” dedi. Ama bu sefer bana dokunduğunda her zamanki gibi canım yanmadı. Bana dokunduğunu görebiliyordum sanki odada olanları gösteren bir film izliyormuşum gibi ama elini zar zor hissediyordum. Sanki sadece etrafımda bir rüzgâr esiyor gibiydi.

Sonra bir süre daha sessiz kaldı.

Sonra "Özür dilerim Christopher. Çok özür dilerim!" dedi.

Sonra kusmuş olduğumu farkettim çünkü her tarafımda bir ıslaklık vardı ve kokusunu da duyabiliyordum, tıpkı okulda biri kusmuş gibi.

Sonra, "Mektupları okumuşsun." dedi.

Sonra ağladığını duydum çünkü sesi boğuk geliyordu, grip olmuş ve burnunda bir sürü sümük olan insanlar gibi.

Sonra, "Bunu senin iyiliğin için yaptım Christopher. Gerçekten. Yalan söylemek istemedim. Ben sadece . . . Ben sadece bilmemenin senin için daha iyi olacağını . . . Bunu . . . Bunu . . . Böyle olmasını isteme . . . Büyüdüğün zaman bunları sana gösterecektim." dedi.

Sonra yine sessizleşti.

Sonra, "Bu bir kazaydı." dedi.

Sonra yine sustu.

Sonra, "Ne diyeceğimi bilmiyordum . . . Perişan olmuştum . . . Sadece bir not bıraktı . . . Sonra aradı ve . . . Hastanede olduğunu söyledim çünkü . . . Çünkü nasıl açıklayacağımı bilmiyordum . . . Çok karışıktı. Çok zordu. Ve ben . . . Hastanede olduğunu söyledim. Ve bunun yanlış olduğunu biliyorum . . . Ama bir kere böyle söyleyince . . . Sonra değiştiremedim . . . anlıyor musun? Christopher . . . ? Christopher . . . ? Her şey bir anda . . . Bir anda kontrolden çıktı, keşke . . ." dedi.

Sonra cidden çok uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonra yine omzuma dokundu ve "Christopher, seni temizlememiz gerek tamam mı?" dedi.

Omzumu biraz sarstı ama ben kıpırdamadım.

Ve o, "Christopher banyoya gidip sıcak bir banyo hazırlayacağım. Sonra geri gelip seni banyoya götüreceğim, tamam mı? Sonra çarşafları makineye koyarım." dedi.

Sonra ayağa kalkıp banyoya gidişini ve muslukları açışını duydum. Suyun küvete akışını dinledim. Bir süre geri gelmedi. Sonra geri geldi ve omzuma dokudu ve, "Hadi gel bunu yavaşça yapalım Christopher. Hadi seni oturtalım ve üzerindikileri çıkartalım ve seni banyoya sokalım, tamam mı? Sana dokunmam gerekecek ama kötü bir şey olmayacak." dedi.

Sonra beni kaldırıp yatağın üzerine oturttu. Sonra kazığımı ve gömleğimi çıkartıp yatağın üzerine koydu. Sonra beni ayağa kaldırıp banyoya kadar yürüttü. Ve ben bağırmadım. Ve ben karşı koymadım ve ben ona vurmadım.

Küçükken ve ilk kez okula gittiğimde sınıf öğretmenimin adı Julie'ydi, çünkü Siobhan daha okulda çalışmaya başlamamıştı. Ancak ben 12 yaşımıdayken çalışmaya başladı.

Ve bir gün Julie yanımdaki bir sıraya oturdu bir kutu Smarties çıkarttı ve "Christopher sence bunun içinde ne var?" dedi.

Ben "Smarties." dedim.

Sonra o, Smarties kutusunun kapağını açtı ve baş aşağı tuttu ve içinden kırmızı bir kalem çıktı ve o kahkaha attı ve ben "Bu Smarties değil bu bir kalem." dedim.

Sonra küçük kırmızı kalemi kutunun içine koyup kapağı tekrar kapattı.

Sonra "Eğer şimdi anneciğin gelseydi ve ona Smarties tüpünde ne olduğunu sorsaydık, sence ne derdi?" dedi. Çünkü o zamanlar anneme anne değil *anneciğim* diyordum.

Ve ben, "Kalem." dedim.

Böyle söyledim çünkü o zamanlar insanların zihinleri olabileceğini anlayamıyordum. Ve Julie, annemle babama bunda her zaman zorlanacağımı söyledi. Ama artık zorlanmıyorum. Çünkü bunun bir yapbozun bir parçası olduğunu düşünüyorum ve eğer bir şey yapbozsa onu çözmenin mutlaka bir yolu vardır.

Bu bilgisayarlar gibi. İnsanlar, bilgisayarların insanlardan farklı olduğunu sanır çünkü bilgisayarların zihinleri yoktur ama Turing testinde bilgisayarlar insanlarla ha-

va durumu, şaraplar, İtalya'nın nasıl bir yer olduğu hakkında konuşabiliyorlar ve hatta espri bile yapıyorlar.

Ama zihin çok karmaşık bir makinedir.

Ve bir şeylere baktığımızda pencereden dışarı bakar gibi gözlerimizden dışarı baktığımızı ve kafamızın içinde biri olduğunu sanırız ama öyle değildir. Kafamızın içindeki bilgisayar ekranı gibi bir ekrana bakarız.

Bunu, televizyonda izlediğim **Zihin Nasıl Çalışır** isimli dizide yapılan bir deney sayesinde öğrendim. Bu deneyde kafanı bir mengenenin içine yerleştiriyorsun ve ekranda yazılı olan bir sayfa yazıya bakıyorsun. Ve bu normal bir sayfa yazıya benziyor ve hiçbir şey değişmiyor. Ama bir süre sonra, gözlerin sayfanın üzerinde dolaştıkça bir şeylerin çok garip olduğunu fark ediyorsun çünkü yazının bir bölümünü okumak istediğinde okuduğun şeyin daha öncekinden farklı olduğunu görüyorsun.

Çünkü gözlerini bir noktadan diğerine çevirirken hiçbir şey görmezsin ve kör olursun. Bu göz hareketine *hızlı geçiş* denir. Çünkü eğer gözünü bir yerden diğerine çevirdiğinde her şeyi görsen miden bulanır. Ve deneyde gözlerini bir yerden bir yere çevirdiğinde devreye giren bir sensör var ve bunu yaparken sayfa üzerindeki senin bakmıyor olduğun bir bölümden bazı sözcükleri değiştiriyor.

Ama bu geçişler sırasında kör olduğunu bilmezsin çünkü zihnin kafadaki ekranı doldurur böylece kafanın içindeki iki pencereden dışarı bakıyormuşsun gibi olur. Ve sayfanın başka bir bölümündeki yazıların değiştiğini farketmezsin çünkü o anda kafan, senin bakmadığın yerlerdeki şeylerin resimlerini koyar oraya.

Ve insanlar, hayvanlardan farklıdır çünkü insanlar o anda bakmadıkları şeylerin resimlerini kafalarında canlandırabilirler. Başka bir odadaki birinin resmini gözlerinin önüne getirebilirler. Ya da yarın ne olacağıyla ilgili bir resmi. Ya da kendilerini astronot olmuş şekilde ya da gerçekten büyük sayıları ya da bir şeyi çözmeye çalışırken oluşturdukları nedenler zincirini gözlerinin önüne getirebilirler.

İşte bu yüzden bir köpek veterinerine gidip gerçekten büyük bir ameliyat geçirmişse, bacağına metal çubuklar takılmış da olsa bir kediye gördüğünde bacağına metal takıldığını unutup kediye kovalar. Ama bir insan ameliyat olduğunda, aylar boyunca çektiği acının resmi kafasında canlanır ve dikişlerin, kırık kemiklerin ve iğnelerin resmi de, ve bir otobüsü yakalaması gerekse bile koşmaz çünkü kemiklerinin çatırdaması ve dikişlerinin patlaması ve canının daha da yanmasının görüntüleri kafasında canlanır.

Ve işte bu yüzden insanlar bilgisayarların zihni olmadığını ve kendi beyinlerinin özel olduğunu ve bilgisayarlardan farklı olduğunu düşünür. Çünkü insanlar kafalarının içindeki ekranı görebilirler ve kafalarında ekrana bakan birinin olduğunu sanırlar, tıpkı **Star Trek: Gelecek Nesil'**deki Kaptan Jean-Luc Picard'ın kaptan koltuğunda oturup büyük bir ekrana baktığı gibi. Ve bu kişinin, küçük adam anlamına gelen *homunculus* denen özel insan zihinleri olduğunu sanırlar. Ve bilgisayarların bu homunculuslara sahip olmadığını sanırlar.

Ama bu homunculus sadece kafalarındaki ekranda-

ki başka bir görüntüdür. Ve homunculus kafalarındaki ekranda belirdiğinde (çünkü kişi o anda homunculusu düşünüyordur) beyinlerinin o bölümünü ekrana çıkarırlar ve diğer bölümüyle bu görüntüyü izlerler. Ama beyin bunu anlamaz çünkü bu, gözlerin bir yerden başka bir yere çevirilmesi gibi bir şeydir ve insan zihni, bir düşünceden diğer bir düşünceye geçerken körleşir.

İşte bu yüzden, insan beyni bilgisayar gibidir. Ama bunun nedeni özel olması değil, ekran değişirken saniyenin binde biri kadar kısa sürelerde sapmalar yapmak zorunda olmasıdır. Ve insanlar, göremedikleri bir şey olduğunda bunun özel olduğunu düşünürler çünkü insanlar her zaman göremedikleri şeylerin özel olduğunu düşünürler, ayın karanlık kısmı ya da bir kara deliğin diğer tarafı ya da gece karanlıkta uyandıklarında ve korktuklarında olduğu gibi.

Ayrıca insanlar, duyguları olduğu için bilgisayarlardan farklı olduklarını düşünürler çünkü bilgisayarların duyguları yoktur. Ama duygular sadece yarın ya da gelecek yıl ne olacağını ya da olan bir şey yerine nelerin olabileceğini kafada canlandırmaktır ve eğer canlanan görüntü mutlu ediciyse insanlar güler, üzüntü vericiyse ağlarlar.

Babam beni yıkayıp üzerimdeki kusmukları temizledikten ve beni havluyla kuruladıktan sonra beni odama götürüp üzerime temiz giysiler giydirdi

Sonra bana, "Bu gece bir şey yedin mi?" diye sordu. Ama ben bir şey söylemedim.

Sonra bana, "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi Christopher?" diye sordu.

Ama ben yine bir şey söylemedim.

O da, "Tamam. Bak. Gidip kıyafetlerini ve kirli çarşafını çamaşır makinesine koyacağım ve geri geleceğim, tamam mı?" dedi.

Yatakta oturdum ve dizlerime baktım.

Ve babam odadan çıktı, banyodaki giysilerimi yerden aldı ve sahanlığa koydu. Sonra gitti ve yatağındaki çarşafı aldı ve benim gömleğim ve kazağımla birlikte sahanlığa koydu. Sonra hepsini alıp aşağıya indirdi. Ve sonra çamaşır makinesini çalıştırdığını ve su ısıtıcısının çalışmasını ve su borularındaki suların çamaşır makinesine gidişini duydum.

Uzun bir süre boyunca tek duyduğum bunlardı.

Kafamda 2'nin katlarını hesapladım ve bu, sakinleşmemi sağladı. **2²⁵** olan **33.554.432**'ye kadar geldim bu pek fazla değildi çünkü daha önce **2⁴⁵**'e kadar gelmiştim ama beynim gerektiği gibi çalışmıyordu.

Sonra babam yine odaya geldi ve "Nasıl hissediyorsun? Sana bir şey getireyim mi?" dedi.

Bir şey söylemedim. Dizlerime bakmaya devam ettim.

Ve babam da bir şey söylemedi. Yatağa yanıma oturdu ve dirseklerini dizlerine koyup bacaklarının arasından halıdaki, üzerinde 8 çıkıntı olan kırmızı lego parçasına baktı.

Sonra Toby'nin uyandığını duydum çünkü o geceleri yaşar, ve kafesinin içinde dolaştığını duyabiliyordum.

Ve sonra babam gerçekten uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonra, "Bak, belki bunu söylememem gerek ama . . . Bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Ve . . . Tamam, her zaman doğruyu söylemiyor olabilirim. Tanrı biliyor ya söylemeye çalışıyorum Christopher, tanrı biliyor ki çalışıyorum ama . . . Biliyorsun hayat çok zor. Her zaman doğruyu söylemek çok zor. Bazen imkânsız. Ama buna çalıştığımı bilmeni istiyorum, gerçekten çalışıyorum. Ve belki şu anda bunu söylemek için doğru bir zaman değil, bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum, ama . . . Bundan sonra sana doğruları söyleyeceğimi bilmeni istiyorum. Her konuda. Çünkü . . . Eğer şimdi doğruyu söylemezsen daha sonra . . . Daha sonra canın daha çok yanar. Bu yüzden . . ." dedi.

Babam yüzünü elleriyle ovaladı ve çenesini elleriyle yere doğru indirdi ve duvara bakmaya başladı. Göz ucuyla onu görebiliyordum.

Ve sonra "Wellington'ı ben öldürdüm Christopher." dedi.

Bunun bir esprî olup olmadığını düşündüm çünkü esprileri anlamam ve insanlar esprî yaptıklarında söyledikleri şeyi kastetmezler.

Ama babam, "Lütfen Christopher. Sadece . . . Açıklamama izin ver." dedi. Sonra derin bir nefes aldı ve "Annen gittiğinde. . . . Eileen . . . Bayan Shears . . . Bizze çok iyi davrandı. Bana çok iyi davrandı. Çok zor bir dönem geçiriyordum ve bana çok yardım etti. Ve o olmadan bunu nasıl atlatırdım bilmiyorum. Çoğu zaman buradaydı sen de biliyorsun. Yemek ve temizliğe yardım ediyordu. İyi olup olmadığımıza bakmak için uğrardı, bir şeye ihtiyacımız var mı diye. Düşündüm ki . . . Ben . . . Kahretsin Christopher, bunu basitçe anlatmaya çalışacağım . . . Gelmeye devam edeceğini sandım . . . Sandım ki . . . Belki aptalcaydı ama . . . Düşündüm ki o belki . . . En sonunda . . . Buraya taşınmak isteyebilirdi. Ya da belki biz onun yanına taşınırdık. Biz . . . Biz onunla gerçekten, gerçekten iyi anlaşıyorduk. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sanırım . . . Sonunda . . . Arkadaşlığımız farklı bir şeye dönüşüyordu . . . Kahretsin . . . Tartıştık Christopher, ve . . . Sana şu anda söylemeyeceğim, güzel olmayan bazı şeyler söyledi ama bu sözler canımı yaktı . . . O kahrolası köpeğe benden, bizden daha çok değer verdiğini düşündüm. Ve şimdi geriye baktığımda belki de o kadar aptalca değildi diye düşünüyorum . . . Belki de bizi idare etmek zor. Ve belki de hayatını normal insanlarla paylaşmak yerine tek başına yaşayıp kahrolası bir ite bakmak daha kolaydır. Yani biz anlaşılması zor insanlar değiliz öyle değil mi? Neyse bu kavgayı yaşadık. Aslında dürüst olmak gerekirse bunun gibi birkaç kavga ettik. Ama bu son patlamadan sonra beni evden kovdu. Ve o kahrolası köpeğin ameliyattan sonra nasıl olduğunu biliyorsun. Kahro-

lası bir şizofren. Bir an süt dökmüş kedi gibidir, yere yattır karnını okşa. Bir dakika sonra dişlerini bacaklarına geçirir. Her neyse, biz birbirimize bağırırken o bahçede tuvaletini yapıyordu. Eileen kapıyı arkamdan çarptığında herif beni dışarıda bekliyordu. Ve . . . Biliyorum, biliyorum. Belki sadece bir tekme atsaydım geri çekilip gidecekti. Ama kahretsin Christopher, insanın gözü karardığında . . . Nasıl olur bilirsin. Yani biz farklı değiliz, sen ve ben. Tek düşünebildiğim, onun o kahrolası köpeğe senden ya da benden daha çok değer verdiğiydi. Sanki iki yıldır içime attığım her şey . . .” dedi.

Sonra babam bir süre sustu.

Sonra “Özür dilerim Christopher. Sana yemin ediyorum, böyle sonuçlanmasını istememiştim.” dedi.

Ve o anda bunun bir espri olmadığını anladım ve gerçekten korkmaya başladım.

Babam, “Hepimiz hata yaparız Christopher. Sen, ben, annen, herkes. Ve bazen bunlar çok kötü hatalardır. Bizler sadece insanız.” dedi.

Sonra sağ elini kaldırdı ve yelpaze gibi açtı.

Ama ben bağırdım ve onu ittim ve yataktan yere düştü.

Kalktı ve “Tamam, bak. Christopher. Üzgünüm. Bu gecelik bu konuyu kapatalım tamam mı? Ben aşağıya ineceğim sen de biraz uyu ve sabah tekrar konuşuruz” dedi sonra da, “Her şey düzelecek. Gerçekten. Bana güven.” dedi.

Sonra ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı ve odadan çıktı.

Uzun bir süre yere bakarak yatakta oturdum. Sonra Toby'nin kafesini tırmaladığını duydum. Kafamı çevirdiğimde kafesin demirlerinin arasından bana baktığını gördüm.

Evden dışarı çıkmam gerekiyordu. Babam, Wellington'ı öldürmüştü. Bu beni de öldürebileceği anlamına geliyor-du, çünkü "Bana güven" demesine rağmen ona güvenemezdim çünkü önemli bir şeyle ilgili bana yalan söylemişti.

Ama bir anda evden çıkamazdım çünkü beni görürdü, bu yüzden o uyuyana kadar beklemem gerekiyordu. Saat 23.16'ydı.

Tekrar 2'nin katlarını almaya başladım ama **32.768** olan **2¹⁵**'den ileri gidemiyordum. Zamanın çabuk geçmesi ve hiçbir şey düşünmemek için inlemeye başladım.

Sonra saat 1.20 oldu ama babamın yukarı odasına çıktığını duymamıştım. Acaba aşağıda uyuyakalmış olabilir mi ya da beni öldürmek için bekliyor olabilir mi diye düşündüm. İsviçre çakımı alıp kendimi koruyabilmek için keskin olan ağzını çıkardım. Sonra odamdan çok sessizce çıktım ve dinlemeye başladım. Hiçbir şey duyamıyordum, o yüzden çok sessizce ve yavaşça aşağı inmeye başladım. Ve aşağı indiğimde oturma odasının kapısından babamın ayağını görebiliyordum. Hareket edip etmediğini anlamak için 4 dakika bekledim ama etmiyordu. Ve koridora gelene kadar yürümeye devam ettim. Sonra oturma odasının kapısından içeri baktım.

Babam, gözleri kapalı bir şekilde koltukta yatıyordu. Uzun bir süre boyunca ona baktım.

Sonra o horladı ve ben zıpladım ve kanımın kulaklarıma doğru yayıldığını hissediyordum ve kalbim çok hızlı çarpıyordu ve sanki biri göğsümün içinde büyük bir balon şişirmiş gibi canım yanıyordu.

Kalp krizi mi geçiriyorum acaba diye düşündüm.

Babamın gözleri hâlâ kapalıydı. Aklıma uyuyor numarası yapıyor olabileceği geldi. Yavaşça çakımı çıkardım ve kapının çerçevesine vurdum.

Babam kafasını yana çevirdi ve ayağını oynattı ve “Gnnnn,” diye bir ses çıkardı. Ve sonra yine horladı.

Uyuyordu.

Yani onu uyandırmayacak kadar yavaş hareket ederek evden dışarı çıkabilirdim.

Ön kapının yanındaki askılıktan iki paltomu ve kaşkolumu aldım, hepsini giydim çünkü bütün bir gece boyunca dışarıda üşüyebilirdim. Sonra yine çok yavaşça yukarıya çıktım ama bu çok zor oldu çünkü bacaklarım titriyordu. Odama gittim ve Toby’nin kafesini aldım. Kafesini tırmalıyordu, paltolardan birini, sesi azaltmak için kafesin üzerine örttüm. Sonra onu aşağıya taşıdım.

Babam hâlâ uyuyordu.

Mutfağa gittim ve özel yemek kutumu aldım. Arka kapının kilidini açıp dışarı çıktım. Ve kaparken ses fazla çıkmasın diye kapıyı arkamdan çekerken kolunu aşağıya indirdim. Sonra bahçenin dibine doğru yürüdüm.

Bahçenin ortasında küçük bir kulübe var. İçinde çim biçme makinesi bahçe makası ve eskiden annemin kullandığı gübre torbaları, bambu kamışları, ip ve bel gibi bir sürü bahçe malzemesi vardı. Kulübenin içi biraz daha sı-

caktı ama babamın beni bulmak için kulübeye bakabileceğini biliyordum, o yüzden kulübenin arkasına dolaştım ve yağmur sularını toplamak için konmuş büyük siyah plastik kovanın arkasındaki; çitler, kulübe ve duvar arasındaki dar boşluğa girdim. Sonra yere oturdum ve kendimi biraz daha güvende hissettim.

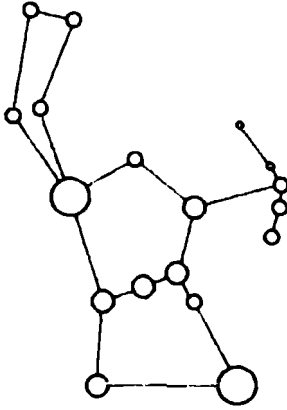
Paltomu Toby'nin kafesinin üzerine koymaya karar verdim çünkü üşütüp hasta olmasını istemiyordum.

Özel yemek kutumu açtım. İçinde sütlü çikolatam, iki meyanbalı şekerim, üç mandalina, pembe bir bisküvi ve kırmızı renkli gıda boyam vardı. Açlık hissetmiyordum ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum çünkü insan yemek yemezse üşür, o yüzden iki mandalina ve sütlü çikolatamı yedim.

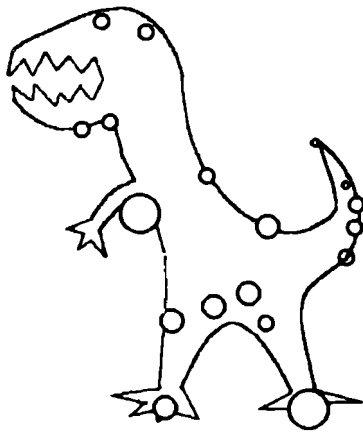
Ve bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Çatı, kulübe ve yan evin çitine sarılmış olan büyük bitki arasında **Orion** takımyıldızını görebiliyordum.

İnsanlar, **Orion**'a orion adının verilmesinin nedeninin Orion'ın bir avcı olması ve takımyıldızın aşağıdaki gibi yayı ve oku olan bir avcıya benzemesi olduğunu söyler.

Ama bu gerçekten aptalca çünkü insan noktaları istediği şekilde birleştirebilir ve elinde şemsiyesiyle el sallayan bir kadına ya da sapı ve üzerinde buharıyla Bayan Shears'ın İtalya'dan aldığı kahve makinesine ya da bir dinozora dönüştürebilir.

Ve uzayda hiç çizgi yoktur, bu yüzden **Orion** parçalarından **Lepus**, **Taurus** ve **Gemini** oluşturup bunları **Üzüm Salkımı**, **İsa** ya da **Bisiklet** diye isimlendirebilirsiniz (ama **Orion**'a Orion dedikleri zamanlarda Romalılar'ın ve Yunanlılar'ın bisikletleri yoktu).

Ama zaten **Orion** bir avcı, kahve makinası ya da dinazor değil. O sadece, Betelgeuse, Bellatrix, Alnilam, Rigel ve adlarını bilmediğim 17 başka yıldızın birleşimi. Ve milyarlarca kilometre ötedeki nükleer patlamaların.

Ve gerçek olan bu.

03.47'ye kadar uyanık kaldım. Uyumadan önce saate en son o zaman baktım. Bir düğmesine basıldığında saati-min içinde fosforlu bir ışık yanıyor, böylece karanlıkta da görebiliyorum. Üşümüştüm ve babamın gelip beni bul-masından korkuyordum. Ama bahçede kendimi evden daha güvende hissediyordum çünkü saklanıyordum.

Gökyüzüne uzun uzun baktım. Geceleri bahçeden gökyüzüne bakmayı çok severim. Bazen geceleri fenerim ve ortasında bir iğne olan iki plastik yuvarlaktan oluşan düzlemsküremle dışarı çıkarım. Ve ortasında gökyüzü-nün bir haritası var ve tepesinde parabola şeklinde bir açıklık var, çevirildiğinde ve $51,5^\circ$ Kuzey enlemine getir-diğinde Swindon'ı görürsün çünkü bu Swindon'ın da üze-rinde olduğu enlemdir ve en fazla gökyüzü her zaman dünyanın diğer tarafındadır.

Ve gökyüzüne baktığında 100'ler ve 1.000'lerce ışık yı-lı uzaklığında olan yıldızlara baktığını bilirsin. Ve bazı yıl-dızlar gerçekte yoktur çünkü ışıkları bize gelene kadar o kadar çok yol kateder ki gelene kadar biter ya da patla-yıp kırmızı noktalara dönüşür. Ve bu, kendini çok küçük hissetmene neden olur, eğer hayatında zor şeyler varsa bunların, çok küçük oldukları için hesaplamalara dahil edil-meyecek "önemsiz" şeyler olduğunu düşünmek iyidir.

Soğuk yüzünden pek iyi uyuyamadım çünkü üstünde oturduğum yer çok tümsekli ve rahatsızdı ve Toby kafe-sini çok fazla tırmalıyordu. Ama tam olarak uyandığımda

güneş doğmaya başlamıştı ve gökyüzü tamamen turuncu, pembe ve maviydi ve kuşların, şafak korosu denen ötüşlerini duyabiliyordum. Ve olduğum yerde 2 saat 32 dakika daha kaldım ve sonra babamın bahçeye çıkıp "Christopher . . . ? Christopher . . . ?" diye seslendiğini duydum.

Sonra döndüm ve eskiden içinde gübre olan, çamur kaplı bir çuval buldum ve kendimi ve Toby'nin kafesini ve özel yemek kutumu; kulübenin duvarı, çit ve yağmur oluğunun arasındaki köşeye sıkıştırdım, ondan sonra üstümü gübre çuvalıyla örttüm. Ondan sonra babamın bahçeye çıktığını duydum, ve cebimden İsviçre çakımı çıkarttım ve bizi bulması durumunda kullanmak üzere keskin olan ağzını çıkarıp elimde tuttum. Onun, kulübenin kapısını açıp içeriye baktığını duydum. Ondan sonra "Kahretsin" dediğini duydum. Sonra da kulübenin yanındaki çalılıklarda ayak seslerini duydum ve kalbim çok hızlı atıyordu ve sanki göğsümün içinde bir balon varmış hissini tekrar hissediyordum ve kulübenin etrafına da bakabilirdi ama onu göremiyordum çünkü saklanıyordum, ama o da beni görmedi çünkü yeniden bahçede yürüdüğünü duydum.

Kıpırdamadan durdum ve saatime baktım ve orada 27 dakika daha bekledim. Sonra babamın kamyonetinin motorunu çalıştırdığını duydum. Onun kamyoneti olduğunu biliyordum çünkü çok sık duyuyordum ve çok yakınımdaydı ve bunun komşulardan birinin arabası olmadığını da biliyordum çünkü uyuşturucu kullananların Volkswagen karavanı, 40 numarada oturan Bay Thompson'ın Vauxhall Cavalier'ı ve 34 numarada oturanlarınsa bir Peugeot'ları var ve hepsinin sesi farklı.

Ve onun evden uzaklaştığını duyunca dışarı çıkmanın güvenli olacağını düşündüm.

Artık ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu çünkü babamla aynı evde yaşayamazdım çünkü bu tehlikeliydi.

Ve bir karar verdim.

Gidip Bayan Shears'ın kapısını çalacaktım ve onunla birlikte yaşayacaktım çünkü onu tanıyordum ve o bir yabancı değildi ve daha önce, sokağın bizim evin olduğu tarafında elektrik kesintisi olduğunda onun evinde kalmıştım. Ve bu sefer beni kovamazdı çünkü ona Wellington'ı kimin öldürdüğünü söyleyebilecektim ve bu şekilde benim, onun arkadaşı olduğumu anlayacaktı. Ayrıca artık neden babamla yaşayamayacağımı da anlayacaktı.

Meyanbalı şekerlerimi, pembe bisküviyi ve son mandalinamı özel yemek kutumdan çıkarttım ve cebime koydum ve özel yemek kutumu gübre çuvalının altına sakladım. Sonra Toby'nin kafesi ve ikinci paltomu alıp külbenin arkasından kalkıp saklandığım yerden çıktım. Bahçede yürüdüm ve evin yanından geçtim. Bahçe kapısının sürgüsünü açtım ve evin önünden dışarı çıktım.

Yolda kimse yoktu, bu yüzden karşıya geçtim ve Bayan Shears'ın evinin önüne geldim ve kapıyı çaldım ve bekledim ve kapıyı açtığında ne diyeceğimi düşündüm.

Ama kapıya gelmedi. Ben de tekrar çaldım.

Sonra geri döndüm ve yolda yürüyen insanlar gördüm ve korktum çünkü bunlar yan evde oturan uyuşturucu kullanan insanlardan iki tanesiydi. Toby'nin kafesini tu-

tup Bayan Shears'ın evinin yanına dolaştım ve beni görememeleri için çöp bidonunun arkasına oturdum.

Ne yapmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

Yapabileceğim tüm şeyleri düşünüp bunların doğru karar olup olmayacağına karar vererek yaptım bunu.

Tekrar eve gidemeyeceğime karar verdim.

Ve Siobhan'la birlikte yaşamayacağıma da karar verdim çünkü o öğretmen olduğu için bana okul kapandığında bakamazdı ve arkadaşım ya da aileden biri de değildi.

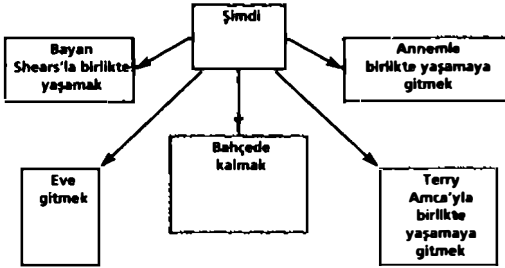
Ve Terry Amca'yla da yaşayamayacağıma karar verdim çünkü o Sunderland'de yaşıyordu ve ben Sunderland'e nasıl gidildiğini bilmiyordum ve çok sigara içtiği ve saçım-la oynadığı için Terry Amca'yı sevmiyordum.

Ve Bayan Alexander ile de yaşayamazdım çünkü köpeği de olsa o arkadaş ya da aileden biri değildi ve onun evinde geceyi geçiremezdim ya da tuvaletini kullanamazdım çünkü daha önce o kullanmıştı ve o bir yabancıydı.

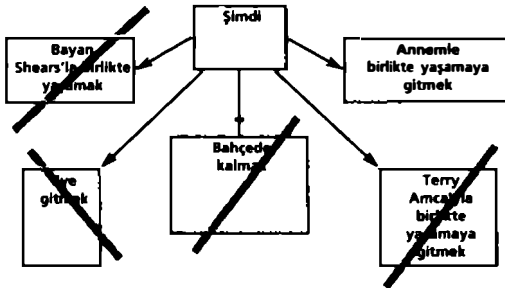
Ve sonra düşündüm ki annem ile birlikte yaşayabiliyordum çünkü o benim ailemdendi ve nerede yaşadığını biliyordum çünkü adresi mektuptan hatırlayabiliyordum: 451c Chapter Sokağı, Londra NW2 5NG. Tek sorun Londra'da yaşıyor olmasıydı ve ben daha önce hiç Londra'ya gitmemiştim. Bir tek Fransa'ya giderken Dover'a gitmiştim bir de Terry Amca'yı görmek için Sunderland'e ve kanser olan Ruth Teyze'yi görmek için de Manchester'a gitmiştim, ama ben gittiğimde o daha kanser değildi. Ve yolun sonundaki dükkânın ötesine tek başıma hiç gitmemiştim daha önce. Ve tek başıma bir yere gitme düşüncesi beni korkutuyordu.

Sonra tekrar eve dönmeyi düşündüm, ya da olduğum yerde kalmayı ve her gece bahçede saklanmayı ve en sonunda babamın beni bulmasını ve bu beni daha da korkuttu. Bunu düşündüğümde yine önceki gece olduğu gibi kusacağımı hissettim.

Yapabileceğim güvenli hiçbir şey olmadığını farkettim. Ve kafamda şöyle bir resim oluşturdum

Ve imkânsız olan bütün olasılıkların üstünü çizmek geldi aklıma, bir matematik sınavında bütün sorulara bakıp hangilerini yapıp hangilerini yapmayacağına karar verip bütün yapmayacak olduklarının üstünü çizmek gibi, bu son karardır ve bir daha fikrini değiştirmen mümkün değildir. Şöyle bir şey ortaya çıktı

Bu da annemle birlikte yaşamak için Londra'ya gitmek zorunda olduğum anlamına geliyordu. Ve bunu ancak trenle giderek yapabilirdim çünkü tren setim sayesinde trenlerle ilgili her şeyi biliyordum, tarifeye nasıl bakılacağını, nasıl istasyona gidip bilet alınacağını ve treninin doğru zamanda kalkıp kalkmayacağına ve doğru perona gelip gelmediğine bakmak için kalkış panosuna bakılacağını. Sherlock Holmes ve Doktor Watson'ın **Boscombe Vadisi'nin Gizemi** kitabındaki Ross'un peşindeyken öğle yemeği için uğradıkları Swindon İstasyonu'ndan gidebilirdim.

Sonra Bayan Shears'ın evinin yanında benim oturduğum küçük aralığın karşı tarafında duvara dayalı çok eski bir tavanın yuvarlak kapağını gördüm. Tava pasla kaplıydı. Ve bu, bir gezegenin yüzeyi gibi görünüyordu çünkü pas, ülkeler ve kıtalar ve adalar gibi şekillenmişti.

Sonra asla bir astronot olamayacağımı düşündüm çünkü astronot olmak demek insanın evinden yüzlerce, binlerce mil uzakta olması demekti ve artık evim, 100 mil uzaklıktaki Londra'daydı ve bu, uzayda olsaydım evime olacak olan uzaklığımdan 1.000 kat daha azdı ve bunu düşünmek canımı acıttı. Bir keresinde oyun parkının kenarından çimene düşüp birinin atmış olduğu bir şişe parçasıyla dizim kesilip de derim kalktığında Bay Davis'in gelip derinin altındaki eti dezenfektanlarla temizleyip mikrop-ları ve pisliği çıkarttığı zaman canımın çok acıması ve ağ-lamam gibi. Ama bu sefer acı kafamın içindeydi. Ayrıca hiç-bir zaman astronot olamayacağımı düşünmek beni üzdü.

Ve sonra Sherlock Holmes gibi olmam, *aklımı olağa-*

nüstü bir seviyede kullanıp bir isteğe yönlendirmem gerektiğini böylece kafamın içindeki acının canımı ne kadar yaktığını fark etmeyeceğimi düşündüm.

Sonra eğer Londra'ya gideceksem paraya ihtiyacım olacağını düşündüm. Yemek için de yiyeceğe ihtiyacım olacaktı çünkü bu uzun bir yolculuktu ve nerden yemek bulacağımı bilmiyordum. Ve sonra ben Londra'ya gittiğimde Toby'ye bakacak birini bulmam gerektiğini düşündüm çünkü onu da yanımda götüremezdim.

Ve sonra bir plan *formüle ettim*. Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı çünkü kafamda belli bir düzene girmiş bir şey ve bir yol vardı ve yapmam gereken tek şey, direktifleri birbiri ardına uygulamaktı.

Ayağa kalktım ve sokakta kimsenin olmadığından emin oldum. Ve Bayan Shears'ın evinin hemen yanındaki ev olan Bayan Alexander'ın evinin önüne gittim ve kapıyı çaldım.

Ondan sonra Bayan Alexander kapıyı açıp, "Christopher, aman tanrım sana ne oldu?" dedi.

Ondan sonra ben, "Benim için Toby'ye bakabilir misiniz?" dedim.

Ondan sonra o, "Toby kim?" dedi.

Ondan sonra ben, "Toby benim evcil farem." dedim.

Sonra Bayan Alexander, "Ah . . . ah evet. Şimdi hatırladım. Bana anlatmıştın." dedi.

Sonra ben, Toby'nin kafesini kaldırıp "İşte bu o." dedim.

Bayan Alexander, evinin koridoruna doğru bir adım geri attı.

Ondan sonra ben, "Özel tabletler yiyor ve onları evcil hayvan mağazasından alabilirsiniz. Ama ayrıca bisküvi, havuç, ekmek ve tavuk kemiği de yer. Ama ona çikolata vermemelisiniz çünkü içinde metilantin olan kafein ve teobromin var ve bunların yüksek miktarları fareler için zehirlidir. Ve her gün suyunu yenilemeniz de gerek. Ayrıca başka birinin evinde kalmak onu rahatsız etmez çünkü o bir hayvan. Ve kafesinden çıkmak hoşuna gider ama çıkarmasanız da önemli değil." dedim.

Bunun üzerine Bayan Alexander "Neden Toby'ye bakacak birine ihtiyacın var Christopher?" dedi.

Ondan sonra ben, "Ben Londra'ya gidiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Ne kadar kalacaksın?" dedi.

Ondan sonra ben, "Üniversiteye gidene kadar." dedim.

Ondan sonra o, "Toby'yi de yanında götüremiyor musun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Londra buradan çok uzak ve onu trenle götürmek istemiyorum çünkü kaybedebilirim." dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander, "Pekâlâ" dedi. Sonra, "Sen ve baban buradan taşınıyor musunuz?" dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır." dedim.

Ondan sonra o, "Peki o zaman sen niye Londra'ya gidiyorsun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Annemle birlikte yaşayacağım." dedim.

Ondan sonra o, "Bana annenin öldüğünü söylemiştin diye hatırlıyorum." dedi.

Ondan sonra ben, "Onun öldüğünü sanıyordum ama

hayattaymış. Ve babam bana yalan söylemiş. Ve ayrıca Wellington'ı da o öldürmüş." dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander, "Aman tanrım!" dedi.

Ondan sonra ben, "Annemle birlikte yaşayacağım çünkü Wellington'ı babam öldürmüş ve bana yalan söyledi ve evde onunla birlikte olmaktan korkuyorum." dedim.

Ondan sonra Bayan Alexander da "Annen burada mı?" dedi.

Ondan sonra ben de "Hayır. Annem Londra'da." dedim.

Ondan sonra o, "Öyleyse sen Londra'ya yalnız gideceksin, öyle mi?" dedi.

Ondan sonra ben "Evet." dedim.

Ondan sonra o "Bak Christopher, içeri girip otursana, bu konuyu konuşup yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar veririz." dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır. İçeri gelemem. Benim için Toby'ye bakacak mısınız?" dedim.

Ondan sonra o, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Christopher." dedi.

Ondan sonra ben, hiçbir şey söylemedim.

Ondan sonra o, "Şu anda baban nerede Christopher?" dedi.

Ondan sonra ben, "Bilmiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Belki de onu arayıp ulaşabilecek miyiz diye bir baksak iyi olacak. Eminim senin için endişeleniyordur. Ve eminim korkunç bir yanlış anlaşılma olmuştur." dedi.

Bu durumda ben arkamı döndüm ve evimizin arka kapısına doğru koştum. Ve yoldan geçerken etrafıma bakmadım ve sarı bir kamyonet durmak zorunda kaldı ve lastikleri yolda tiz bir ses çıkardı. Ben evin yan tarafına doğru koştum ve arka bahçe kapısından girip kapının sürgüsünü arkamdan çektim.

Mutfak kapısını açmaya çalıştım ama kilitliydi. Ve elim yerde duran bir tuğlayı alıp cama vurdum ve cam paramparça olup yere saçıldı. Sonra kolumu kırık camdan içeri sokup içeriden kapıyı açtım.

Eve girdim ve Toby'yı mutfak masasının üstüne koydum. Sonra yukarı koştum ve okul çantamı alıp içine Toby için biraz yemek, matematik kitaplarımdan bazılarını, biraz temiz kilot ve fanila ve temiz bir gömlek koydum. Sonra aşağıya inip buzdolabını açtım ve çantama bir kutu portakal suyu ve açılmamış bir şişe süt koydum. Ve iki mandalina daha, fırında pişirilmiş iki fasulye konserve aldım ve dolaptan bir paket pasta kreması aldım ve bunları da çantama koydum çünkü onları İsviçre çakımın konserve açacağı kısmıyla açabilirdim.

Sonra lavabonun yanındaki tezgâha baktım ve babamın cep telefonunu, cüzdanını ve adres defterini gördüm ve **Dördün İşareti**nde Doktor Watson'ın Bartholomew Sholto'nun evinin damında, Andaman Adası'ndan gelen Tonga'nın küçük ayak izlerini gördüğünde hissettiği gibi giysilerimin altında derimin soğuduğunu hissettim ve başımdaki ağrı daha da kötüleşti çünkü babamın eve dönmüş olduğunu düşündüm. Ama sonra hafızamdaki resimleri tekrar birleştirdim ve babamın kamyonetinin evin

önünde park edilmiş olmadığını gördüm, demek ki cep telefonunu, cüzdanını ve adres defterini evden çıkarırken yanına almamıştı. Ondan sonra cüzdanını aldım ve banka kartını çıkardım çünkü böylece param olacaktı çünkü bankadan para alabilmek için makineye gizli bir şifre olan Pin numarasını girmek gerekiyor ve babam bunu, olması gerektiği gibi güvenli bir yere yazmamıştı, bunun yerine bana söylemişti ve benim asla unutmayacağımı söylemişti. Ve numara 3558'di. Ve kartı cebime koydum.

Sonra Toby'yi kafesinden çıkardım ve onu paltolarımın birinin cebine koydum çünkü kafes bütün bir yol boyunca taşınmayacak kadar ağırdı. Sonra mutfak kapısından tekrar bahçeye çıktım.

Bahçe kapısından dışarı çıktım ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım, sonra okula doğru yürümeye başladım çünkü bu, bildiğim bir yoldu ve okula gittiğimde Siobhan'a istasyonun nerede olduğunu sorabilirdim.

Normalde okula yürüyerek gidiyor olsaydım çok daha fazla korkuyor olurdum çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ama iki farklı şey yüzünden korkuyordum. İlki alıştığım yerden uzaklaşıyor olmak, diğeryse babamın yaşadığı yere yakın olmaktı ve bu iki şey birbirine *ters orantılıydı* ve bu yüzden evden ve babamdan daha da uzaklaştıkça toplam korku şu şekilde sabit kalıyordu;

Korku toplam $\approx$ **korku** yeni yer $\times$ **korku** babama yakın olmak $\approx$ **sabit**

Okula evden otobüsle gitmek 19 dakika sürüyor, ama ben aynı mesafeyi yürüyerek 47 dakikada gittim ve bu yüzden vardığımda çok yorgundum ve istasyona gitmeden önce orada bir süre dinlenip biraz bisküvi yiyip portakal suyu içebilmeyi umuyordum. Ama bunu yapamadım çünkü okula gittiğimde babamın kamyonetinin park yerinde olduğunu gördüm. Ve bunun, onun kamyoneti olduğunu biliyordum çünkü üzerinde aşağıdaki gibi bir çapraz İngiliz Anahtarı işareti ve **Ed Boone Isı Tesisatı & Kazan Tamiri** yazısı vardı

Ve kamyoneti gördüğümde yine kustum. Ama kusaçağımı anladığım için üzerime kusmadım sadece duvara ve asfalta kustum ve fazla kusmuk çıkmadı çünkü pek bir şey yememiştim. Ve kustuğumda yere yatıp inlemek istedim. Ama yere yatıp inlersem babam okuldan çıkıp beni görecekti ve yakalayarak eve götürecekti. Bu yüzden Siobhan'ın, biri bana vurduğunda yapmam gerektiğini söylediği gibi bir sürü derin nefes aldım ve elliye kadar saydım ve sayılara konsantre oldum ve onları söylerken küplerini aldım. Ve bu, mide bulantımı hafifletti.

Ondan sonra ağızımdaki kusmuğu temizledim ve tren istasyonuna kendi kendime gitmenin bir yolunu bulmaya karar verdim ve bunu birine sorarak yapacaktım, ve bu

bir kadın olacaktı çünkü okulda Yabancı Tehlikesi'nden bahsetmişlerdi, eğer yabancı bir adam gelip seninle konuşursa ve korkarsan hemen bir kadın bulmalısın çünkü kadınlar daima daha güvenlidir.

Ondan sonra İsviçre çakımı çıkarıp keskin ağzını açtım ve onu Toby'nin olmadığı cebimin içinde sımsıkı tuttum, böylece biri beni zorla yakalarsa çakımı ona saplayabilirdim. Sonra sokağın karşı tarafında, pusette elinde oyuncak bir fil olan çocuğuyla yürüyen bir kadın gördüm ve ona sormaya karar verdim. Ve bu sefer bir arabanın altında kalmamak için önce soluma sonra sağıma ve tekrar soluma baktım, ondan sonra karşıya geçtim.

Ondan sonra kadına, "Nereden bir harita satın alabilirim?" dedim.

Ondan sonra o, "Efendim?" dedi.

Ondan sonra ben, "Nereden bir harita satın alabilirim?" dedim. Ve çakıyı tutan elimin titrediğini hissettim ama ben titretmiyordum.

Ondan sonra o, "Patrick indir onu, o pis. Nerenin haritası?" dedi.

Ondan sonra ben, "Buranın haritası." dedim.

Ondan sonra o, "Bilmiyorum." dedi. Ve sonra "Nereye gitmek istiyorsun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Tren istasyonuna." dedim.

Ondan sonra o, kahkaha attı ve "Tren istasyonuna gitmek için haritaya ihtiyacın yok." dedi.

Ondan sonra ben, "Var. Çünkü tren istasyonunun nerede olduğunu bilmiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Buradan görebilirsin." dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır, göremem. Ve ayrıca nerede bir bankamatik olduğunu da bilmek istiyorum." dedim.

Ondan sonra eliyle işaret etti ve "Orada. Şu bina. Üstünde *Bankamatik* yazan yerde. Orada, diğer tarafta da İngiliz Tren Yolları işareti var. İstasyonun ortasında. Patrick, sana bunu bir değil bin kere söyledim. Yerden bir şeyler alıp ağzına koyma," dedi.

Baktım ve üzerinde bir yazı olan bir bina gördüm ama o kadar uzaktaydı ki yazıyı okumak çok zordu, ve ben "Şu üzerinde şeritler olan yatay pencereci binayı mı kastediyorsunuz?" dedim.

Ondan sonra o, "Evet o." dedi.

Ondan sonra ben, "O binaya nasıl gideceğim?" dedim.

Ondan sonra o, "Gordon Bennett." dedi. Ve sonra, "O otobüsü takip et." dedi ve geçen otobüsü işaret etti.

Ondan sonra ben koşmaya başladım. Ama otobüsler çok hızlı gider ve Toby'yi cebimden düşürmemem gerekiyordu. Ama otobüsün peşinden uzun bir süre koşmayı başardım ve o başka bir sokağa sapıp ben onu artık göremediğimde 6 sokak geçmiştim.

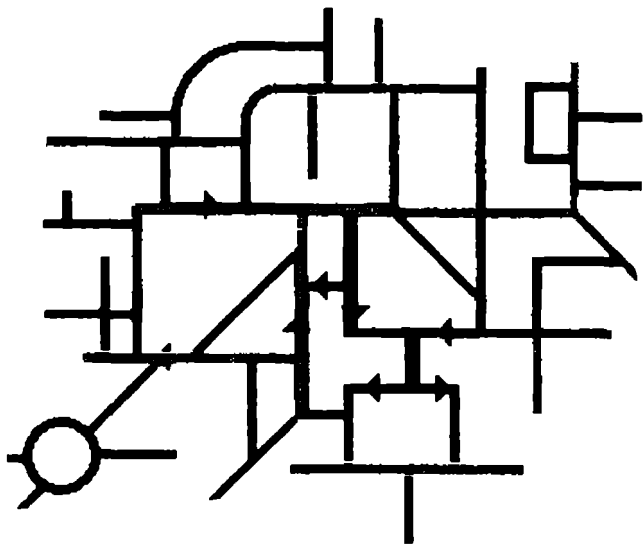
Ondan sonra koşmayı kestim çünkü çok hızlı nefes alıyordum ve bacaklarım acıyordu. Ve bir sürü dükkânın olduğu bir sokaktaydım. Ve annemle birlikte alışverişe çıktığımda bu sokağa geldiğimi hatırladım. Ve sokakta alışveriş yapan bir sürü insan vardı, ama onların bana değmelerini istemiyordum ve yolun kenarından yürüyordum. Ve bütün o insanların bana yakın olmalarından ve o gürültüden hoşlanmıyordum çünkü bu kafamın içine bir sürü bilginin dolmasına ve düşünmemin zorlaşmasına

neden oluyordu, kafamın içinde biri bağırıyormuş gibiydi. Ellerimi kulaklarıma koydum ve yavaşça inledim.

Ondan sonra o kadının gösterdiği işaretini hâlâ görebildiğimi farkettim ve ona doğru yüymeye devam ettim.

Ondan sonra birden işaretini görememeye başladım. Ve nerede olduğunu da unutmuştum ve bu korkutucuydu çünkü kaybolmuştum ve ben normalde hiçbir şeyi unutmam. Ve normalde bir harita yapıp bu haritayı takip ederdim ve bu haritanın üzerinde nerede olduğumu gösteren bir çarpı işareti olurdu ama kafamda karışıklık yaratan bir sürü şey vardı ve bütün bunlar beni şaşırtmıştı. Ve havuç, soğan ve brokolilerin yeşil plastik örtülerle kaplı kasaların içinde olduğu bir manavın yeşil ve beyaz brandasının altında durdum ve bir plan yaptım.

Tren istasyonunun yakında bir yerde olduğunu biliyordum. Ve bir şey yakındaysa bir spiral çizerek onu bulabilirsin, yani saat yönünde yürüyüp önüne bir yol geldiğinde hep sağa dönersen ve karşına daha önce geçmiş olduğun bir yol çıktığında sola dönersen ve bu şekilde devam edersen, tıpkı şu diagramda olduğu gibi (ama bu diagram da hipotetik bir diyagram ve Swindon'ın bir haritası da değil)

Ve tren istasyonunu bu şekilde buldum, yürürken kafamda şehir merkezinin bir haritasını yaptım ve tamamen kuralları uygulamaya konsantre oldum ve bu şekilde etrafımdaki bütün insanları ve gürültüyü görmezden, duymazdan gelmeyi başardım.

Ve sonra tren istasyonuna girdim.

Ben her şeyi birden görürüm.

Bu yüzden yeni yerleri sevmem. Ev, okul, otobüs, dükkân ya da sokak gibi bildiğim bir yerdeysem orada bulunan hemen her şeyi daha önce görmüş oluyorum ve yapmam gereken tek şey, yeri değişen şeylere bakmak oluyor. Örneğin bir hafta okulda **Sheakespeare'in Globe Tiyatrosu** posterini, sınıfta asılı olduğu yerden düşmüştü. Bunu, eskisine göre daha sağa asılmış olması ve duvarda, posterin sol tarafında üç tane yuvarlak yapıştırıcı izinin olmasından anlamıştım. Ve ertesi gün, 35 numaralı evin önündeki 437. sokak lambasının üstüne birisi **CROW APTOK**'u çizmişti.

Ama çoğu insan tembeldir. Asla her şeye bakmazlar. Göz *atmak* denen ve bir şeyi geçmek ve aynı yönde devam etmekle aynı anlamı taşıyan şeyi yaparlar. Bir bilar-do topunun başka bir bilar-do topuna teğet geçmesi gibi. Ve kafalarındaki bilgiler, gerçekten çok basittir. Örneğin, eğer kırılık bir alandalarsa kafalarında sadece şunlar olur;

1. Çimle kaplı bir yerde duruyorum.
2. Tarlalarda inekler var.
3. Bir kaç tane bulut var, güneşli bir gün.
4. Çimlerin üstünde çiçekler var.
5. Uzakta bir köy var.
6. Tarlanın kenarında bir çit var ve bir kapısı var.

Ve sonra hiçbir şey farketmemeye başlarlar çünkü "Ah burası çok güzel." ya da "Acaba evde ocağı açık mı bıraktım?" ya da "Acaba Julie çocuğunu doğurmuş mudur?"¹⁴ gibi başka şeyler düşünüyor olurlar.

Ama eğer ben kırık bir alandaysam her şeyi farkedirim. Örneğin, 15 Temmuz 1994 Perşembe günü kırık bir alanda durduğumu hatırlıyorum, çünkü annem, babam ve ben, Fransa'ya giden feribota binmek üzere Dover'a gidiyorduk ve babamın *Manzaralı Yoldan Gitmek* dediği şeyi yapıyorduk, yani dar yollardan geçip öğle yemeği için bahçeli kafelerde duruyorduk. Çişimi yapmam için durmamız gerekti ve içinde inekler olan bir tarlaya girmek zorunda kaldım ve çişimi yaptıktan sonra durdum ve tarlaya baktım ve şunları farkettim

1. Tarlada 19 tane inek var; 15 tanesi siyah beyaz, 4 tanesi kahverengi beyaz.

2. Uzakta, görünen 31 tane evi, bir kilisesi olan bir köy var ve kilisenin, sivri ucu olmayan bir kulesi var.

3. Tarlada, ortaçağda herkesin tarlasını öküz ve sabanlarla çektiği dönemden kalma sırtlar var.

4. Çalılıkların arasında eski bir plastik Asda torbası, içine salyangoz girmiş, sıkıştırılmış bir kola kutusu ve turuncu uzun bir ip var.

5. Tarlanın kuzeydoğusu en yüksek, kuzeybatısı ise en alçak yeri (yanımda bir pusula vardı çünkü tatile gidiyorduk ve Fransa'ya gittiğimizde Swindon'ın nerede oldu-

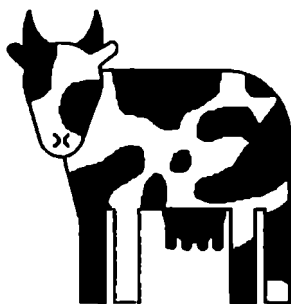
¹⁴ Bu gerçekten doğru çünkü Siobhan'a insanların bir şeye baktıklarında ne düşündüklerini sorduğumda bana bu cevabı verdi.

ğunu bilmek istiyordum) ve tarlanın bu iki köşenin ortasına doğru, yukarıdan aşağıya doğru inen hafif kıvrımları var, bu yüzden kuzeybatı ve güneydoğu köşeleri normalde tarla eğer dümdüz bir alan olsaydı olacaklarından daha alçakta.

6. Üç cins çim ve iki farklı renkte çiçek görebiliyorum.

7. İnekler çoğunlukla yokuş yukarı duruyor.

Ve fark ettiğim şeyler listesinde 31 şey daha vardı ama Siobhan hepsini yazmak zorunda olmadığını söyledi. Ve bu da yeni bir yerde olmanın benim için çok yorucu bir şey olduğu anlamına geliyor çünkü bütün bu şeyleri görüyorum ve daha sonra biri bana tarladaki ineklerin nasıl olduğunu sorarsa “Hangisi?” diye sorabilirim ve evde onların bir resmini çizip ineklerden birinin üzerinde şöyle şekiller olduğunu söyleyebilirim

Ve **13. Bölüm**'de espri yapamam diyerek yalan söylediğimi farkettim, çünkü anladığım ve size de anlatabileceğim 3 espri biliyorum ve bir tanesi ineklerle ilgili ve Siobhan geri dönüp **13. Bölüm**'de yazdıklarımı değiştir-

mem gerekmediğini, çünkü bunun bir yalan değil sadece bir *açıklama* olduğunu söyledi.

Ve işte espri.

Trende üç tane adam var. Bir tanesi ekonomist ve bir tanesi mantıkçı ve bir tanesi de matematikçi. Ve İskoçya sınırından yeni geçmişler (neden İskoçya'ya gittiklerini bilmiyorum) ve trenin camından tarlada duran kahverengi bir inek görmüşler (ve inek trene paralel duruyormuş).

Ondan sonra ekonomist, "Bakın, İskoçya'da inekler kahverengi." demiş.

Mantıkçı, "Hayır. İskoçya'da en az biri kahverengi olan inekler var." demiş.

Ondan sonra matematikçi, "Hayır. İskoçya'da bir tarafının kahverengi olduğu görünen en az bir tane inek var." demiş.

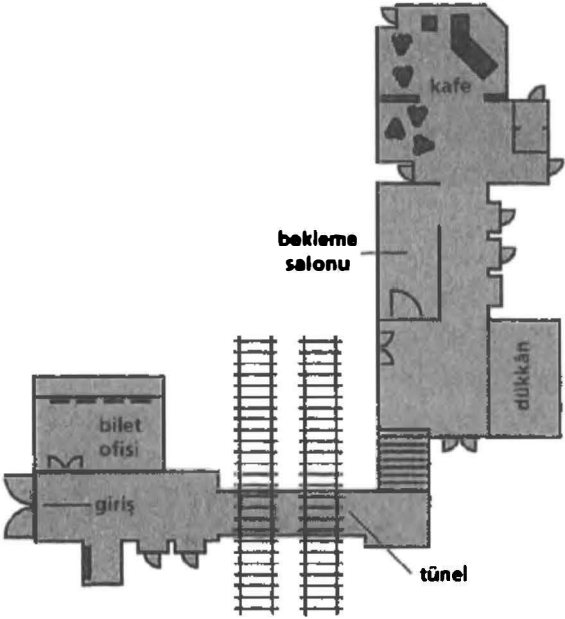
Ve bu komik çünkü ekonomistler gerçek bilimadamları değildir ve mantıkçılar daha net düşünür ama matematikçiler en iyileridir.

Ve ben yeni bir yerdeyken her şeyi gördüğüm için, bu bir bilgisayarın aynı anda bir sürü şey yapması ve işlemcisinin bloke olması ve başka şeyler düşünecek boş yer kalmaması gibi oluyor. Ve yeni bir yerdeyken orada bir sürü yeni insan oluyor ve bu daha da zor çünkü insanlar inekler, çiçekler ya da çimenler gibi değil ve seninle konuşup beklemediğin şeyler yapabiliyorlar, bu yüzden orada olan her şeyin farkında olman gerekiyor ve ayrıca olabilecek olan şeylerin de farkında olman gerekiyor. Ve bazen yeni bir yerdeysem ve orada bir sürü insan varsa arızalanan bir bilgisayara yapıldığı gibi **CTRL + ALT + DEL**'e

basıp programları kapatıp bilgisayarı da kapatmak gibi ellerimle kulaklarımı kapatıp inlemem gerekiyor, böylece ne yaptığımı ve ne yapmam gerektiğini hatırlayabiliyorum.

Ve bu yüzden satrançta, matematikte ve mantıkta iyiyim, çünkü çoğu insan kör gibidir ve çoğu şeyi görmezler ve kafalarında bir sürü boş alan vardır ve kafaları genellikle "Acaba evde ocağı açık mı bıraktım?" gibi birbiriyle bağlantısız ve saçma şeylerle doludur.

Tren setimin iki odası ve bu iki odanın ortasında bir koridordan oluşan bir binası vardı ve odalardan biri, biletlerin alındığı bilet ofisi, diğeri trenin beklendiği bekleme salonuydu. Ama Swindon'daki tren istasyonu böyle değildi. Şunun gibi; bir tünel, merdivenler, bir dükkân, bir kafe ve bir bekleme salonu vardı.

Ama bu, istasyonun tam anlamıyla doğru bir haritası değil çünkü çok korktuğum için etraftaki şeyleri pek iyi fark edemiyordum, ve bunu şimdi hatırladım o yüzden bu, *yaklaşık* bir şey.

Ayrıca bu, çok şiddetli bir rüzgârda uçurumda durmak gibi bir şeydi ve başımı döndürüp midemi bulandırıyor-
du çünkü tünelin içine giren ve dışına çıkan bir sürü in-
san vardı ve bu gerçekten eko yapan bir şeydi ve gidile-
cek sadece bir tek yol vardı ve bu da tünelin içinden geç-
mekti ve tünelin içi tuvalet ve sigara kokuyordu. Duva-
ra yaslanıp düşmemek için üzerinde **araba parkına git-
mek isteyen müşteriler lütfen bilet ofisinin sağın-
daki yardım telefonunu kullanın** yazan bir tabelaya
tutundum. Ve eve gitmek istedim. Ama eve gitmekten
korkuyordum ve kafamda ne yapmam gerektiğine dair
bir plan yapmaya çalıştım ama bakacak ve duyacak çok
fazla şey vardı.

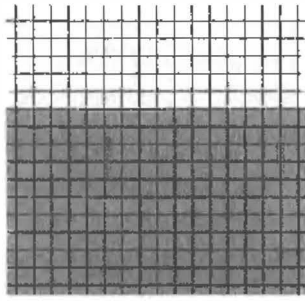
Bu yüzden sesi kesmek ve düşünebilmek için ellerimi
kulaklarıma koydum. Ve bir trene binip gitmek için istas-
yonda kalmam gerektiğini düşündüm ve bir yere oturmam
gerekliyordu ama istasyonun kapısının yanında oturacak
hiç yer yoktu ve bu yüzden tünelin içine doğru yürü-
mem gerekliyordu. Ve kendime kafamın içinde; sesli ola-
rak değil, “tünelin içine doğru yürüyeceğim ve orada
oturup gözlerimi kapatıp düşünebileceğim bir yer olma-
lı” dedim ve tünelin sonundaki **DİKKAT KAPALI DEVRE
TELEVİZYON FAALİYETTE** yazılı tabelaya konsantre
olarak içeri doğru yürümeye başladım. Ve bu, uçurumdan
cambaz ipinin üstüne atlamak gibiydi.

En sonunda tünelin sonuna geldim ve merdivenler var-
dı ve merdivenlerden yukarı çıktım ama hâlâ bir sürü in-
san vardı ve ben inledim ama merdivenlerin sonunda bir
dükkân ve içinde sandalyeler olan bir oda vardı ve oda-

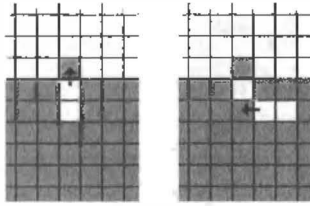
da sandalyelere oturan bir sürü insan vardı o yüzden orayı geçtim. Ve üzerinde **Great Western** ve **soğuk bira** ve **alman birası** ve **DİKKAT ISLAK ZEMİN** ve **50 penny'niz prametüre bir bebeği 1,8 saniye için hayatta tutacak** ve **değiştiren yolculuk** ve **canlandırıcı bir farklılık** ve **LEZZETLİ, KREMALI VE SADECE 1,30 POUND'A** ve **0870 777 7676** ve **Limon Ağacı** ve **Sigara İçilmez** ve **HARİKA ÇAYLAR** yazılı tabelalar vardı ve yanlarında sandalyeler olan küçük masalar vardı ve masalardan birinde kimse oturmuyordu ve bu masa bir köşedeydi ve masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdum ve gözlerimi kapadım. Ve ellerimi ceplerime soktum ve Toby elime tırmandı ve ona çantamdan çıkardığım fare yeminden iki parça verdim ve diğer elimle de İsviçre çakımı tuttum, ve gürültüyü bastırmak için inledim çünkü ellerimi kulaklarımdan çekmiştim. Ama insanların duyabileceği kadar yüksek sesle inlemedim çünkü duyarlarsa gelip benimle konuşabilirlerdi.

Sonra ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım ama yapamadım çünkü kafamın içinde başka bir sürü şey vardı, ben de kafamı netleştirmek için bir matematik problemi çözdüm.

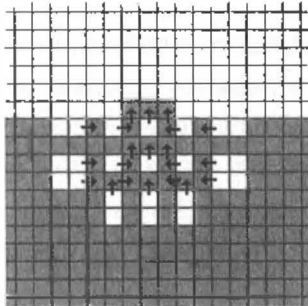
Ve çözdüğüm matematik probleminin adı **Conway'in Askerleri**'ydi. Ve Conway'in Askerleri'nde bütün yönlerle doğru sonsuz şekilde devam eden bir satranç tahtası vardır ve yatay çizgilerin altındaki bütün karelerin üzerinde şunun gibi renkli bir bölüm vardır

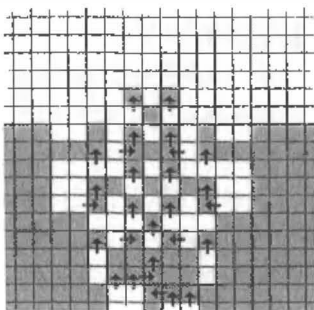
Ve renkli bir karoyu ancak yatay ya da dikey olarak (çapraz olarak değil) iki karo uzaktaki boş bir karoya geçirebilirsin. Ve renkli bir karoyu bu şekilde oynattığında üzerinden atlattığın karoları şu şekilde çıkartman gerekir

Ve renkli karoları yatay çizginin ne kadar uzağına götürdüğünü görebilmelisin ve işe şöyle bir şey yaparak başlıyorsun

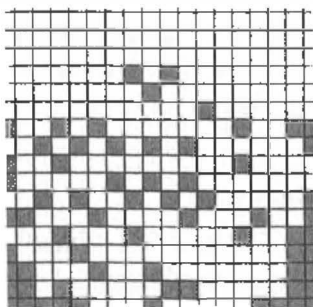

Ve sonra şöyle bir şey yapıyorsun

Ben cevabın ne olduğunu biliyorum çünkü renkli karo-
ları ne kadar oynatırsan oynat başlangıçtaki yatay çiz-
giden 4 karo uzaktan fazlasına götüremezsin, ama bu,
başka bir şey düşünmek istemediğinde kafanın içinde çö-
zebileceğin iyi bir matematik problemi çünkü beynini dol-
durmak için oyun tahtasını büyütebildiğin kadar büyütüp
hamleleri istediğin kadar zorlaştırarak bu problemi iste-
diğin kadar karmaşık bir hale getirebilirsin.

Ve ben şu noktaya kadar geldim

Ve sonra yukarı doğru baktım ve önümde duran polis memurunu gördüm, "Alo orda mısın?" diyordu, ama ne demek istediğini bilmiyordum.

Ondan sonra, "İyi misin genç adam?" dedi.

Ona baktım ve soruyu doğru yanıtlamak için biraz düşündüm ve "Hayır." dedim.

Ondan sonra, "Pek iyi görünmüyorsun." dedi.

Parmaklarından birinde bir yüzük vardı ve üzerinde yuvarlak harfler bulunuyordu ama harflerin ne olduğunu göremiyordum.

Sonra, "Kafedeki bayan iki buçuk saattir burada olduğunu söyledi, seninle konuşmaya çalışmış ama sen tamamen trans halindeymişsin," dedi.

Sonra, "Adın ne senin?" dedi.

Ben de "Christopher Boone." dedim.

Sonra o, "Nerede oturuyorsun?" dedi.

Sonra ben, "36 Randolph Caddesi." dedim ve kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım çünkü polis memurlarını severim ve bu kolay bir soruydu, ve ona Wellington'ı babamın öldürdüğünü söyleyip söylemem gerektiğini ve onu tutuklayıp tutuklamayacağını düşündüm.

Ondan sonra o, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Oturup sessizce düşünmem gerekiyordu." dedim.

Ondan sonra o, "Pekâlâ, daha basit sorayım. Tren istasyonunda ne yapıyorsun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Annemi görmeye gideceğim." dedim.

Ondan sonra o, "Anneni mi?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet, annemi." dedim.

Ondan sonra o, "Trenin saat kaçta?" dedi.

Ondan sonra ben, "Bilmiyorum. Annem Londra'da yaşıyor. Londra'ya ne zaman tren var bilmiyorum." dedim.

Ondan sonra o "Yani sen annenle yaşamıyor musun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır. Ama yaşayacağım." dedim.

Ondan sonra yanıma oturdu ve "Pekâlâ, annen nerede yaşıyor?" dedi.

Ondan sonra ben, "Londra'da." dedim.

Ondan sonra o, "Evet ama Londra'nın neresinde?" dedi.

Ondan sonra ben, "451c Chapter Yolu, Londra NW2 5NG." dedim.

Ondan sonra o, "Tanrım. Bu da ne?" dedi.

Ondan sonra ben yere baktım ve "O benim evcil farem, Toby." dedim, çünkü cebimden kafasını uzatmış polis memuruna bakıyordu.

Ondan sonra polis memuru, "Evcil bir fare mi?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet evcil bir fare. O çok temizdir ve veba mikrobu taşımaz." dedim.

Ondan sonra o, "Ah bu çok rahatlatıcı." dedi

Ondan sonra ben, "Evet." dedim.

Ondan sonra o, "Senin biletin var mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır." dedim.

Ondan sonra o, "Bilet almak için hiç paran var mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır." dedim.

Ondan sonra o, "Peki öyleyse Londra'ya tam olarak nasıl gidecektin?" dedi.

Ondan sonra ben ne diyeceğimi bilemedim çünkü cebimde babamın para çekme kartı vardı ve çalmak kanunsuz bir şeydi, ama o bir polis memuruydu ve gerçeği söylemem gerekiyordu ve ben, "Bir para çekme kartım var." dedim ve onu cebimden çıkartıp polise gösterdim.

Ama polis, "Bu senin para çekme kartın mı?" dedi.

Ondan sonra beni tutuklayabileceğini düşündüm ve "Hayır babamın." dedim.

Ondan sonra o, "Babanın mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet babamın." dedim.

Ondan sonra o, "Tamam." dedi ama bunu çok sessizce söyledi ve burnunu başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

Ondan sonra ben, "Bana numarayı söyledi." dedim ve bu da başka bir beyaz yalandı.

Ondan sonra o, "Neden sen ve ben para çekme makinasına doğru küçük bir gezinti yapmıyoruz?" dedi.

Ondan sonra ben, "Bana dokunmamalıydın." dedim.

Ondan sonra o, "Sana neden dokunayım ki?" dedi.

Ondan sonra ben, "Bilmem." dedim

Ondan sonra o, "Ben de öyle." dedi.

Ondan sonra ben, "Çünkü bir polise vurmak yüzünden uyarı almıştım, ama canını yakmak istememiştim ve bunu tekrar yaparsam başım daha da büyük bir belaya girecek." dedim.

Sonra bana baktı ve "Sen ciddisin, değil mi?"

Ondan sonra ben, "Evet." dedim.

Ondan sonra o, "Önden buyur." dedi.

Ondan sonra ben, "Nereye?" dedim.

Ondan sonra o, "Bilet ofisine." dedi ve baş parmağıyla gösterdi.

Ve sonra tünelden geri yürüdük ama bu sefer o kadar da korkunç değildi çünkü benimle birlikte bir polis vardı.

Ondan sonra babamın birlikte alışverişe çıktığımızda arasına yapmama izin verdiği gibi kartı makineye soktum, ondan sonra **KİŞİSEL NUMARANIZI GİRİN** yazdı ve **3.558**'i tuşladım, ondan sonra **GİRİŞ** düğmesine bastım, ondan sonra makine **LÜTFEN MİKTARI GİRİNİZ** yazdı ve seçenekler çıktı

← £10

£20 →

← £50

£100 →

başka miktar

(sadece 10'un katları) →

Ondan sonra polise, "Londra'ya giden bir trene bilet almak için ne kadar para gerekir?" diye sordum.

Ondan sonra o, "Bir 20 papel tutar." dedi.

Ondan sonra ben, "pound mu?" dedim.

Ondan sonra o, "Aman tanrım." dedi ve güldü. Ama ben gülmedim çünkü insanların polis olsalar bile bana gülmesinden hoşlanmam. Ve o gülmeyi kesti ve "Evet yani 20 pound." dedi.

Ondan sonra ben **£50**'ye bastım ve makineden 5 tane 10 pound ve bir makbuz çıktı ve ben paraları, kartı ve makbuzu cebime koydum.

Ondan sonra polis, "Evet sanırım artık seni daha fazla lafa tutmasam iyi olur." dedi.

Ondan sonra ben, "Tren için bileti nereden alacağım?" dedim çünkü eğer kaybolduysan ve talimata ihtiyacın varsa bir polise sorabilirsin.

Ondan sonra o, "Sen piyangodan mı çıktın?" dedi.

Ondan sonra ben, "Tren için bileti nereden alacağım?" diye sordum. Çünkü soruma cevap vermemiştir.

Ondan sonra o, "Şuradan." dedi ve istasyonun diğer tarafına bakan bir camı olan büyük odayı işaret etti ve "Sen ne yaptığını bildiğine emin misin?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet, annemle birlikte yaşamak için Londra'ya gidiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Annenin bir telefon numarası var mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet." dedim.

Ondan sonra o, "Peki bana onun ne olduğunu söyleyebilir misin?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet. 0208 887 8907." dedim.

Ondan sonra o, "Başın belaya girerse onu arayacaksın tamam mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet." dedim çünkü paran varsa insanları telefon kulübelerinden arayabileceğini biliyordum ve param vardı.

Ondan sonra o, "Güzel." dedi.

Ondan sonra ben bilet ofisine doğru yürüdüm ve arkamı döndüğümde polisin hâlâ beni izliyor olduğunu gördüm ve kendimi güvende hissettim. Ve büyük odanın diğer tarafında uzun bir masa vardı ve masanın ortasında

bir cam vardı ve camın arkasında bir adam vardı ve önünde de bir adam duruyordu ve ben camın arkasındaki adama "Ben Londra'ya gitmek istiyorum." dedim.

Ve camın önündeki adam, "İzninizle." dedi ve arkasını bana döndü ve camın arkasındaki adam ona imzalaması için küçük bir kâğıt uzattı ve adam onu imzaladı ve camın arkasından itti ve camın arkasındaki adam ona bir bilet verdi. Ve sonra camın önündeki adam bana baktı ve "Ne bakıyorsun be?" dedi ve gitti.

Ve saçında rasta vardı, bu zencilerde olan bir şeydir ama bu adam beyazdı ve rastası olanlar saçlarını hiç yıkamaz ve saçları eskimiş bir ipe benzer. Ve üzerinde yıldızlar olan kırmızı bir pantolon giyyordu. Ve bana dokunması ihtimaline karşı cebimdeki İsviçre çakısını simsıkı tutuyordum.

Bir süre sonra camın önünde benden başka kimse kalmadı ve camın arkasındaki adama "Londra'ya gitmek istiyorum" dedim. Ve polisle birlikteyken hiç korkmuyordum ama arkamı dönüp onun gitmiş olduğunu gördüğümde tekrar korkmaya başladım bu yüzden adı "**Londra Treni**" olan ve "**Myst**" ya da "**11. Saat**" gibi bir bilgisayar oyunu oynadığımı düşünmeye çalıştım ve bilgisayar oyunlarında bir sonraki seviyeye ulaşmak için bir süre zor problemin üstesinden gelmek gerekir ve istediğin zaman oyunu kapatabilirsin.

Ondan sonra adam, "Tek mi gidiş dönüş mü?" dedi.

Ondan sonra ben, "'Tek mi gidiş dönüş mü?' ne demek?" dedim.

Ondan sonra o, "Sadece gitmek mi yoksa gidip sonra da dönmek mi istiyorsun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Oraya gittiğimde orada kalmak istiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Ne kadar süreliğine?" dedi.

Ondan sonra ben, "Üniversiteye gidene kadar." dedim.

Ondan sonra o, "Tek gidiş o zaman." dedi ve sonra da "Bu 17 pound yapıyor." dedi.

Ondan sonra ben ona elli pound verdim o da bana 30 pound geri verdi ve "Sakın çöpe atma." dedi.

Ondan sonra turuncu ve sarı renklerde küçük bir bilet ve 3 pound'luk bozuk para verdi ve ben de onları cebime çakımın yanına koydum. Ve biletin yarısının sarı olması hoşuma gitmedi ama saklamak zorundaydım çünkü bu benim tren biletimdi.

Ondan sonra bana, "Tezgâhın önünden çekilebilir misiniz?" dedi.

Ondan sonra ben, "Londra treni ne zaman?" dedim.

Ondan sonra o saatine baktı ve "Beş dakika sonra Platform 1." dedi.

Ondan sonra ben, "Platform 1 nerede?" dedim.

Ondan sonra o, eliyle işaret ederek "Alt geçitten geçip merdivenlerden çıkacaksın. Tabelaları görürsün." dedi.

Alt geçit, tünel demekti çünkü nereyi işaret ettiğini görmüştüm, ve bilet ofisinden dışarı çıktım ve bu pek de bilgisayar oyunu gibi değildi çünkü bu olay gerçektir ve ben içindeydim ve sanki bütün tabelalar beynimde çınliyordu ve birileri yanımdan geçerken bana çarptı ve ben de onları korkutmak için köpek havlaması gibi bir ses çıkarttım.

Ondan sonra ayağımdan başlayıp tünele kadar uzanan kırmızı bir çizgi olduğunu hayal ettim ve "Sol, sağ, sol, sağ,

sol, sağ" diyerek bu çizginin üzerinde yürüdüğümü düşün-
şündüm çünkü bazen kızgın ya da korkmuş olduğumda
şarkı söylemek ya da davul çalmak gibi ritmik bir şey yap-
mak işe yarar, bunu bana Siobhan öğretmişti.

Ondan sonra yukarı çıktım ve **Platform 1** yazan
bir tabela gördüm ve **Platform 1** cam bir kapıyı gösteriyordu ve
ben de oraya girdim ve elinde bavul olan bir adam ba-
na çarptı ve ben yine köpek havlaması gibi bir ses çıkar-
tım ve insanlar "Kör müsün, önüne baksana" dedi ama
onların Londra trenindeki canavarlar olduğunu düşünme-
ye çalıştım. Ve elinde bir gazete ve bir golf sopası çanta-
sı olan bir adamın trenin kapılarından birine girdiğini ve
kapının yanındaki büyük düğmeye bastığını gördüm ve
kapılar elektronik olduğundan kayarak açıldı ve bu ho-
şuma gitti. Sonra kapılar arkasından kapandı.

Ve sonra saatime baktım ve bilet ofisinden çıkmalı 3 da-
kika olmuştu, bu da trenin 2 dakika sonra kalkacağı an-
lamına geliyordu.

Ve sonra ben de kapıya doğru gittim ve büyük düğ-
meye bastım ve kapılar kayarak açıldı ve ben kapıdan içe-
ri girdim.

Ve Londra trenindeydim.

Tren setimle oynarken bir zaman tablosu yapmıştım çünkü zaman tablolarını severim. Onları severim çünkü neyin ne zaman olacağını bilmek hoşuma gider.

Ve bu, annemin kalp krizi geçirip öldüğünü düşündüğüm zamanlarda babamla birlikte yaşarken yaptığım zaman tablosuydu: (bu, bir pazartesi günü için hazırlanmıştı ve değerler yaklaşık)

- 07.20 Uyan
- 07.25 Dişini fırçala ve yüzünü yıka
- 07.30 Toby'ye yemek ve su ver
- 07.40 Kahvaltı et
- 08.00 Okul giysilerini giy
- 08.05 Okul çantayı topla
- 08.10 Kitap oku ya da video izle
- 08.32 Okul otobüsünü yakala
- 08.43 Tropikal balık mağazasının önünden geç
- 08.51 Okula var
- 09.00 Okulda sabah törenine katıl
- 09.15 Sabah ilk derse gir
- 10.30 Teneffüse çık
- 10.50 Bay Peters'ın resim dersine katıl¹⁵

¹⁵ Resim dersinde resim yaparız ama sabahki ilk ders ve öğleden sonra ilk ve ikinci derslerde **kitap okumak, test çözmek, hayat bilgisi, hayvan bakımı, hafta sonu ne yaptığımızı anlatmak, yazı yazmak, matematik, yabancı tehlikesi, para** ve **kişisel hijyen** öğrenmek gibi bir sürü başka şeyler yaparız.

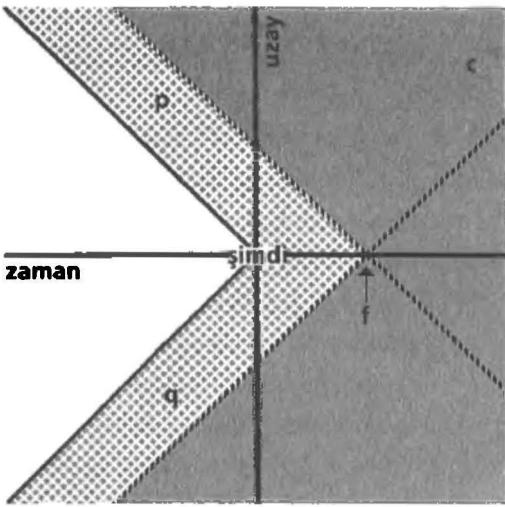
- 12.30 Öğle yemeğini ye
- 13.00 Öğleden sonra ilk derse gir
- 14.15 Öğleden sonra ikinci derse gir
- 15.30 Eve dönüş için okul otobüsünü yakala
- 15.49 Okul otobüsünden evde in
- 15.50 Meyve suyu iç ve bir şeyler atıştır
- 15.55 Toby'ye yiyecek ve su ver
- 16.00 Toby'yi kafesinden çıkart
- 16.18 Toby'yi kafesine koy
- 16.20 Televizyon ya da video izle
- 17.00 Kitap oku
- 18.00 Çay iç
- 18.30 Televizyon ya da video izle
- 19.00 Matematik çalış
- 20.00 Yıkan
- 20.15 Pijamalarını giy
- 20.20 Bilgisayar oyunu oyna
- 21.00 Televizyon ya da video izle
- 21.20 Meyve suyu iç ve bir şeyler atıştır
- 21.30 Yat

Ve hafta sonu kendi özel zaman tablomu yaptım ve bu tabloyu bir kartonun üstüne çizdim ve duvara astım. Ve tabloda **Toby'yi besle, Matematik çalış, Şeker almak için bakkala git** gibi şeyler yazılıydı. Ve bu da Fransa'yı sevmememin başka bir nedeni, çünkü insanlar tatildayken zaman tabloları olmaz ve oradayken kendimi iyi hissetmek için her sabah annem ve babamdan o gün tam olarak neler yapacağımızı öğrenmek zorunda kalmıştım.

Çünkü zaman, uzay gibi değildir. Ve bir şeyi bir yere koyduğun zaman, iletke ya da bisküvi gibi, onu nereye koymuş olduğuna dair kafanda bir harita oluşturabilirsin ve bir harita olmasa bile yine de aradığın şeyler orada olacaktır çünkü bir harita gerçekten varolan şeylerin bir temsilidir ve bisküviyi ve iletkiyi de bu şekilde bulabilirsin. Ve bir zaman tablosu zamanın bir haritasıdır ama bir zaman tablon yoksa zaman, iskele ya da bahçe ya da okul yolu gibi orada olmaz. Çünkü zaman sadece farklı şeylerin değişme şekilleri arasındaki ilişkidir, dünyanın güneşin etrafında dönmesi, atomların titremesi, saatlerin çalışması, gece, gündüz, uyanmak, uyumak, dünya yokolup güneşin üstüne düştüğünde bile varolmayacak olan batı ve kuzey kuzeydoğu gibi çünkü bu sadece Kuzey Kutbu ve Güney Kutbu, Mogadishu, Sunderland ve Canberra gibi diğer her yer arasındaki ilişkidir.

Ve bu bizim evle Bayan Shears'ın evi arasındaki ya da 7 ve 865 arasındaki gibi sabit bir ilişki değildir, belli bir noktaya görece olarak ne kadar hızlı gittiğine bağlıdır. Ve eğer bir uzay gemisinde gidiyorsan ve ışık hızına yakın bir süratte ilerliyorsan geri döndüğünde bütün ailenin ölmüş olduğunu görebilirsin ama sen gençsindir, geleceğe gelmiş olursun ama saatin sana sadece birkaç gün ya da ay geçtiğini söylüyordur.

Ve hiçbir şey ışıktan daha hızlı seyahat edemediği için evrende olan şeylerin sadece bir bölümünü bilebiliriz, yani şöyle

Ve bu her yeri ve her şeyi gösteren bir harita ve gelecek sağ tarafta ve geçmiş ise sol tarafta ve **c** çizgisi ışık hızı ve gölgeli olan kısımda olan şeylerin ne olduğunu asla bilemeyiz, bazıları çoktan olmuş olsa bile, ama **f**'ye geldiğimizde açık renkli yerler olan **p** ve **q**'da olan şeyler hakkında bilgi edinmek mümkün.

Ve bu da zamanın bir sır, ve hatta bir şey bile olmadığı anlamına gelir ve hiç kimse zamanın ne olduğu bulmacasını tam olarak çözemedi. Yani zamanın içinde kaybolmak çölde kaybolmaya benzer ama tek fark zamanı göremezsin çünkü o bir hiçliktir.

İşte bu yüzden zaman tablolarını çok severim çünkü zaman içinde kaybolmadığımdan emin olmamı sağlarlar.

Trende çok fazla insan vardı ve bu hoşuma gitmedi, çünkü tanımadığım fazla insan olmasından hoşlanmam ve eğer bir odada tanımadığım bir sürü insanla kapalı kalmışsam bundan daha da çok nefret ederim ve tren bir oda gibiydi ve hareket ederken içinden çıkılmıyordu. Ve bu bana bir gün okuldan eve arabayla gelmek zorunda kalışımı hatırlattı, okul otobüsü bozulmuştu ve beni almaya annem geldi ve Bay Peters, anneleri gelmediği için anneme Jack ve Polly'yi de götürüp götüremeyeceğini sordu, annem de evet dedi. Ama ben arabada çığlık atmaya başladım çünkü içinde çok fazla insan vardı ve Jack ve Polly benim sınıfımdan değildi ve Jack kafasını eşyalara vurur ve hayvan gibi bir ses çıkartır ve ben arabadan inmeye çalıştım ama araba hâlâ gidiyordu ve yola düştüm ve kafama dikiş atıldı ve saçlarımı tıraş etmek zorunda kaldılar ve uzayıp eski hallerine dönmele-ri 3 ay sürdü.

Ve tren vagonunda hiç kıpırdamadan durdum.

Ondan sonra birinin "Christopher" dediğini duydum.

Ve bunun beni tanıyan biri olduğunu düşündüm, okuldan bir öğretmen ya da sokağımızda yaşayan insanlardan biri değildi ama. Ve o, "Seni tam zamanında yakaladım." dedi ve gerçekten çok yüksek sesle nefes alıp veriyordu ve dizlerini tutuyordu.

Ve ben hiçbir şey söylemedim.

Ondan sonra o, "Baban polis karakolunda." dedi.

Ondan sonra ben, onun babamın Wellington'ı öldürme suçundan yakalandığını söyleyeceğini sandım ama söylemedi. "Seni arıyor." dedi.

Ondan sonra ben, "Biliyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Peki o zaman neden Londra'ya gidiyordun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Çünkü annemle birlikte yaşayacağım." dedim.

Ondan sonra o, "Sanırım babanın bu konu hakkında söyleyeceği birkaç şey olabilir." dedi.

Ondan sonra onun, beni babamın yanına geri götüreceğini düşündüm ve bu beni korkuttu çünkü o bir polisti ve polislerin iyi olması gerekir ve koşmaya başladım ve o beni yakaladı ve ben çığlık attım. Ve o da beni bıraktı.

Ondan sonra o "Tamam, biraz sakın olalım." dedi. Ondan sonra da "Seni polis karakoluna götüreceğim ve böylece ben, sen ve baban oturup kimin nereye gideceği konusunda biraz sohbet edebiliriz." dedi.

Ondan sonra ben, "Ben Londra'da annemle birlikte yaşayacağım." dedim.

Ondan sonra o, "Daha değil, yavaş ol bakalım." dedi.

Ondan sonra ben, "Babamı tutukladınız mı?" dedim.

Ondan sonra o, "Tutuklamak mı? Neden?" dedi.

Ondan sonra ben, "O bir köpek öldürdü. Bir bahçe tırmığıyla. Köpeğin adı Wellington'dı." dedim.

Ondan sonra o, "Öyle mi yaptı?" dedi.

Ondan sonra ben de "Evet." dedim.

Ondan sonra o, "Bundan da bahsedebiliriz." dedi. Ve sonra, "Pekâlâ genç adam, sanırım bir gün için yeterince macera yaşadın." dedi.

Ondan sonra bana dokunmak için tekrar uzandı ve ben yine çığlık atmaya başladım, ondan sonra o, "Şimdi beni dinle, seni küçük maymun. Ya dediğimi yaparsın ya da ben seni. . . ."

Ondan sonra tren sarsıldı ve hareket etmeye başladı.

Ondan sonra polis memuru, "Allah kahretsin!" dedi.

Ondan sonra trenin tavanına bakıp insanların dua ettiklerinde yaptıkları gibi ellerini ağzının önünde birleştirdi ve ellerine doğru yüksek sesle nefesini verdi ve sonra durdu çünkü tren yine sarsıldı ve ellerini kullanarak tavadan sarkan askılardan birini tutmak zorunda kaldı.

Ve sonra "Kıpırdama." dedi.

Ondan sonra telsizini çıkarıp "Rob . . . Evet ben Nigel. Kahrolası trende kaldım. Evet. Hayır, sakın . . . Bak. Didcot Parkway'de duracak. Orada beni arabayla karşılaması için birini gönderebilir misin?.. Harikasin. Adama söyle onu yakaladık, ama biraz zaman alacak. Tamam mı? Harika." dedi.

Ve sonra telsizini kapattı ve "Hadi gidip oturalım." dedi ve karşı karşıya bakan iki uzun koltuğu işaret etti ve "Otur bakalım. Ve başka numara çevirmeye de kalkma." dedi.

Ondan sonra orada oturan diğer insanlar kalkıp gittiler çünkü o bir polisti ve karşılıklı oturuyorduk.

Ondan sonra "Gerçekten ele avuca sığmaz bir çocuksun, ha?" dedi.

Ondan sonra ben, polisin bana 451c Chapter Yolu, Londra NW2 5NG'yi bulmamda yardım edip edemeyeceğini düşündüm.

Ondan sonra camdan dışarı baktım, fabrikalar ve arabalarla dolu hurdalıklar vardı ve çamurlu bir alanda 2 köpek ve çamaşır ipine asılmış birkaç elbiseyle 4 karavan duruyordu.

Ve camın dışarısı harita gibiydi, farkıysa 3 boyutlu oluşu ve bu haritanın oranın gerçek boyutlarında olmasıydı ve başımı ağrıtan bir sürü şey vardı, bu yüzden gözlerimi kapattım ama sonra tekrar açtım çünkü bu uçmak gibiydi, ama yere yakın olarak uçmak ve bence uçmak güzeldir. Ve kırsal kesim başladı ve tarlalar, inekler, atlar, bir köprü, bir çiftlik ve daha fazla ev ve arabaların geçtiği bir sürü küçük yollar vardı. Ve bu, yeryüzünde milyonlarca mil tren rayı olduğunu ve hepsinin evlerin, yolların, nehirlerin ve tarlaların yanından geçtiğini düşünmemi sağladı. Ve bu da dünya üzerinde ne kadar çok insan olduğunu, hepsinin evlerinin, geçtikleri yollarının, arabalarının, evcil hayvanlarının, giysilerinin olduğunu, öğle yemeği yediklerini, uyuduklarını, birer isimleri olduğunu düşünmemi sağladı ve bu da başımı ağrıttı, yine gözlerimi kapattım ve sayı sayıp inledim.

Ve gözümü açtığımda polis memuru adı The Sun olan bir gazete okuyordu ve gazetenin ön sayfasında **3 milyon pound'luk Adam Anderson'ın Telekız Utancı** yazılıydı ve bir adam ve iç çamaşırılı bir kadının resmi vardı.

Ve kafamın içinde biraz matematik alıştırmaları yaptım,

aşağıdaki formülü kullanarak geometrik denklemler çözdüm.

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{(b^2 - 4ac)}}{2a}$$

Sonra çişimi yapmak için tuvalete gitmek istedim ama trendeydim. Ve Londra'ya varmamızın ne kadar süreceğini bilmiyordum ve paniklemeye başladım ve beklememe yardımcı olması ve çişimi düşünmemem için parmağımla camda ritim tutmaya başladım ve saatime baktım ve 17 dakika boyunca bekledim ama çişim geldiğinde hemen yapmam gerekir ve bu da evde ya da okulda olmaktan hoşlanmamın bir nedeni ve otobüse binmeden önce hep çişimi yapmaya giderim, ve bu yüzden biraz sızdırdım ve pantolonumu ıslattım.

Ondan sonra polis memuru bana baktı ve "Oh tanrım . . . sen. . . ." dedi. Ve gazeteyi bırakarak "Tanrı aşkına tuvalete gitsene . . ." dedi.

Ondan sonra ben, "Ama trendeyim." dedim.

Ondan sonra o, "Trenlerin de tuvaletleri vardır." dedi.

Ondan sonra ben, "Trenin tuvaleti nerede?" dedim.

Ondan sonra o, parmağıyla işaret etti ve "Şu kapıları geçtikten sonra, ilerde. Ama gözüm üstünde olacak, anladın mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır," dedim, çünkü *gözünün üstünde olmasının* ne demek olduğunu biliyordum ama ben tuvaletteyken bana bakamazdı.

Ondan sonra o, "Git şu kahrolası tuvalete." dedi.

Koltuktan kalktım ve gözlerimi kapattım ve göz kapaklarımı diğer insanları görmemek için iki küçük çizgi haline getirdim ve kapıya doğru yürüdüm ve kapıdan geçtiğimde sağ tarafta üzerinde **TUVALET** yazılı başka bir kapı gördüm, yarı açıktı ben de içeri girdim.

İçerisi korkunçtu çünkü klozette kaka vardı ve okuldaki tuvaletin, Joseph tek başına kaka yapmak için tuvalete girdiğinde kakasıyla oynadığı için koktuğu gibi kaka kokuyordu.

Tuvaleti kaka yüzünden kullanmak istemedim çünkü bu tanımadığım birinin kakasıydı ve kahverengiydi ama kullanmak zorundaydım çünkü çişimi yapmayı gerçekten çok istiyordum. Ve gözlerimi kapayıp çişimi yapmaya başladım ve tren sarsıldı ve bir sürü çiş yere ve klozete geldi ama ben penisimi tuvalet kâğıdıyla sildim, ondan sonra sifonu çektim ve sonra lavaboyu kullanmaya çalıştım ama musluk çalışmadı ben de ellerime tükürdüm ve tuvalet kâğıdıyla sildim ve kâğıdı tuvalete attım.

Ondan sonra tuvaletten çıktım ve tuvaletin karşısında üzerinde kutular ve bir sırt çantası olan iki raf vardı ve bu bana evdeki dolabımızın içine saklanması ve bunun kendimi ne kadar da güvende hissetmemi sağladığını hatırlattı. Orta rafa tırmandım ve kutulardan birini kapıymış gibi önüme çektim ve bir odada gibiydim ve karanlıktı ve insanların konuşmalarını duymuyordum ve böylece sakinleştim ve bu çok güzeldi.

Ondan sonra biraz daha, aşağıdaki gibi geometri denklemleri çözdüm,

$$0 = 437x^2 + 103x + 11$$

ve

$$0 = 79x^2 + 43x + 2089$$

Ondan sonra katsayıları biraz daha artırdım ve çözmek daha da zorlaştı.

Ve sonra tren yavaşlamaya başladı ve biri geldi ve rafın yanında durdu ve tuvaletin kapısını çaldı, ve bu polisti ve "Christopher . . . ? Christopher . . . ?" dedi ve tuvaletin kapısını açtı ve "Allah kahretsin," dedi ve o kadar yakınımıdaydı ki telsizini ve kemerine takılı olan copunu görebiliyordum ve traş losyonunun kokusunu duyabiliyordum, ama o beni görmedi ve ben hiçbir şey söylemedim çünkü beni babama götürmesini istemiyordum.

Ve o, koşarak gitti.

Ve tren durdu ve ben Londra'da olup olmadığımızı merak ettim ama kıpırdamadım çünkü polisin beni bulmasını istemiyordum.

Ve üzerinde yünden arılar ve çiçekler olan bir kazak giymiş bir kadın geldi ve kafamın üzerideki raftan bir çanta aldı ve "Ödümü koparttın." dedi.

Ama ben hiçbir şey demedim.

Ondan sonra o, "Sanırım biri dışarıda seni arıyor." dedi.

Ama ben bir şey söylememeye devam ettim.

Ondan sonra o "Sen bilirsin." dedi ve gitti.

Sonra başka üç kişi daha yanımdan geçti bir tanesi uzun beyaz bir giysi giymiş olan bir zenciydi ve kafamın üzerindeki rafa büyük bir paket koydu ama beni görmedi.

Ve tren tekrar gitmeye başladı.

İnsanlar Tanrı'ya inanıyor çünkü dünya çok karmaşık ve uçan sincap, insan gözü ve insan beyni gibi karmaşık şeylerin şans eseri varolmasının mümkün olmadığını düşünüyorlar. Ama mantıklı düşünmeliler ve ancak mantıklı düşünürlerse bu soruyu sorabileceklerini çünkü bunların zaten var olduğunu ve hayatta olduklarını görecekler. Ve içinde yaşam olmayan milyarlarca gezegen var, ama bu gezegenlerde bunu farkedecek kadar akıllı kimse yok. Ve bu, şuna benziyor, eğer dünya üzerindeki herkes yazı tura atsa eninde sonunda biri 5.698 kez üst üste yazı atacaktı ve özel olduğunu düşünecekti. Ama bu özel olduklarını göstermez çünkü 5.698 kez yazı atamayan milyonlarca kişi olacaktır.

Ve dünya üzerinde yaşam olmasının nedeni bir kaza. Ama bu çok özel türde bir kaza. Ve bu özel kazanın böyle özel olmasını sağlayan 3 koşul var. Ve bunlar şöyle

1. Şeyler, kendilerinin kopyasını yapmak zorunda (buna **Kopyalama** deniyor.)
2. Bunu yaparken küçük hatalar yapmak zorunda (buna **Mutasyon** deniyor.)
3. Bu hatalar kopyalarda da aynı olmalı (buna **Kalıt-salılık** deniyor.)

Ve bu koşullar çok nadirdir ama mümkündür çünkü hayatın oluşu nedenidir. Ve bir şekilde olur. Ve bu; gerçe-

danlar, insanlar ve balinalarla sınırlı kalmak zorunda değildir. Her şey için geçerli olabilir.

Ve örneğin, bazı insanlar şöyle der, "Bir göz nasıl olur da şans eseri meydana gelir?". Çünkü bir göz, göze çok benzeyen bir şeyden gelişmek zorunda ve sadece bir genetik hata sayesinde ortaya çıkamaz; hem yarım göz ne işe yarar ki? Ama yarım göz çok işe yarar çünkü yarım göz demek bir hayvanın kendisini yemek isteyen bir hayvanı görebilmesi ve kaçması demektir ve onun yerine gözünün 3'te biri ya da %49'ı olan bir hayvan yenecektir çünkü yeterince hızlı kaçamaz ve yenen hayvanın yavruları olmaz çünkü ölmüş olur.

Ve tanrıya inanan insanlar tanrının, insanları en mükemmel hayvanlar oldukları için dünyaya koyduğunu düşünürler ama insan sadece hayvandır ve başka bir hayvana dönüşecektir ve o hayvan daha zeki olacak ve bizim şempanzeleri ve gorilleri hayvanat bahçesine koymamız gibi o da insanları hayvanat bahçesine koyacaktır. Ya da bütün insanlar bir hastalığa yakalanacak ve ölecek ya da çok fazla üreyip birbirlerini öldürecekler ve dünya üzerinde sadece böcekler kalacak ve onlar en mükemmel hayvanlar olacak.

Trenden inmem gerekiyor mu diye düşündüm çünkü Londra'da daha yeni durmuştum ve korkuyordum çünkü eğer tren başka bir yere giderse gittiği yer kimseyi tanımadığım bir yer olacaktı.

Ondan sonra biri tuvalete girdi ve çıktı ama beni görmedi. Yaptığı kakanın kokusunu duyabiliyordum ve bu, tuvalete girdiğimde duyduğum kaka kokusundan başka bir kaka kokusuydu.

Ondan sonra gözlerimi kapattım ve biraz daha matematik sorusu çözdüm böylece nereye doğru gittiğimi düşünmedim.

Ondan sonra tren yine durdu, ondan sonra rafın içinden çıkıp çantamı alıp trenden inmeyi düşündüm. Ama polis tarafından bulunup babama götürülmek istemedim bu yüzden rafta kaldım ve kıpırdamadım, ve bu sefer beni kimse görmedi.

Sonra okuldaki sınıflardan birinde bir harita olduğunu hatırladım, ve İngiltere, İskoçya ve Galler haritasıydı ve bütün kasabaların yerlerini gösteriyordu ve Swindon ve Londra'nın olduğu yerleri gözümün önüne getirdim ve kafamın içinde şu resim oluştu

Trenin ilk hareket ettiği saat olan **12.59**'dan beri saatime bakıyordum ve kalkıştan 17 dakika sonra ilk olarak **13.16**'da durmuştu. Ve şimdi saat **13.39**'du yani durmasının üstünden 23 dakika geçmişti; bu da eğer tren büyük bir virajı dönmüyorsa denizde olmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ama büyük bir virajı dönüp dönmediğini bilmiyordum.

4 durak daha geçtik ve 4 kişi daha gelip raftan çantasını aldı ve 2 kişi daha rafa çantasını koydu ama hiç kimse önümde duran büyük bavulu yerinden oynatmadı ve sadece bir kişi beni gördü ve "Çok garip görünüyorsun evlat." dedi ve bu takım elbiseli bir adamdı. 6 kişi tuvalete girdi ama kokusunu alacağım kakalar yapmadılar ve bu iyiydi.

Ondan sonra tren durdu ve üzerinde sarı bir yağmurluk olan bir kadın geldi ve büyük bavulu aldı ve "Buna dokundun mu?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet." dedim.

Sonra uzaklaştı.

Ondan sonra bir adam rafın yanında durdu ve "Gel

de şuna bir bak Barry. Burada tren cücesi gibi bir şey var.” dedi.

Ondan sonra başka bir adam gelip onun yanında durdu ve “İkimiz de içkiyi fazla kaçırdık sanırım.” dedi.

Ondan sonra ilk adam, “ Hangi hayvanat bahçesinden kaçtı acaba?” dedi.

Ondan sonra ikinci adam, “Bence kaçan senin aklın.” dedi.

Ondan sonra ilk adam, “Hadi bırak şunu sarhoş herif. Bir-iki bira daha içmezsem ayılacağım.” dedi.

Ve sonra uzaklaştılar.

Ve sonra tren çok sessizleşti ve ben yine yerimden kıpırdamadım ve kimseyi de duymadım. Ve raftan çıkıp çantamı almaya gitmeye ve polisin hâlâ orada oturup oturmadığına bakmaya karar verdim.

Ondan sonra raftan çıktım ve kapıdan baktım ama polis orada değildi. Ve içinde Toby’nin yemeği, matematik kitaplarım, temiz iç çamaşırlarım, gömleğim, portakal suyum, sütüm, mandalinalarım, pasta kremam ve fasulye konservemin olduğu çantam da gitmişti.

Ondan sonra ayak sesleri duydum ve arkama döndüm, bu başka bir polis memuruydu, daha önce tren-de olan değildi, ve onu kapıdan görebiliyordum, diğer vagondaydı ve koltukların altına bakıyordu. Ve artık polisleri o kadar da sevmediğime karar verdim ve tren-den indim.

Trenin içinde olduğu yerin ne kadar büyük olduğunu gördüğümde ve ne kadar gürültülü ve yankılı olduğunu duyduğumda bir süre yere diz çökmek zorunda

kaldım çünkü düşecekmiş gibi hissettim. Ve diz çökmüşken ne tarafa doğru gideceğimi düşündüm, ve trenin istasyona geldiğinde gittiği yöne doğru yürümeye karar verdim çünkü eğer bu son duraksa Londra o yönde olmalıydı.

Ayağa kalktım ve yerde, uzaktaki çıkışa kadar trene paralel olarak giden, uzun kırmızı bir çizgi olduğunu hayal ettim ve daha önce yaptığım gibi “Sol, sağ, sol, sağ. . . .” diyerek bunun üzerinde yürümeye başladım.

Ondan sonra çıkışa geldiğimde bir adam, “Sanırım biri seni arıyor evlat.” dedi.

Ondan sonra ben, “Beni kim arıyor?” dedim çünkü bunun annem olabileceğini ve Swindon’daki polisin onu, söylediğim telefon numarasından aramış olabileceğini düşündüm.

Ama o, “Bir polis.” dedi.

Ondan sonra ben, “Biliyorum.” dedim.

Ondan sonra o, “Ah. Peki.” dedi. Ondan sonra da “Öyleyse sen burada bekle, ben gidip onlara haber vereyim.” dedi ve trenin yanından geri yürümeye başladı.

Ondan sonra ben de yürümeye devam ettim. Ve göğüs kafesimdeki balon hissini hâlâ duyabiliyordum ve bu canımı acıyordu ve kulaklarımı ellerimle kapattım ve büyük bir alandaki, duvarında **Otel ve Tiyatro Rezervasyonları için tel: 0207 402 5164** yazılı olan küçük bir dükkânın yanında durdum ve ellerimi kulaklarımdan çektim ve gürültüyü duymamak için inledim ve Londra’da olup olmadığımı anlayabilmek için büyük alandaki bütün tabelalara göz gezdirdim. Ve tabelalar şöyleydi:

Tatlı Hamur İşleri **Heathrow Havaalanı Bilet Kontrolü Bagel Factory YE mükemmeliyet ve lezzet YD!** Sushi **Stationlink** Otobüsler W H Smith ASMA KAT **Heathrow Ekspres** Clinique Birinci Sınıf Salonu FULLERS **easycar.com Deli Psikopos ve Bear Tiyatro Salonu** Fuller's Londra'nın Gururu Dixons **Fiyatımız** Paddington Bear Paddington İstasyonunda **Biletler Taksitler** **Tuvaletler** İlk Yardım **Eastbourne Teras** **ington Çıkış Pradl Caddesi Çimen** Burada Sıraya Girin Üst Kabuk Sainsbury's **Yerel** **Danışma** GREAT WESTERN FIRST **Pozisyon kapalı Kapalı** Pozisyon Kapalı Çorap Dükkanını Hızlı Bilet Noktası **Millies Kurabiyeleri** Kahve MANCHESTER UNITED'DA KALMAK İÇİN FERGIE **Taze Pişmiş Kurabiye ve Mafinler** Soğuk İçecekler **Cezalı Biletler** Dikkat **Lezzetli Tatlılar** 9-14 Platformları **Burger King Taze Pişmiş!** reef° cafe bar iş gezisi özel basım EN İYİ 75 ALBÜM Standart Gece

Ama birkaç saniye sonra şöyle görünmeye başladılar.

Tatathr **ow** **hava kontrol agtory YE** **yet ve lezzet YD!** **su otolu He** **büs alan K** **W H Smith S** **MAKIN Stat** **n B** ***hvkdpsk athr nie** **Bir sn dsl** **ULLER lü brad P** **Seasy Car.com Delips** **ve pad** **Be be a** **Fuler's Lon** **Gru** **ru** **üres** **cad Dzzixons** **Fiyask FF** **urd Eb val** **kvro Salon P** **fair** **gt on ge açkş** **Hv agton Tler Tael Fac** **Tuv ltm lerr ilk** **ay ar** **Bungta P** **İşık** **HPDNLg Teras** **ingto**

nÇ†kalmakisletasy / linkÇıkışKıapalı &sg
rkatBr1uowo[CliPrapzykapalNoktasıiçCıaddesiÇi
meikşçıHea BtkabukmafinPışmi6deNktKap
al“mükemme”yetnburaresdtk4serdtbury † ←▲
fenSburyyerelşekñktÖickmaıyonREATM++AST
ERKurabiyelerWESTEfinlerSojERN2HkgceKALa
nl©P0hepnışmizyonNCH> †*EnK ALMAKR3
dükkhızlı †PozisdıPenie→ †SPpaMek8⑨ †④↻
†tfor9sW E°yekahReosveledpozi†tgezitak †İİore
Dkn ††③5ALBtekonMıılcafebardeebnknltkatgee
†İlilelFKAMk †mEGISg9TEDTazef† †rezalıBil
kkatleÖzzeİtalıİla14Burış!kue† †kapal* †pd†
†İöbaskıEN&BÜMStelartce

çünkü çok fazla tabela vardı ve beynim doğru düzgün çalışmıyordu ve bu beni korkuttu ve yine gözlerimi kapatıp yavaşça 50'ye kadar saydım ama küplerini almadan. Ve orada durdum ve kendimi güvende hissetmek için İs- viğre çakımı cebimin içinde açtım ve sıkıca tuttum.

Sonra elimi, parmaklarımı kullanarak tüp şekline getirip gözlerimi açtım ve tüpün içinden baktım ve böylece bir seferde sadece bir tane tabelaya bakabiliyordum ve uzun bir süre sonra üzerinde ⓘ **Danışma** yazılı olan bir tabela gördüm ve bu, küçük bir dükkânın penceresinin üstündeydi.

Ve yanıma bir adam yaklaştı üzerinde mavi bir ceket ve mavi pantolon vardı ayağında da kahverengi ayakkabılar vardı ve elinde de bir kitap vardı ve "Kaybolmuş gibi görünüyorsun." dedi.

Ben de İsviçre çakımı çıkarttım.

Ondan sonra o, "Hey. Hey. Hey. Hey. Hey." dedi ve ellerini de sanki beni sevdiğini söylemek için parmaklarıma dokunmak ister gibi havaya yelpaze yaparak kaldırdı ama bunu babam ve annem gibi değil, iki elini de kullanarak yaptı ve kim olduğunu bilmiyordum.

Ve sonra geri geri yürüyerek uzaklaştı.

Üzerinde **❶ Danışma** yazan yere doğru yürümeye başladım ve kalbimin çok hızlı attığını hissediyordum ve kulaklarımda deniz sesi gibi bir ses duyuyordum. Ve cama gittiğimde "Burası Londra mı?" dedim ama camın arkasında kimse yoktu.

Ve sonra biri camın arkasına oturdu ve bu bir bayandı ve zenciydi ve pembeye boyanmış uzun tırnakları vardı ve "Burası Londra mı?" dedim.

Ondan sonra o, "Elbette Londra tatlım." dedi.

Ondan sonra ben, "Burası Londra mı?" dedim.

Ondan sonra o, "Evet gerçekten Londra." dedi.

Ondan sonra ben, "451c Chapter Sokağı, Londra NW2 5NG'ye nasıl giderim?" dedim.

Ondan sonra o, "Orası nerede?" dedi.

Ondan sonra ben, "451c Chapter Sokağı, Londra NW2 5NG'de. Ve bazen 451c Chapter Sokağı, Willesden, Londra NW2 5NG olarak yazılıyor." dedim.

Ondan sonra bayan bana "Willesden Kavşağı'na giden metroya bin tatlım. Ya da Willesden Green. Dediğin yere yakın bir yerlere gidersin." dedi.

Ondan sonra ben, "Metro nasıl bir şey?" dedim.

Ondan sonra o, "Sen ciddi misin?" dedi.

Ondan sonra ben hiçbir şey söylemedim.

Ondan sonra o, "Şurada. Şu uzun, yürüyen merdivenleri görüyor musun? Tabelayı görüyor musun? *Metro* yazıyor. Bakerloo Yolu'ndan Willesden Kavşağı'na ya da Jubilee'den Willesden Green'e giden metroya bin. Sen iyi misin tatlım?" dedi.

Ondan sonra işaret ettiği yere doğru baktım ve aşağıya doğru inen uzun bir yürüyen merdiven vardı ve en tepesinde, aşağıdaki gibi bir tabela vardı

Ve bunu yapabileceğimi düşündüm çünkü şimdiye kadar çok iyi gitmiştim ve Londra'daydım ve annemi bulacaktım. Ve kendi kendime, etraftaki insanların tarladaki inekler gibi olduğunu düşünmek zorundaydım, ve sadece önüme bakıp yerde uzun bir kırmızı çizgi olduğunu varsayıp onu takip etmek zorundaydım.

Ve koca alanda, yürüyen merdivenlere kadar yürüdüm. Ve İsviçre çakımı cebimin içinde tutuyordum ve diğer cebimde de Toby'yi tutup kaçmasına engel oluyordum.

Ve yürüyen merdivenler bildiğimiz merdivendi ama hareket ediyordu ve insanlar üstünde duruyordu ve merdiven onları aşağı indirip yukarı çıkartıyordu ve bu be-

ni güldürdü çünkü daha önce hiç yürüyen merdiven kullanmamıştım ve bu, gelecekle ilgili bir bilim kurgu filminden bir sahne gibiydi. Ama yürüyen merdiveni kullanmak istemedim, onun yerine normal merdivenlerden indim.

Ve aşağıda daha küçük bir alandaydım ve orada bir sürü insan vardı ve diplerinde mavi ışıklar olan sütunlar vardı ve bu hoşuma gitti ama insanlar hoşuma gitmedi ve 25 Mart 1994'te pasaport fotoğrafımı çekirmek için girdiğim fotoğraf kulübesi gibi bir fotoğraf kulübesi gördüm ve içine girdim çünkü bu bir dolap gibiydi ve kendimi güvende hissediyor ve perdenin arkasından bakabiliyordum.

Ondan sonra izleyerek gözlem yaptım ve insanların gri yerlere biletlerini soktuklarını ve geçtiklerini gördüm. Ve bazı insanlar duvardaki büyük siyah makineden bilet alıyordu.

Ve bunu yapan 47 kişiyi izledim ve nasıl yapılacağını ezberledim. Ve yerde kırmızı bir çizgi olduğunu hayal ettim ve gidilen yerlerin bir listesinin olduğu bir posterin asılı olduğu duvara doğru yürüdüm, liste alfabetikti ve Willesden Green'i gördüm ve yanında £2:20 yazıyordu ve sonra makinalardan birinin yanına gittim, üzerinde **BİLET TİPİNİ SEÇİNİZ** yazılı küçük bir ekran vardı ve çoğu insanın bastığı **YETİŞKİN TEK** ve **£2:20**'ye bastım ve ekranda **£2:20 ATINIZ** yazdı ve ben 3 tane 1 pound attım ve bir bozuk para sesi duyuldu ve ekranda **BİLETİ VE BOZUK PARALARI ALINIZ** yazdı ve makinenin altındaki boşlukta bir bilet, bir 50 penny, bir 20 penny ve bir de 10 penny vardı ve

bozuk paraları cebime attım ve gri kapılardan birine gittim ve biletimi makinelerden birine attım ve makine onu yuttu ve bilet makinenin diğer tarafından geri çıktı. Ondan sonra biri, "Haydi, ilerlesene," dedi ve ben de köpek havlaması gibi olan o sesi çıkarttım ve ileri doğru yürüdüm ve bu sefer kapı açıldı ve ben de diğer insanlar gibi biletimi aldım ve gri kapıyı çok sevmiştim çünkü bu da gelecekle ilgili bir bilim kurgu filminde bir şey yapmak gibiydi.

Ondan sonra ne tarafa gideceğimi bulmam gerekti, ben de insanların bana değmemeleri için bir duvara yaslandım ve **Bakerloo Hattı** ve **Semt ve Ring Hattı** yazılı bir tabela vardı ama o bayanın söylediği gibi **Jubilee Hattı** yazılı bir tabela yoktu, ben de bir plan yaptım o da *Willesden Kavşağı'na Bakerloo Hattı'nı* kullanarak gitmekti.

Ve Bakerloo Hattı için başka bir tabela daha vardı ve şuna benziyordu

← Bakerloo Hattı

platform

3

platform

4

■ Harrow & Wealdstone ➤

Kenton

Güney Kenton

Kuzey Wembley

Wembley Meydanı

Stonebridge Parkı

Harlesden

Willesden Kavşağı ➤

Kensal Green

Queens Parkı

Kilburn Parkı

Maıda Vadisi

Warwick Caddesi

◀ Paddington

Edgware Yolu

Marylebone

Baker Sokağı

Regent's Park

Oxford Meydanı

Piccadilly Meydanı

Charing Kavşağı

Embankment

Waterloo

Lambeth North

■ Elephant & Castle

Ve bütün tabelaları okuduktan sonra **Willesden Kav-
şağı** yazısını buldum ve yazan oku takip ettim ve sol
tarafındaki tünele doğru gittim. Tünelin ortasında bir para-
van vardı ve insanlar otoyoldaki arabalar gibi sol taraftan
gidiyordu ve sağ taraftaki diğer yoldan geliyordu ben de
sol taraftan yürüdüm ve tünel bir süre sonra sola doğru
kırıldı ve artık daha fazla giriş yoktu ve bir tabelada **Ba-
kerloo Hattı** yazıyordu ve tabeladaki ok aşağı inen yü-
rüyen merdivenleri gösteriyordu, ve yürüyen merdivenler-
le aşağı inmem gerekti ve merdivenin plastik trabzanını tut-
mam gerekti ama o da ilerliyordu bu yüzden düşmedim
ve insanlar çok yakınımnda duruyordu ve onlara vurup
yanımdan gitmelerini sağlamak istedim ama daha önce
uyarı almış olduğum için onlara vurmadım.

Ve sonra yürüyen merdivenin sonuna geldim ve yere
basmam gerekiyordu ve tökezleyerek birine çarptım ve
bana "Yavaş" dedi, ve gidilecek iki yön vardı birinde
Kuzey sınırı yazıyordu ve oraya doğru gittim çünkü
Willesden haritada üst yarımkürede yer alıyor ve harit-
alarda üstler daima kuzeydir.

Ve sonra başka bir tren istasyonundaydım ama bu da-
ha küçüktü ve bir tünelin içindeydi ve sadece bir tane ray
hattı vardı ve duvarlar kavisliydi ve büyük reklamlarla kap-
lıydı üzerlerinde **ÇIKIŞ YOLU** ve **Londra Ulaşım Müze-
si** ve **Kariyer seçiminizden pişmanlık duymamak
için vakit ayırın** ve **JAMAICA** ve **İngiltere De-
miryolu** ve **Sigara İçilmez** ve **Etkilenin** ve **Etkile-
nin** ve **Etkilenin** ve **Queens Parkı'ndan sonraki istas-
yonlar için ilk trene binin** ve eğer gerekirse Qu-

eens Parkı'nda değiştirin ve Hammersmith ve City Yolu ve Bana ailemden bile yakınsın yazıyordu. Ve küçük istasyonda duran bir sürü insan vardı ve burası yerin altındaydı, bu yüzden hiç pencere yoktu ve bu hoşuma gitmedi ve ben de oturmak için bir bank buldum ve bankın en ucuna oturdum.

Ve sonra küçük istasyona bir sürü insan gelmeye başladı. Ve bankın diğer tarafına biri oturdu ve bu, elinde siyah bir bavul ve ayağında mor ayakkabılar olan ve papağan şeklinde bir broş takan bir bayandı. Ve küçük istasyona insanlar gelmeye devam etti ve küçük istasyon neredeyse büyük istasyondan daha kalabalık hale geldi. Ve sonra duvarları görememeye başladım ve birinin ceketinin arkası dizime değdi ve midem bulandı ve çok yüksek sesle inlemeye başladım ve banktaki bayan ayağa kalktı ve başka kimse oturmadı. Ve ben kendimi grip olup bütün gün yatakta kaldığımda ve her yerim ağrıdığımda; yürüyemediğim, yemek yiyemediğim, uyuyamadığım ve matematik çalışmadığım zaman hissettiğim gibi hissettim.

Ondan sonra insanlar kılığla dövüşüyormuş gibi bir ses çıktı ve şiddetli bir rüzgâr hissettim ve bir kükreme sesi duyuldu ve gözlerimi kapadım ve kükreme sesi daha da arttı ve ben de çok yüksek sesle kükredim ama o sesi bastıramadım ve küçük istasyonun yıkılacağını ya da bir yerlerde büyük bir yangının çıktığını ve öleceğimi düşündüm. Ondan sonra kükreme sesi takırtılara, ondan sonra da tiz bir sese dönüştü, ondan sonra kesildi ve ben gözlerimi kapalı tuttum çünkü ne olduğunu görmeyince kendimi daha güvende hissediyordum. Ondan sonra in-

sanların yine hareket etmeye başladıklarını hissettim çünkü ortalık daha sessizdi. Ve gözlerimi açtım. İlk başta hiçbir şey göremedim çünkü çok fazla insan vardı. Ve sonra bir trene bindiklerini gördüm, tren daha önce orada değildi ve o kükreyen şey trendi. Ve saçlarımın dibinden terler akıyordu ve ağlıyordum inlemiyordum, sesim bir köpeğin, patisini incittiği zaman çıkardığı ses gibiydi, sesi duydum ama önce benden geldiğini anlamadım.

Ondan sonra trenin kapıları kapandı ve tren ilerlemeye başladı; tekrar kükredi ama bu sefer o kadar yüksek sesle değildi, arkasından 5 vagon gitti ve küçük istasyonun en sonundaki tünele girdi ve ortalık tekrar sessizleşti ve insanlar küçük istasyondan çıkmak için tünellere doğru yürüyordu.

Ve ben titriyordum ve eve geri dönmek istiyordum ama sonra eve dönemeyeceğimi çünkü babamın orada olduğunu ve onun yalan söylediğini ve Wellington'ı öldürdüğünü hatırladım; bu da benim evimin 451c Chapter Sokağı, Londra NW2 5NG olduğu anlamına geliyordu ve bu beni korkuttu, çünkü *keşke eve geri dönssem* gibi yanlış bir şey düşünüyordum; ve bu, aklımın doğru düzgün çalışmadığını gösteriyordu.

Ondan sonra küçük istasyona daha fazla insan geldi ve istasyon daha da kalabalıklaştı ve sonra kükreme tekrar başladı ve ben gözlerimi kapadım ve terledim ve midem bulandı ve göğüs kafesimdeki balon hissini tekrar duydum ve balon o kadar büyüktü ki nefes almakta zorlanıyordum. Ve sonra insanlar trene binip gitti ve küçük istasyon yine boşaldı. Ondan sonra yine insanlarla doldu

ve başka bir tren yine aynı kükremeyele geldi. Ve bu sefer tıpkı grip olmuş gibi hissettim ve durmasını istedim, tıpkı bilgisayar bozulduğunda fişini çekmek gibi, çünkü uyumak istiyordum böylece düşünmeyecektim çünkü tek düşündüğüm başımın ne kadar ağrıdığını, çünkü kafamda başka hiçbir şeye yer kalmamıştı ama uyuyamazdım ve sadece orada oturmak zorundaydım ve bekleyip ağrıyı çekmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Ve bu da başka bir tasvir çünkü Siobhan tasvirler yapmamı söylemişti ve bu da küçük istasyonda karşımda duran duvardaki bir reklamın tasviri, ama hepsini hatırlamıyorum çünkü öleceğimi sanıyordum.

Ve reklam şöyle diyordu:

Bir tatil hayal edin,
Malezya'da
Kuoni'yi düşünün

ve yazının arkasında 2 orangutanın büyük bir resmi vardı ve dallarda sallanıyorlardı ve arkalarında ağaçlar vardı ama yapraklar bulanıktı çünkü fotoğraf makinesi yapraklara değil orangutanlara odaklanmıştı ve orangutanlar hareket ediyordu.

Ve orangutan kelimesi, Malezya dilinde **ōranghūtan** kelimesinden gelir ve bu, "ormanlar adamı" demektir.

Ve reklamlar; arabalar, Snickers ya da bir İnternet Servis Sağlayıcısını alman için yapılmış olan resimler ya da televizyon programlarıdır. Ama bu reklam, insanların Malezya'da tatile çıkması içindi. Ve Malezya, Güneydoğu Asya'dadır ve Malezya Yarımadası ve Sabah ve Sarawak ve Labuan'dan oluşur ve başkenti, Kuala Lumpur'dur ve en yüksek dağı 4.101 m yüksekliğindeki Kinabulu Dağı'dır, ama bunlar reklamda yazmıyordu.

Siobhan, insanların tatile yeni şeyler görmek ve rahatlamak için gittiğini söylemişti, ama tatil beni rahatlatmaz ve mikroskoptan bakarak da yeni şeyler görebilirsin ya da toprağın, eşit kalınlıktaki 3 çubuk doğru açılarda kesiştiğinde aldığı şekli çizerek de. Ve bence bir evin içinde bile üzerinde yıllarca düşünülecek bir sürü şey vardır. Ve ayrıca bir şey, üzerinde düşünülecek bir şey olduğu için ilginçtir, yeni olduğu için değil. Örneğin Siobhan bana, parmağını ıslatıp ince camdan yapılmış bir bardağın kenarında gezdirerek ses çıkarmayı öğretmişti. Ve farklı bardaklara değişik miktarlarda su koyarsan değişik sesler çıkarırlar çünkü onların *rezonans frekansları* vardır ve bu şekilde, **Noel Şarkısı** gibi bir melodi çalınabilir. Ve bir sürü insanın evinde ince cam bardakları vardır ama bunun yapılabileceğini bilmezler.

Ve reklam şöyle diyordu:

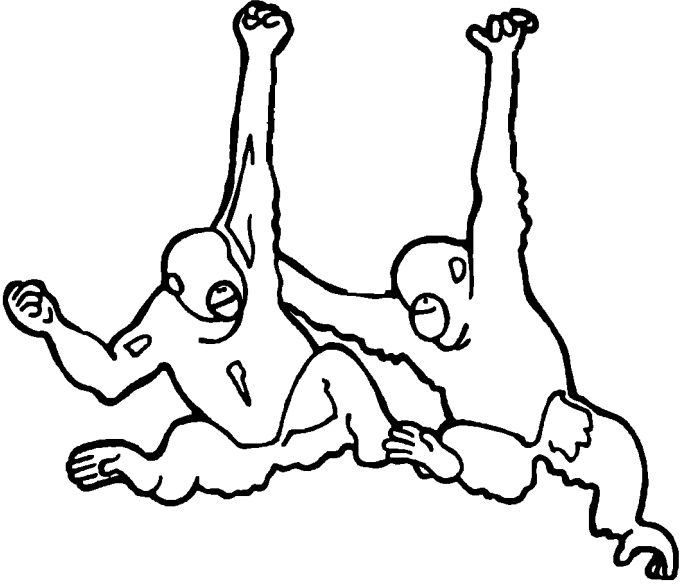
Malezya, gerçek Asya

Manzaralar ve kokularla uyarıldığınızda, bir zıtlıklar ülkesine geldiğinizi fark edeceksiniz. Geleneksel, doğal ve kozmopolit olanı arıyorsunuz. Hatıralarınız şehir hayatından doğal yaşama ve deniz kenarındaki tembel saatlere doğru uzanacak. Kişi başına £575'den başlayan fiyatlarla.

Bizi 01306 747000'dan arayın, seyahat acentanızla görüşün ya da www.kuoni.co.uk'yi ziyaret edin.

Bir farklılık dünyası.

Ve başka üç resim daha vardı, ve çok küçüktüler, ve bunlar bir saray, bir sahil ve bir saraydı.
Ve orangutanlar şuna benziyordu

Ve gözlerimi kapattım ve saatime pek fazla bakmadım. Ve istasyona gelip giden trenler müzik ya da davul gibi bir ritim içindeydi. Ve bu Siobhan'ın sakınlaşmam için bana yapmamı söylediği "sol, sağ, sol, sağ, sol, sağ . . ." diye saymak gibiydi. Ve kendi kendime sanki trenler kafamın içindeymiş gibi "Tren geldi. Tren durdu. Tren gitti. Sessizlik. Tren geldi. Tren durdu. Tren gidiyor . . ." diyordum. Ve normalde olmayan şeylerin olduğunu hayal etmem çünkü bunlar yalandır ve bu beni korkutur ama bu trenlerin istasyona geliş gidişini izlemekten daha iyiydi çünkü o beni daha da korkutuyordu.

Ve gözlerimi açmadım ve saatime bakmadım. Ve bu perdeleri kapalı karanlık bir odada olmak gibiydi ve hiçbir şey görmüyordum, sanki gece uyanmış gibiydim ve tek duyduğum şey kafamın içindeki seslerdi. Ve bu daha iyiydi çünkü böylelikle küçük istasyon kafamın dışındaydı ama ben yatakta ve güvendeydim.

Ve sonra trenlerin geliş gidişleri arasındaki sessizlikler daha uzun sürmeye başladı. Ve tren olmadığı zaman küçük istasyonda daha az insan olduğunu duyabiliyordum ve gözlerimi açtım ve saatime baktım ve saat 20:07'ydi yani yaklaşık 5 saattir bankta oturuyordum ama bana 5 saat geçmiş gibi gelmiyordu sadece popom acıyordu, acıkmış ve susamıştım.

Ve sonra Toby'nin kayıp olduğunu fark ettim çünkü cebimde değildi ve onun kaybolmasını istemiyordum

çünkü babamın ya da annemin evinde değildik ve küçük istasyonda onu besleyecek kimse yoktu ve ölebilirdi ve bir trenin altında da kalabilirdi.

Sonra tavana baktım ve uzun siyah bir kutu olduğunu gördüm ve bu bir tabelaydı ve üzerinde

1	Harrow & Weldstone	2 dak.
3	Queens Park	7 dak.

Ve sonra alt satır aşağı doğru gitti ve yok oldu ve onun yerine farklı bir satır geldi ve tabela şöyle oldu;

1	Harrow & Weldstone	1 dak.
2	Willesdon Kavşağı	4 dak.

Ve sonra yine değişti ve şöyle oldu:

1	Harrow & Weldstone
** GERİDE DURUN TREN YAKLAŞIYOR **	

Ve sonra kılıç dövüşü gibi bir ses ve istasyona gelen bir trenin kükremesi sesini duydum ve bir yerlerde büyük bir bilgisayarın olduğunu ve onun bütün trenlerin nerede olduğunu bildiğini ve trenler geleceği zaman küçük istasyondaki siyah kutulara mesajlar yolladığını anladım ve bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı çünkü her şeyin belli bir düzeni ve planı vardı.

Ondan sonra tren küçük istasyona geldi ve durdu ve 5 kişi trene bindi ve biri daha koşarak küçük istasyona geldi ve trene bindi ve 7 kişi trenden indi ve sonra kapılar otomatik olarak kapandı ve tren uzaklaştı. Ve sıradaki tren geldiğinde artık o kadar da korkmuyordum çünkü tabe-

lada [REDACTED], yazıyordu böylece bunun olacağını biliyordum.

Ve sonra Toby'yi aramaya karar verdim çünkü küçük istasyonda sadece 3 kişi vardı. Ve ayağa kalktım ve küçük istasyonu aramaya başladım ve tünellere giden girişlere baktım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Ve sonra rayların olduğu alt taraftaki siyah yere baktım.

Ondan sonra iki fare gördüm ve siyah renklidiler çünkü kirlenmişlerdi. Ve bu hoşuma gitti çünkü fareleri ve sıçanları severim. Ama onlar Toby değildi, bu yüzden aramaya devam ettim.

Ve sonra Toby'yi gördüm, ve o da rayların olduğu alt taraftaydı ve onun Toby olduğunu biliyordum çünkü beyazdı ve arka tarafında yumurta şeklinde kahverengi bir leke vardı. Ondan sonra aşağı indim. Ve Toby eski bir tatlı kâğıdının çöpünü yiyordu. Ondan sonra biri, "Aman Tanrım. Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Ve ben Toby'yi yakalamak için öne doğru eğildim ama Toby kaçtı. Ondan sonra ben peşinden yürüdüm ve tekrar eğildim ve "Toby . . . Toby . . . Toby." dedim ve koklayıp ben olduğumu anlayabilmesi için elimi uzattım.

Ondan sonra biri, "Çık hemen oradan, tanrı aşkına." dedi, ondan sonra ben yukarı baktım ve bu yeşil bir yağmurluk giymiş siyah ayakkabıları olan bir adamdı ve çorapları görünüyordu ve çoraplarının üzerinde küçük baklava şekilleri vardı ve griydi.

Ondan sonra ben, "Toby . . . Toby . . ." dedim ama o yine kaçtı.

Ondan sonra baklava desenli çorapları olan adam be-

ni omuzumdan yakaladı ve ben bağırdım. Ondan sonra kılıç dövüşü sesini duydum ve Toby yine koşmaya başladı ama bu sefer diğer tarafa doğru koşuyordu ve bu ayaklarımın olduğu yöndü ve onu kuyruğundan yakaladım.

Ondan sonra baklava şekilli çorapları olan adam "Aman Tanrım. Aman Tanrım." dedi.

Ondan sonra kükreme sesini duydum ve Toby'yi yukarı kaldırdım ve iki elimle tuttum ve o beni baş parmağımdan ısırdı ve kan çıktı ve ben bağırdım ve Toby ellerimden atlamaya çalıştı.

Ve sonra kükreme sesi çoğaldı ve ben arkama döndüm ve trenin tünelden geldiğini gördüm ve tren üzerimden geçip beni öldürecekti bu yüzden beton bölüme tırmanıp yukarı çıkmaya çalıştım ama çok yüksekti ve iki elimle de Toby'yi tutuyordum.

Ondan sonra baklava şekilli çorapları olan adam beni yakaladı ve yukarı çekti, ondan sonra ben bağırdım ama o beni beton bölümün üstüne kadar çekmeye devam etti ve yere düştük ve ben bağırırmaya devam ettim çünkü omuzumu acıtmıştı. Ondan sonra tren istasyona geldi ve ben ayağa kalktım ve tekrar banka gittim ve Toby'yi ceketimin cebine koydum ve o çok sakindi ve hiç kıpırdamadı.

Ve baklava şekilli çorapları olan adam yanımda duruyordu ve "Sen ne halt karıştırdığını sanıyordun öyle ha!" dedi.

Ama ben hiçbir şey söylemedim.

Ondan sonra o, "Ne yapıyordun sen?" dedi.

Ondan sonra trenin kapıları açıldı ve insanlar indi ve

baklava şekilli çorapları olan adamın yanında bir bayan vardı ve Siobhan'inki gibi bir gitar kutusu taşıyordu.

Ondan sonra ben, "Toby'yi arıyordum. O benim evcil farem." dedim.

Ondan sonra baklava şekilli çorapları olan adam, "Aman tanrım." dedi.

Ondan sonra gitar kutusu olan kadın, "O iyi mi?" dedi.

Ondan sonra baklava şekilli çorapları olan adam "O mu? Ya ya, çok şükür! Aman tanrım. Evcil bir fare. Allah kahretsin. Trenim." dedi. Ve sonra trene koştu ve kapanmış olan kapıya vurdu ve tren gitmeye başladı ve o, "Kahretsin!" dedi.

Ondan sonra bayan, "İyi misin?" dedi ve koluma dokundu ve ben yine bağırdım.

Ondan sonra o, "Tamam. Tamam. Tamam." dedi.

Ve gitar kutusunda şöyle bir çıkartma vardı

Ve ben yere oturdum ve kadın bir dizinin üzerine çöktü ve "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

Ve eğer o okuldaki bir öğretmen olsaydı ona "451c Chapter Sokağı, Willesden, Londra NW2 5NG nerede?" derdim ama o bir yabancıydı bu yüzden "Geri çekil." dedim, çünkü bana yaklaşması hoşuna gitmemişti. Ve ona "Bir İsviçre çakım var ve keskin olan ağız bir insanın parmağını kesebilir" dedim. Ondan sonra o, "Tamam ah-bap. Bunu hayır olarak kabul ediyorum." dedi, ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Ve baklava şekilli çorapları olan adam "Zır delinin teki bu. Tanrım." dedi ve yüzüne bir mendil bastırıyordu ve mendilde kan vardı.

Ondan sonra başka bir tren geldi ve baklava şekilli çorapları olan adam ve gitar kutulu bayan trene binip gittiler.

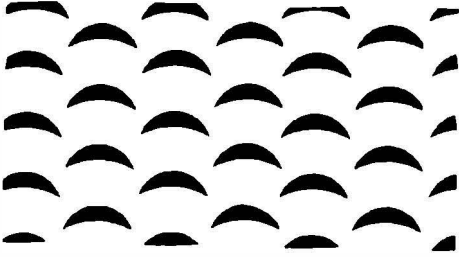
Ondan sonra 8 tren daha geldi ve ben trene binip ne yapacağımı düşünmeye karar verdim.

Ve bir sonraki trene bindim.

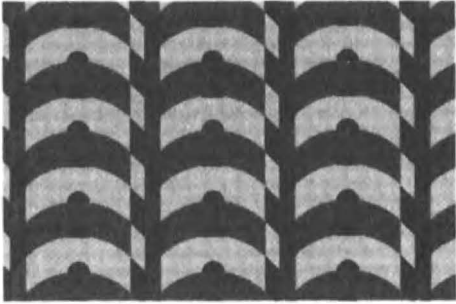
Ve Toby cebimden çıkmaya çalıştı, ben de onu aldım, ondan sonra onu dış cebime koydum ve elimle tuttum.

Ve vagonda 11 kişi vardı ve 11 kişiyle bir odanın içinde bir tünelde olmak hoşuma gitmedi bu yüzden vagondaki başka şeylere konsantre oldum. Ve **İskandinavya ve Almanya'da 53.963 tatil kulübesi var** ve **VITABIOTICS** ve **3.435** ve **bütün yolculuğunuzun biletini göstere-memenin cezası £10'dur** ve **Altını keşfedin, sonra da Bronzu** ve **TVIC** ve **EPBIC** ve **"ha s..ktir"** ve **⚠ kapıların kapanmasını engellemek tehlikeli olabilir** ve **BRV**

ve **Con. IC ve DÜNYA İLE KONUŞUN** gibi yazılar vardı.
Ve duvarlarda şunun gibi şekiller vardı

Ve koltuklarda da şöyle şekiller vardı

Sonra tren çok fazla sallandı ve bir demire tutunmak zorunda kaldım ve bir tünele girdik ve çok gürültülüydü ve gözlerimi kapadım ve boynumun yanlarından kanımın pompalandığını hissedebiliyordum.

Ondan sonra tünelden çıktık ve adı **Warwick Caddesi** olan başka bir küçük istasyona geldik ve adı duvarda büyük harflerle yazılıydı ve bu hoşuma gitti çünkü böylece insan nerede olduğunu bilebiliyordu.

Ve Willesden Kavşağına kadar olan bütün istasyonla-

rın arasındaki uzaklığı ölçtüm ve hepsinin arasında 15 saniyenin katı kadar zaman vardı.

Paddington	0:00
Warwick Caddesi	1:30
Maide Vadisi	3:15
Kilburn Parkı	5:00
Queen's Parkı	7:00
Kensal Green	10:30
Willesden Kavşağı	11:45

Ve tren **Willesden Kavşağı**nda durdu ve kapılar otomatik olarak açıldı ve trenden indim. Ve sonra kapılar kapandı ve tren uzaklaştı. Ve trenden inen benim dışımdaki bütün insanlar bir köprü üzerinden geçip bir merdivenden yukarı çıktı ve sonra görebildiğim iki insan kaldı ve bunlardan biri bir adamdı ve sarhoştı ve paltosunda kahverengi lekeler vardı ve ayakkabıları birbirinden farklıydı ve şarkı söylüyordu ve ne söylediğini duymuyordum ve diğeri duvardan açılan pencere olan bir dükkândaki bir Hintliydi.

Ve ikisiyle de konuşmak istemedim çünkü yorgundum, açtım ve zaten o ana kadar yeteri kadar yabancıyla konuşmuştum ve bu tehlikeliydi ve ne kadar çok tehlikeli şey yaparsan başına kötü bir şey gelme ihtimali o kadar artar. Ama 451c Chapter Sokağı, Willesden, Londra NW2 5NG ye nasıl gideceğimi bilmiyordum bu yüzden birine sormam gerekiyordu.

Ondan sonra küçük dükkândaki adama gittim ve

"451c Chapter Sokağı, Willesden, Londra NW2 5NG nerede?" dedim.

Ondan sonra eline küçük bir kitap aldı ve bana verdi ve "2,95" dedi.

Ve kitabın adı **(A-Z LONDRA Atlası ve A-Z Harita Şirketi Coğrafya Uzmanlarının İndeksi)** idi ve içini açtım, bir sürü harita vardı.

Ondan sonra küçük dükkândaki adam, "Alacak mısın almayacak mısın?" dedi.

Ondan sonra ben, "Bilmiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Zahmet olmazsa o pis ellerini kitap-tan çekebilir misin?" dedi ve kitabı benden geri aldı.

Ondan sonra ben, "451c Chapter Sokağı, Willesden, Londra NW2 5NG'ye nasıl gidebilirim?" dedim.

Ondan sonra o, "A'dan Z'ye kitabını ya al ya da bırak. Ben ayaklı ansiklopedi değilim." dedi.

Ondan sonra ben, "Bu A'dan Z'ye mi?" dedim ve kitabı işaret ettim.

Ondan sonra o, "Hayır çimde gezen bir timsah." dedi.

Ondan sonra ben, "Bu A'dan Z'ye mi?" dedim çünkü o bir timsah değildi ve adamın aksanı farklı olduğu için söylediğim şeyi yanlış anlamış olabileceğini düşündüm.

Ondan sonra o, "Evet bu A'dan Z'ye." dedi.

Ondan sonra ben, "Satın alabilir miyim?" dedim.

Ondan sonra o, hiçbir şey söylemedi.

Ondan sonra ben, "Satın alabilir miyim?" dedim.

Sonra o, "2,95" dedi, "Ama önce parayı göreyim, alıp toz olmana izin verecek değilim." İki doksan beş derken 2,95 pound'u kastettiğini farkettim. Ve ona param-

la 2,95 pound'u ödedim. Ondan sonra o da bana mahalledeki dükkânda olduğu gibi bozukluk verdi, ondan sonra ben gittim ve kirli kıyafetli adam gibi duvara yaslandım ama ondan çok uzağa, ve kitabı açtım.

Ve ön kapağın içinde büyük bir Londra haritası vardı ve içinde **Abbey Wood, Poplar, Acton ve Stanmore** gibi yerler vardı. Ve **HARİTA SAYFALARININ İNDEKSİ** yazıyordu ve harita ray hatları ile kaplıydı ve hatların üzerinde ikişer sayı vardı. Ve **Willesden, 42 ve 43** yazılı karedeydi. Ve bu sayıların Londra'nın o kare içindeki yerinin daha büyük bir haritasının olduğu sayfa sayıları olduğunu anladım. Ve kitabın tamamı Londra'nın büyük bir haritasıydı ve katlandığı için kitap haline getirilebilmişti.

Ama Willesden Kavşağı, 42. ve 43. sayfalarda değildi. Ve onu 42. sayfadaki **HARİTA SAYFALARININ İNDEKSİ** sayfasının tam altındaki 58. sayfada buldum ve bu da 42. sayfayla birleşiyordu. Ve Willesden Kavşağı'nı spiral olarak aradım, Swindon'da tren istasyonunu ararken yaptığım gibi, ama bu sefer harita üzerinde ve parmağımla.

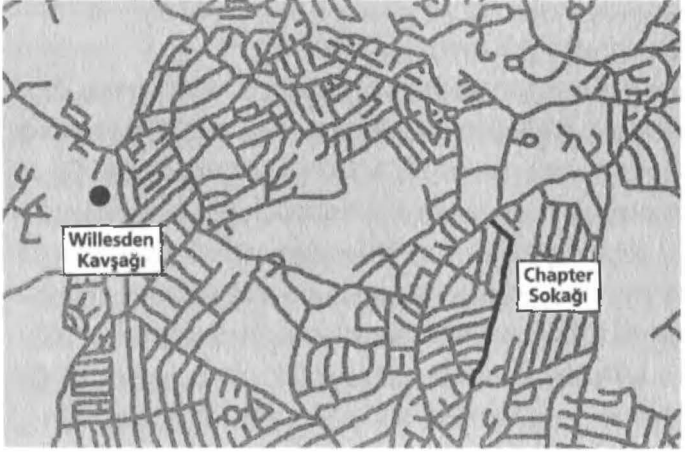
Ve birbirinden farklı ayakkabılar giymiş olan adam önümde durdu ve "Big cheese"¹⁶. Ah, evet. Hemşireler. Asla. Kahrolası yalancı. Hepsi kahrolası birer yalancı." dedi.

Ve sonra uzaklaştı.

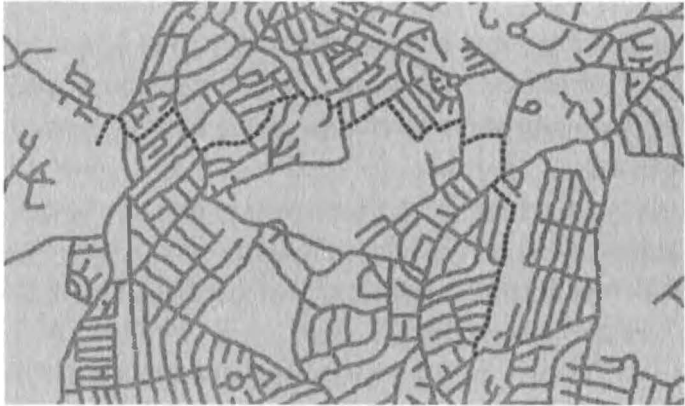
Ve Chapter Sokağı'nı bulmak çok uzun zamanımı aldı çünkü 58. sayfada değildi. 42. sayfadaydı, ve 5C karesindeydi.

¹⁶ "Nirvana grubunun bir single çalışmasının adı ve İngiltere'nin Caerphilly kentinde düzenlenen bir festivale verilen isim. – ç.n."

Ve Willesden Kavşağı ve Chapter Sokağı arasındaki yolların şekli şöyleydi.

Ve benim rotam da buydu

Ondan sonra merdivenden çıkıp köprüden geçtim ve küçük gri aralıktan biletimi geçirdim ve sokağa çıktım ve bir otobüs vardı ve üzerinde **İngiltere, Galler ve İr-**

landa Demiryolları yazan büyük bir makine vardı ama sarıydı ve etrafıma baktım ve hava karanlıktı ve etrafta bir sürü ışık vardı ve uzun zamandır dışarı çıkmamıştım ve bu midemi bulandırdı. Ve göz kapaklarımı birbirine çok yaklaştırdım ve sadece yolların şekline baktım ve gitmem gereken **Station Approach** ve **Oak Lane** yollarının nerede olduğunu gördüm.

Ondan sonra yürümeye başladım, ama Siobhan olan her şeyi anlatmamam gerektiğini söylemişti, sadece ilginç olan şeyleri anlatmam gerek.

Ve 451 Chapter Sokağı, Willesden, Londra NW2 5NG'ye geldim ve bu 27 dakika sürdü ve üzerinde **Daire C** yazan düğmeye bastığımda kimse kapıyı açmadı ve yolda giderken olan en ilginç şey, üzerlerinde Viking kıyafetleri ve miğferleri olan 8 adamın bağırarak yanımdan geçmesiydi ama onlar gerçek Vikingler değillerdi çünkü Vikingler yaklaşık 2.000 yıl önce yaşamış ve ayrıca yine çişimi yapmam gerekti ve adı **Burdett Motors** olan kapalı bir dükânın yanındaki dar bir sokağa girip çişimi yaptım ve bunu yapmak pek hoşuma gitmedi ama yine üzerimi ıslatmak istemiyordum, ve başka ilginç bir şey olmadı.

Ondan sonra beklemeye karar verdim ve annemin tatilde olmamasını umdum çünkü bu bütün bir hafta boyunca uzakta olacağı anlamına gelebilirdi, ama bunu düşünmemeye çalıştım çünkü Swindon'a geri dönemezdim.

Ve 451c Chapter Sokağı, Londra NW2 5NG'nin önündeki bahçedeki çöp tenekelerinin arkasına oturdum ve bu, büyük bir çalılığın altındaydı. Ondan sonra bir bayan bahçeye geldi ve elinde, bir tarafında demir bir parmak-

lık ve üzerinde tutmak için bir sap olan bir kutu tutuyordu; bu, kedileri veterinerlere götürmek için kullanılan kütular gibiydi ama içinde bir kedi olup olmadığını görmedim ve kadının ayakkabısı yüksek topukluydu ve beni görmedi.

Ondan sonra yağmur yağmaya başladı ve ben ıslandım ve titremeye başladım çünkü hava soğuktu.

Ondan sonra saat 23.32 oldu ve sokakta birilerinin yürüdüğünü duydum.

Ondan sonra bir ses, "Bunun komik olup olmadığını düşünmüş olup olmaman umurumda değil." dedi ve bu bir kadın sesiydi.

Ondan sonra başka bir ses, "Judy bak, özür dilerim tamam mı?" dedi ve bu bir erkek sesiydi.

Ondan sonra kadın sesi olan diğer ses şöyle dedi: "Belki de bunu tam bir aptal gibi görünmeme neden olmadan önce düşünmen gerekiyordu."

Ve kadının sesi annemin sesiydi.

Ondan sonra annem bahçeye girdi ve yanında Bay Shears vardı ve diğer ses de onundu.

Ondan sonra ben ayağa kalktım ve "İçeride değildin, o yüzden burada bekledim." dedim.

Ondan sonra annem, "Christopher." dedi.

Ondan sonra Bay Shears, "Ne?" dedi.

Ondan sonra annem bana sarıldı ve "Christopher, Christopher, Christopher." dedi.

Ondan sonra ben onu ittim çünkü bana dokunuyordu ve bu hoşuma gitmiyordu, ve çok şiddetli ittiğim için yere düştüm.

Ondan sonra Bay Shears, "Tanrı aşkına neler oluyor?" dedi.

Ondan sonra annem, "Özür dilerim Christopher. Unuttum." dedi.

Ondan sonra ben yerde yatıyordum ve annem parmaklarına dokunabilmem için sağ elini havaya kaldırdı ama ben o anda Toby'nin cebimden kaçtığını gördüm ve onu yakalamam gerekiyordu.

Ondan sonra Bay Shears, "Sanırım bu Ed'in de burada olduğu anlamına geliyor." dedi.

Ve bahçenin etrafında bir duvar vardı ve bu yüzden Toby dışarı çıkamadı ve köşeye sıkıştı ve duvardan yukarı yeterince hızlı tırmanamıyordu ve ben onu tuttum ve cebime geri koydum ve "Karnı aç. Ona verebileceğim bir şey var mı ve biraz su?" dedim.

Ondan sonra annem, "Baban nerede Christopher?" dedi.

Ondan sonra ben, "Sanırım Swindon'da." dedim.

Ondan sonra Bay Shears, "Tanrıya şükür." dedi.

Ondan sonra annem, "Peki ama sen buraya nasıl geldin?" dedi.

Ve dişlerim soğuk yüzünden birbirine vuruyordu ve onları durduramıyordum ve "Trenle geldim. Ve gerçekten çok korkutucuydu. Ve para için babamın banka kartını almıştım ve bir polis memuru bana yardım etti. Ama sonra beni babamın yanına götürmek istedi. Ve benimle trene bindi. Ama sonra indi." dedim.

Ondan sonra annem "Christopher, su içindesin. Roger orada öyle durmasana." dedi.

Ondan sonra "Aman tanrım. Christopher. Ben . . . Bunu hiç tahmin edemezdim . . . Neden tek başına buraya geldin?" dedi.

Ondan sonra Bay Shears, "İçeri girecek misiniz yoksa bütün gece burada mı kalacaksınız?" dedi.

Ondan sonra ben, "Seninle birlikte yaşayacağım çünkü babam bir bahçe tırmağıyla Wellington'ı öldürdü ve ben ondan korkuyorum." dedim.

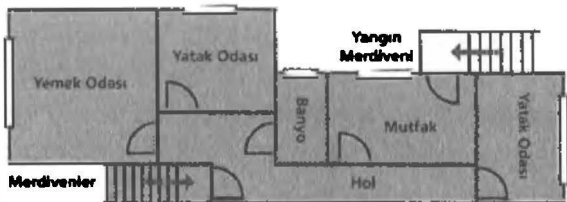
Ondan sonra Bay Shears, "Allah'ın belası!" dedi.

Ondan sonra annem, "Roger lütfen. Hadi Christopher içeri girip seni kurutalım." dedi.

Ondan sonra ben ayağa kalktım ve evin içine girdim ve annem, "Sen Roger'ı takip et." dedi ve ben de Bay Shears'ın peşinden merdivenlerden yukarı çıktım, bir sahanlık ve üzerinde Daire C yazan bir kapı vardı ve içeri girmekten korktum çünkü içeride ne olduğunu bilmiyordum.

Ondan sonra annem, "Gir yoksa ruhunu teslim edeceksin." dedi ama ben *ruhunu teslim etmenin* ne demek olduğunu bilmiyordum ve içeri girdim.

Ondan sonra annem, "Sana banyoyu hazırlayacağım." dedi ve ben de kendimi güvende hissedebilmek için kafamda dairenin bir haritasını çizmek istiyordum ve daireyi gezdim ve daire şöyleydi

Ondan sonra annem kıyafetlerimi çıkarıp beni banyoya soktu ve uçlarında yeşil çiçekler olan mor havlusunu kullanabileceğimi söyledi. Ondan sonra annem, Toby'ye bir çay tabağının içinde su ve biraz da mısır gevreği verdi ve ben de onun banyonun içinde koşmasına izin verdim. Ve o, lavabonun altına üç küçük kaka yaptı ve ben de onları tuvalete atıp sifonu çektim, ondan sonra yine banyoya girdim çünkü orası sıcak ve güzeldi.

Sonra annem banyoya girdi ve klozetin üstüne oturdu ve "İyi misin Christopher?" dedi.

Ondan sonra ben, "Çok yorgunum." dedim.

Ondan sonra o, "Biliyorum hayatım." dedi. Ondan sonra, "Sen çok cesursun." dedi.

Ondan sonra ben, "Evet." dedim.

Ondan sonra o, "Bana hiç yazmadın." dedi.

Ondan sonra ben, "Biliyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Neden bana hiç yazmadın Christopher? Ben sana bir sürü mektup yazdım. Hep çok kötü bir şey olduğunu düşündüm, ya da taşındığınızı ve seni asla bulamayacağımı." dedi.

Ondan sonra ben, "Babam bana senin öldüğünü söyledi." dedim.

Ondan sonra o, "Ne?" dedi.

Ondan sonra ben, "Kalbinde bir sorun olduğu için hastanede olduğunu söyledi. Ondan sonra da kalp krizi geçirip öldüğünü söyledi. Ondan sonra bütün mektupları dolabının içindeki bir gömlek kutusunun içinde saklamış ve ben onları Wellington'ın öldürülmesi ile ilgili yazdığım ve babamın benden sakladığı kitabımı

ararken buldum, kitabımı da alıp gömlek kutusuna saklamış.” dedim.

Ondan sonra annem, “Aman Tanrım!” dedi.

Ondan sonra uzun süre hiçbir şey söylemedi. Ve sonra televizyondaki belgesellerdeki hayvanların çıkardığı gibi yüksek bir ses çıkardı.

Ve onun bunu yapması hoşuma gitmedi çünkü bu çok yüksek bir sestti, ve “Bunu neden yapıyorsun?” dedim.

Ondan sonra bir süre hiçbir şey yapmadı ve sonra “Ah Christopher özür dilerim.” dedi.

Ondan sonra ben, “Bu senin suçun değil.” dedim.

Ondan sonra o, “Piç kurusu. Piç kurusu.” dedi.

Ve bir süre sonra, “Christopher elini tutmama izin ver. Sadece bir kereliğine. Sadece benim için. İzin verir misin? Sıkmayacağım.” dedi ve elini uzattı.

Ondan sonra ben, “İnsanların elimi tutmasından hoşlanmıyorum.” dedim.

Ondan sonra o, elini geri çekti ve “Hayır, tamam önemli değil.” dedi.

Ondan sonra “Hadi banyodan çıkıp kurulanalım ne dersin?” dedi.

Ondan sonra banyodan çıkıp mor havluyla kurulandım. Ve hiç pijamam yoktu bu yüzden aslında annemin olan beyaz bir tişört ve sarı bir şort giydim ama annemin olmalarını önemsemedim çünkü çok yorgundum. Ve ben bunu yaparken annem mutfığa gitti ve kırmızı olduğu için biraz domates çorbası pişirdi.

Ondan sonra birinin dairenin kapısını açtığını duydum ve dışarıdan yabancı bir adamın sesi geldi, bu yüzden ban-

yonun kapısını kilitledim. Ve dışarıda bir tartışma yaşan-
yordu ve bir adam "Onunla konuşmam gerek." dedi ve
annem "Bugün için yeterince şey yaşamış." dedi ve
adam "Biliyorum. Ama yine de onunla konuşmam ge-
rek." dedi.

Ve annem kapıyı çaldı ve bir polis memurunun benim-
le konuşmak istediğini ve kapıyı açmak zorunda olduğu-
mu söyledi. Ondan sonra annem polisin beni alıp götür-
mesine izin vermeyeceğini söyledi ve söz verdi. Ve ben de
Toby'yi elime alıp kapıyı açtım.

Ve kapının dışında bir polis vardı ve "Sen Christopher
Boone musun?" dedi.

Ondan sonra ben de o olduğumu söyledim.

Ondan sonra o, "Baban evden kaçtığını söyledi. Bu
doğru mu?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet." dedim.

Ondan sonra o, "Bu senin annen mi?" dedi ve anne-
mi işaret etti.

Ondan sonra ben, "Evet." dedim.

Ondan sonra o, "Neden evden kaçtın?" dedi.

Ondan sonra ben, "Çünkü babam bir köpek olan Wel-
lington'ı öldürdü ve ben de ondan korktum." dedim.

Ondan sonra o, "Ben de öyle duymuştum," dedi. Ve
sonra "Swindon'a babanın yanına mı dönmek istiyorsun
yoksa burada kalmak mı istiyorsun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Burada kalmak istiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Peki sen bu konuda ne düşünüyor-
sun?" dedi.

Ondan sonra ben, "Burada kalmak istiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Sen dur, annene soruyorum." dedi.
Ondan sonra annem, "Christopher'a öldüğümü söylemiş." dedi.

Ondan sonra polis, "Tamam. Burada kimin ne dediğine dair bir tartışmaya girmeyelim tamam mı? Benim bilmek istediğim . . ." dedi.

Ondan sonra annem, "Tabii ki de kalabilir." dedi.

Ondan sonra polis, "Böylelikle, olayın beni ilgilendiren kısmı çözülmüş oluyor sanırım." dedi.

Ondan sonra ben, "Beni Swindon'a geri mi götüreceksin?" dedim.

Ondan sonra o, "Hayır." dedi.

Ondan sonra annemle birlikte yaşayabilecek olduğum için mutlu oldum.

Ondan sonra polis, "Eşiniz buraya gelip sorun çıkarmak olursa bizi arayın. Aksi takdirde meseleyi kendi aranızda çözmek durumunda kalabilirsiniz." dedi.

Ondan sonra polis gitti ve ben domates çorbamı içtim ve Bay Shears bana uyuyacak bir yer hazırlamak için misafir odasından bazı kutular çıkardı ve uyudum.

Ondan sonra uyandım çünkü dairenin içinde bağırان insanlar vardı ve saat sabah 2.31'di. Bu insanlardan biri babamdı ve ben korktum. Ama odanın kapısının kilidi yoktu.

Ondan sonra babam bağırarak, "Hoşuna gitse de gitmese de onunla konuşuyorum. Sen bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin." dedi.

Ondan sonra annem bağırarak, "Roger. Yapma . . ." dedi.

Ondan sonra Bay Shears bağıarak, "Benimle kendi evimde bu şekilde konuşamaz." dedi.

Ondan sonra babam bağıarak, "Canım nasıl isterse öyle konuşurum." dedi.

Ondan sonra annem bağıarak, "Burada olmaya hakkın yok." dedi.

Ondan sonra babam bağıarak, "Hakkım yok mu? Hakkım yok mu? Unuttuysan diye söylüyorum, o çocuk benim oğlum." dedi.

Ondan sonra annem bağıarak, "Ona bütün o yalanları söyleyerek nasıl bir oyun oynadığını zannediyordun tanrı aşkına?" dedi.

Ondan sonra babam, "Ben mi oynuyordum? Çekip giden sendin." diye bağırdı.

Ondan sonra annem, "Ve sen de beni onun hayatından tamamen silmeye mi karar verdin?" diye bağırdı.

Ondan sonra Bay Shears, "Şimdi hepimiz biraz sakinleşelim, tamam mı?" diye bağırdı.

Ondan sonra babam, "Senin istediğin de bu değil miydi zaten?" diye bağırdı.

Ondan sonra annem, "Ona her hafta mektup yazdım. Her hafta." diye bağırdı.

Ondan sonra babam, "Mektup mu yazdın? O Allah'ın belası mektupların ona ne faydası var?" diye bağırdı.

Ondan sonra Bay Shears, "Hey hey hey," dedi.

Ondan sonra babam "Ben onun yemeklerini pişirdim. Giysilerini yıkadım. Her hafta sonu ona baktım. Hastalandığında başında bekledim. Onu doktora götürdüm. Ge-

celeri bir yere gittiğinde onu deli gibi merak ettim. Her kavgaya karıştığında okuluna gittim. Peki ya sen? Ona kahrolası birkaç mektup yazdın.” diye bağırdı.

Ondan sonra annem, “Demek sen de ona annesinin öldüğünü söylemenin doğru olduğunu düşündün, öyle mi?” diye bağırdı.

Ondan sonra Bay Shears, “Şimdi sırası değil.” diye bağırdı.

Ondan sonra babam, “Sen kapa çeneni yoksa . . .” diye bağırdı.

Ondan sonra annem, “Ed, lütfen . . .” diye bağırdı.

Ondan sonra babam, “Onu göreceğim. Ve eğer beni durdurmaya çalışırsanız . . .” dedi.

Ve sonra babam odama geldi. Ama ben bana dokunması ihtimaline karşı İsviçre çakımı, keskin ağzı açık olarak tutuyordum. Ondan sonra annem de odaya geldi ve “Tamam Christopher merak etme. Sana hiçbir şey yapmasına izin vermeyeceğim.” dedi.

Ondan sonra babam yatağın yakınına gelip dizlerinin üstüne çöktü ve “Christopher.” dedi.

Ama ben hiçbir şey söylemedim.

Ondan sonra o, “Christopher, ben gerçekten her şey için çok ama çok özür dilerim. Her şey için. Wellington için. Mektuplar için. Senin kaçmana neden olduğum için. Böyle olmasını . . . Yemin ederim bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Hey. Hadi evlat . . .” dedi.

Ondan sonra parmaklarına dokunabilmem için sağ elini yelpaze gibi açtı, ama ben dokunmadım çünkü korkuyordum.

Ondan sonra babam, "Kahretsin, Christopher. Lütfen." dedi.

Ve yüzünde yaşlar vardı.

Ondan sonra bir süre kimse bir şey söylemedi.

Ondan sonra annem, "Bence artık gitmelisin." dedi ama benimle değil, babamla konuşuyordu.

Ondan sonra polis geri geldi çünkü Bay Shears polisi aramıştı ve polis, babama sakın olması gerektiğini söyledi ve onu daireden dışarı çıkarttı.

Ondan sonra annem, "Sen uyumaya devam et. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." dedi.

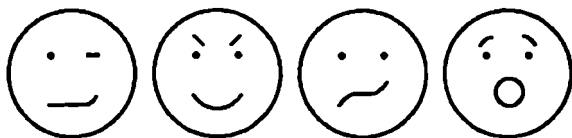
Ondan sonra ben uyumaya devam ettim.

Ve uyuduğumda en sevdiğim rüyalarından birini gördüm. Bazen gün içinde de görüyorum ama o zaman buna hayal deniyor. Ama genellikle o gece olduğu gibi geceleri görüyorum.

Ve rüyamda dünya üzerindeki neredeyse herkes bir virüse yakalandığı için ölmüştü. Ama bu normal bir virüs değil, bilgisayar virüsü gibi bir virüstü. Ve insanlar virüse, taşıyıcı birinin söylediği bir şeyin anlamı ve bunu söylerken yüzlerinde oluşan ifadenin anlamı yüzünden yakalanıyorlardı, yani virüslü birini televizyonda izleyince bile o virüse yakalanıyorlar, bu da virüsün bütün dünyaya hızla yayıldığı anlamına geliyordu.

Ve virüs birine bulaştığında o kişi hiçbir şey yapamıyor sadece koltukta oturuyor ve yemek yemiyor, su içmiyor ve sonunda da ölüyordu. Ama bazen bu rüyanın değişik versiyonlarını görüyorum, sanki bir filmin iki değişik versiyonunu, örneğin aslını ve yönetmenin seçtiği bölümlerini izlemek gibi. **Blade Runner**'da olduğu gibi. Ve rüyanın bazı versiyonlarında virüs onların arabalarını bir yerlere çarpmalarına ya da denizin içine yürüyüp boğulmalarına ya da kendilerini nehre atmalarına neden oluyor ve bence bu versiyon daha iyi çünkü bu şekilde her yerde ceset olmaz.

Ve sonuçta dünya üzerinde insanların yüzlerine bakmayan ve yüzlerinde oluşan şekillerin anlamını bilmeyen kişilerden başka hiç kimse kalmıyor.

Ve bu insanların hepsi benim gibi özel kişiler. Ve yalnız olmaktan hoşlanırlar ve onları zar zor görürüm çünkü Kongo ormanlarındaki bir antilop cinsi olan Okapi gibi çok utangaçtırlar ve az bulunurlar.

Ve rüyamda dünya üzerinde istediğim her yere gidebiliyorum ve kimsenin benimle konuşmayacağını ya da bana dokunmayacağını ya da bana sorular sormayacağını biliyorum. Ama bir yere gitmek istemezsem de gitmem gerekmiyor ve evde oturup sürekli brokoli ve portakal ve meyanbalı şekeri yiyebiliyorum ya da bütün bir hafta boyunca bilgisayar oyunu oynayabiliyorum ya da odanın bir köşesinde oturup madeni bir parayı radyatörün tırtıklı kısmına bir ileri bir geri sürtebiliyorum. Ve Fransa'ya gitmek zorunda da değilim.

Ve babamın evinden çıkıp caddede yürüyorum ve günün ortası olmasına rağmen ortalık çok sessiz ve kuşların ötüşü ve rüzgâr dışında hiçbir ses duymuyorum ve bazen uzaktaki binalar yıkılıyor ve eğer çok yakınında dursam trafik lambalarının renkleri değiştikçe çıkan klik seslerini duyabiliyorum.

Ve başka insanların evlerine girip dedektifçilik oynuyorum ve camları kırıp evlere girebiliyorum çünkü insanlar ölmüşler ve bunun bir önemi yok. Ve dükkânlara girip istediklerimi alıyorum; pembe bisküviler, PJ's marka böğürtlen ve mango suyu ve bilgisayar oyunu ve kitap gibi.

Ve babamın kamyonetinden bir merdiven alıp çatıya tırmanıyorum ve çatının kenarına geldiğimde merdiveni yandaki çatıya dayayıp oraya geçiyorum çünkü bir rüya-
da her şeyi yapabilirsin.

Ve sonra birinin arabasının anahtarını buluyorum ve arabaya binip sürüyorum, ve bir şeylere çarpsam da ya da arabayı denize sürsem de bu sorun değil ve arabayı park edip iniyorum ve yağmur yağıyor. Ve bir dükkândan dondurma alıp yiyorum. Ondan sonra sahile doğru yürüyorum. Ve sahil kum ve büyük kayalarla dolu ve ileride bir deniz feneri var ama fener yanmıyor çünkü orada çalışan adam da ölmüş.

Ve dalgalara doğru duruyorum ve dalgalar ayakkabılarımdan üstünden geçiyor ve suda köpekbalığı olabilir diye yüzmüyorum. Ondan sonra durup ufka bakıyorum ve uzun metal cetvelimi çıkarıp deniz ve gökyüzü arasındaki çizgiye doğru tutuyorum ve bu çizginin kavisli ve dünyanın yuvarlak olduğunu anlıyorum. Ve dalgaların gelip ayakkabılarımdan üstünden geçip geri gitmesi ritmik bir şekilde oluyor, müzik ya da davul çalmak gibi.

Ondan sonra, ölmüş olan bir ailenin evinden kuru giysiler alıyorum. Ve eve, babamın evine dönüyorum ama orası artık babamın değil benim. Ondan sonra kendime biraz içinde kırmızı gıda boyası olan Gobi Aloo Sag yapıyorum ve içmek için de biraz çilekli süt, ve sonra Güneş Sistemi'yle ilgili bir video kasedi izliyorum ve biraz bilgisayar oynayıp yatıyorum.

Ve rüya böylece bitiyor ve ben mutluyum.

Ertesi gün kahvaltıda kızarmış domates ve annemin tavada pişirdiği konserve fasulye vardı.

Kahvaltının ortasında Bay Shears, "Tamam. Birkaç gün için kalabilir." dedi.

Ondan sonra annem, "Ne kadar kalması gerekiyorsa o kadar kalabilir." dedi.

Ondan sonra Bay Shears, "Bu daire üç kişiyi bırak iki kişi için bile küçük." dedi.

Ondan sonra annem, "Ne dediğini anlayabiliyor biliyorsun değil mi?" dedi.

Ondan sonra Bay Shears, "Burada ne yapacak? Gidebileceği bir okul yok. İkimizin de işi var. Bu çok saçma." dedi.

Ondan sonra annem, "Roger. Yeter." dedi.

Sonra bana biraz daha şekerli Red Zinger bitki çayı hazırladı ama sevmedim ve o, "Burada ne kadar istersen kalabilirsin." dedi.

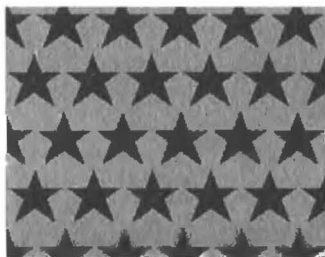
Ve Bay Shears işe gittikten sonra annem ofisi arayıp *Mazeret İzni* denen ve aileden biri öldüğünde ya da hastalandığında alabileceğin izni aldı.

Ondan sonra gidip benim giymem için kıyafet, pijama, diş fırçası ve fanila almamız gerektiğini söyledi. Ve daireden çıkıp adı Hill Lane olan A4088 numaralı ana yola yürüdük, ve bu yol gerçekten çok kalabalıktı ve Brent Cross Alışveriş Merkezine giden 266 numaralı otobüsü yakaladık. Ama John Lewis'de çok fazla insan vardı ve ben

korktum ve kol saatlerinin olduğu vitrinin yanında yere yattım ve bağırdım ve annem beni taksiyle eve götürmek zorunda kaldı.

Sonra bana yeni giysiler, pijama, diş fırçası ve fanila almak için alışveriş merkezine geri gitti, ben de o yokken misafir odasında oturdum çünkü Bay Shears ile aynı odada olmak istemiyordum çünkü ondan korkuyordum.

Ve sonra annem döndü ve bana bir bardak çilekli süt getirdi ve yeni pijamalarımı gösterdi ve üzerinde şunun gibi mor bir zemin üzerinde 5 köşeli yıldız olan bir desen vardı

Ondan sonra ben, "Swindon'a geri dönmem gerek." dedim.

Ondan sonra annem, "Christopher, daha buraya yeni geldin." dedi.

Ondan sonra ben, "Geri dönmem gerek çünkü A seviyesi Matematik sınavım var." dedim.

Ondan sonra annem, "Sen A seviyesi Matematik sınavına mı gireceksin?" dedi.

Ondan sonra ben, "Evet. Çarşamba Perşembe ve önümüzdeki hafta Cuma." dedim.

Ondan sonra annem, "Tanrım." dedi

Ondan sonra ben, "Gözetmen Peder Peters olacak." dedim.

Ondan sonra annem, "Yani bu gerçekten harika." dedi.

Ondan sonra ben, "Ve sınavdan A alacağım. Ve bu yüzden Swindon'a geri dönmek zorundayım. Ama babamı görmek istemiyorum. Bu yüzden seninle birlikte dönmem gerek." dedim.

Ondan sonra annem ellerini yüzüne koydu ve yüksek sesle nefesini verdi ve "Bu mümkün olur mu bilemiyorum." dedi.

Ondan sonra ben, "Ama gitmek zorundayım." dedim.

Ondan sonra annem, "Bunu başka bir zaman konuşalım tamam mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Tamam. Ama Swindon'a geri dönmek zorundayım." dedim.

Ondan sonra annem, "Christopher lütfen." dedi.

Ondan sonra ben biraz daha çilekli süt içtim.

Ve daha sonra saat 22.31'de yıldızların görünüp görünmediğine bakmak için balkona çıktım ama bulutlar yüzünden ve sokak lambaları ve araba farları ve projektörler ve binalardan gelen ışıkların atmosferde küçük parçalar halinde yansması ve yıldızlardan gelen ışıkların önüne geçmeleri yüzünden oluşan ve *ışık kirliliği* denen şey olduğu için hiç yıldız yoktu. Ben de içeri girdim.

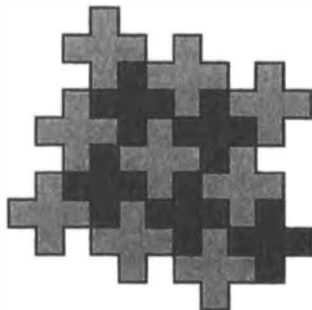
Ama uyuyamadım. Ve saat 02.07'de yataktan çıktım ve Bay Shears'tan korktuğum için aşağıya indim ve ön kapıdan Chapter Sokağı'na çıktım. Ve sokakta hiç kimse yoktu ve uzaktan gelen trafik sesi ve sirenler duyulsa da

ortalık gündüz olduğundan daha sessizdi ve bu kendimi sakinleşmiş hissetmemi sağladı. Ve Chapter Sokağı'nda yürümeye başladım ve bütün arabalara baktım ve telefon kablolarının turuncu bulutların karşısında oluşturdukları yollara ve insanların ön bahçelerindeki cüce ve ahçı heykeli, küçük bir havuz ve oyuncak ayı gibi şeylere baktım.

Sonra yoldan birilerinin geldiğini duydum ve bir el arabasıyla Ford Transit kamyonetin arasında yere çömel-dim, gelen insanlar İngilizce'den başka bir dilde konuşuyorlardı ama beni görmediler. Ve ayağımın yanındaki pis su birikintisinde iki pirinç çark dişi vardı, saatlerin içindeki çark dişleri gibi.

Ve el arabası ve Ford Transit kamyonetin arasında olmak hoşuma gitti bu yüzden orada uzun süre kaldım. Ve caddeye baktım. Ve görünen tek renk turuncu ve siyah ve turuncu ve siyahın karışımı olan renkti. Ve arabaların gündüz ne renk olacağını da tahmin edemiyordu insan.

Ve farklı renkteki artı işaretlerini birleştirip ortaya bir şekil çıkarabilir miyim diye düşünmeye başladım ve şöyle bir şey çıkardım

Ve sonra annemin sesini duydum ve bağıırıyordu "Christopher . . . ? Christopher . . . ?" ve yolda koşuyordu, el arabası ve Ford Transit kamyonetin arasından çıktım ve annem bana doğru koşup "Aman tanrım!" dedi ve önümde durup parmağıyla yüzüme işaret etti ve "Eğer bunu bir daha yaparsan, yemin ederim Christopher, seni seviyorum ama . . . Ne yaparım bilemiyorum." dedi.

Ve annem daireden bir daha asla tek başıma çıkamayacağıma dair bana söz verdirdi çünkü bu çok tehlikeliydi ve Londra'daki insanlara güvenmemem gerekirdi çünkü onlar yabancıydı. Ve ertesi gün annemin yine alışverişe gitmesi gerekti ve biri zili çalarsa açmamam için bana söz verdirdi. Ve geri geldiğinde Toby için yiyecek ve üç tane **Yıldız Savaşları** kaseti getirmişti ve onları oturma odasında Bay Shears gelene kadar izledim sonra yine misafir odasına gittim. Ve 451c Chapter Sokağı, Londra NW2 5NG'nin bir bahçesi olmasını diledim ama yoktu.

Ve ertesi gün annemin çalıştığı ofisten arayıp onun işini yapacak birini bulduklarını ve işe gelmemesini söylediler ve annem gerçekten çok sinirlendi ve bunun kanun dışı olduğunu ve onları şikâyet edeceğini söyledi ama Bay Shears, "Aptal olma. Tanrı aşkına, o zaten geçici bir işti." dedi.

Ve ben uyumadan önce annem misafir odasına geldi ve ben, "A Seviyesi sınavına girmek için Swindon'a gitmem gerek." dedim.

Ondan sonra o, "Christopher, şimdi olmaz. Baban telefon edip beni mahkemeye vermekle tehdit ediyor. Roger beni azarlayıp duruyor. Şu an iyi bir zaman değil." dedi.

Ondan sonra ben, "Ama gitmem gerek çünkü her şey ayarlandı ve Peder Peters gözetmen olacak." dedim.

Ondan sonra o, "Bak. Bu sadece bir sınav. Okulu arayabilirim. Erteletebiliriz. Sınava başka bir zaman girersin." dedi.

Ondan sonra ben, "Başka bir zaman giremem. Her şey ayarlandı. Ve çok fazla çalıştım. Ve Bayan Gascoyne okuldaki sınıflardan birini kullanabileceğimizi söyledi." dedim.

Ondan sonra annem, "Christopher, her şeyi yoluna koymak üzereyim. Ama her şey elimden kayıp gidebilir de tamam mı? Bu yüzden bana sadece biraz daha . . ." dedi.

Sonra sustu ve ellerini ağzına koydu, ayağa kalktı ve odadan çıktı. Ve ben yine yeraltındaki trendeyken göğsümde hissettiğim o acıyı hissettim çünkü Swindon'a gidip A seviyesi sınavına giremeyeceğimi düşündüm.

Ve ertesi sabah yemek odasının camından o günün **Çok İyi Bir Gün** ya da **İyi Bir Gün** ya da **Süper İyi Bir Gün** ya da **Kara Bir Gün** olup olmayacağını anlamak için arabaları saymak için baktım ama bu, okula giderken otobüsten arabalara bakmak gibi değildi çünkü pencereden istediğin kadar bakabiliyordun ve ben üç saat baktım ve arka arkaya 5 kırmızı araba ve arka arkaya 4 sarı araba gördüm bu da o günün hem **İyi Bir Gün** hem de **Kara Bir Gün** olacağı anlamına geliyordu yani sistem artık çalışmıyordu. Ama eğer arabaları saymaya konsantre olursam bu A seviyesi sınavını düşünmemi ve göğsümdeki acıyı engelliyordu.

Ve annem öğleden sonra beni taksiyle Hampstead

Heath'a götürdü ve bir tepenin üstünde oturduk ve uzaktaki Heathrow Havaalanı'na inen uçakları seyrettik. Ondan sonra dondurma satan bir kamyonetten kırmızı bir meyveli buz aldım. Ve annem, Bayan Gascoyne'yi aradığını ve A seviyesi Matematik sınavına seneye gireceğimi söylediğini söyledi ve ben meyveli buzumu yere atıp uzun bir süre bağırdım ve göğsümdeki acı o kadar arttı ki nefes almakta zorlanmaya başladım ve bir adam gelip iyi olup olmadığımı sordu ve annem, "Sence nasıl görünüyor," dedi ve adam uzaklaştı.

Ve sonra ben bağırmaktan yoruldum ve annem beni başka bir taksiyle eve geri getirdi ve ertesi gün cumartesiydi ve Bay Shears'a gidip bana kütüphaneden fen bilgisi ve matematik ile ilgili kitaplar getirmesini söyledi ve bunlar **100 Sayı Bulmacası** ve **Evrenin Doğuşu** ve **Nükleer Güç** isimli kitaplardı ama bu kitaplar çocuklar içindi ve hiç de iyi değillerdi bu yüzden onları okumadım ve Bay Shears "Çabalarımın takdir edildiğini görmek ne güzel." dedi.

Ve Hampstead'da kırmızı meyveli buzumu yere attığımdan beri bir şey yememiştim ve annem küçüklüğümdeki gibi bana üzerinde yıldızlar olan bir çizelge yaptı ve bir ölçüm sürahisini enerji tozu ve çilek aromalı sütle doldurdu ve 200 ml. için bronz yıldız, 400 ml. için gümüş yıldız 600 ml. için de altın yıldız aldım.

Ve annemle Bay Shears kavga ettiklerinde mutfaktaki küçük radyoyu aldım ve misafir odasında oturarak iki kanal arasına ayarladım ki beyaz ses denen şeyi duyabileyim ve sesini de sonuna kadar açıp kulağıma dayadım;

ses kafamın içini doldurdu ve böylelikle tek duyduğum cızırtıydı ve bu başımı ağrıttığı için, göğsümdeki acı gibi başka acıları hissetmemi engelledi, böylece annemle Bay Shears'ın kavgalarını duyamıyordum ayrıca A seviyesi sınavına giremeyeceğim gerçeğini ve 451c Chapter Sokağı, Londra NW2 5NG'nin bir bahçesi olmadığı gerçeğini ve yıldızları göremediğimi düşünmüyordum.

Ve sonra pazartesi günü geldi. Gece çok geç bir vakte Bay Shears odama geldi ve beni uyandırdı ve içki içmiş olduğu belliydi çünkü tıpkı babamın Rhodri'yle birlikte içtiğinde koktuğu gibi bira kokuyordu. Ve bana "Allahın belası bir zekâ küpü oluşunu düşünüyorsun değil mi? Bir saniye için bile olsa başkalarını düşünemez misin? Eminim şu anda kendinle gurur duyuyorsundur, öyle değil mi?" dedi.

Ve sonra annem geldi, onu odadan çıkardı ve "Christopher, özür dilerim. Çok çok özür dilerim." dedi.

Ertesi sabah Bay Shears işe gittikten sonra annem giysilerinin çoğunu topladı ve iki bavula yerleştirdi ve bana aşağıya inmemi ve Toby'yi de alıp arabaya binmemi söyledi. Ondan sonra bavulları bagaja koydu ve yola çıktık. Ama bu Bay Shears'ın arabasıydı ve ben, "Arabayı mı çağlıyorsun?" dedim.

Ve o, "Sadece ödünç alıyorum." dedi.

Ondan sonra ben, "Nereye gidiyoruz?" dedim.

Ondan sonra o, "Eve gidiyoruz." dedi.

Ondan sonra ben, "Swindon'daki evi mi kastediyorsun?" dedim.

Ondan sonra o, "Evet." dedi.

Ondan sonra ben, "Babam orada olacak mı?" dedi.

Ondan sonra o, "Lütfen Christopher, şu anda işleri benim için daha da zorlaştırma tamam mı?" dedi.

Ondan sonra ben, "Ben babamla birlikte olmak istemiyorum." dedim.

Ondan sonra o, "Sadece . . . Sadece . . . Her şey yoluna girecek, Christopher, tamam mı? Her şey yoluna girecek." dedi.

Ondan sonra ben, "Swindon'a A seviyesi Matematik sınavına girebilmem için mi dönüyoruz?" dedim.

Ondan sonra annem, "Ne?" dedi.

Ondan sonra ben, "A seviyesi matematik sınavına yarın girmem gerekiyor." dedim.

Ondan sonra annem, çok yavaş konuşarak, "Swindon'a geri dönüyoruz çünkü Londra'da daha fazla kalırsak biri zarar görecektir. Ve sadece seni kastetmiyorum." dedi.

Ondan sonra ben, "Ne demek istiyorsun?" dedim.

Ondan sonra o, "Şimdi senden bir süre sessiz olmanı istiyorum." dedi.

Ondan sonra ben, "Ne kadar süre sessiz olmamı istiyorsun?" dedim.

Ondan sonra o, "Tanrım," dedi. Sonra da "Yarım saat Christopher. Yarım saat için sessiz olmanı istiyorum." dedi.

Ondan sonra Swindon'a kadar bütün yolu arabayla katedtik ve bu 3 saat 12 dakika sürdü ve benzin almak için durmamız gerekti ve annem bana sütlü çikolata aldı ama yemedim. Ve diğer yönde olan bir kazaya bakmak

için yavaşlayan insanlar yüzünden oluşmuş bir trafik sıkışıklığına yakalandık. Ve bir trafik sıkışıklığının sadece insanların bir kazaya bakmak için yavaşlamalarından oluşabileceğini tespit etmek için bir formül düşünmeye başladım ve bu, a) trafiğin yoğunluğu b) trafiğin hızı ve c) şoförlerin önlerindeki arabaların fren ışıklarını gördüklerinde frene ne kadar hızlı bastıklarına bağlıydı. Ama A seviyesi Matematik sınavına girmeyeceğimi düşündüğüm için önceki gece hiç uyumamıştım ve çok yorgundum. Bu yüzden uyuyakaldım.

Ve Swindon'a vardığımızda annemin kapıyı açmak için anahtarları vardı ve içeri girdik ve o "Kimse var mı?" dedi ama içeride kimse yoktu çünkü saat 13.23'tü. Ve ben korkuyordum ama annem güvende olduğumu söyledi ve ben odama çıktım ve kapıyı kapattım. Toby'yi cebimden çıkardım ve etrafta dolaşmasına izin verdim ve bilgisayarda **Mayın Tarlası** oynadım ve "**Uzman**" seviyesini 174 saniyede tamamladım ve bu, rekorumdan 75 saniye daha fazlaydı.

Ve sonra saat 18.35 oldu ve babamın kamyonetiyle geldiğini duydum ve odaya girememesi için yatağı kapıya dayadım ve o eve girdi ve annemle birbirlerine bağır-maya başladılar.

Ondan sonra babam, "Buraya nasıl girdin?" diye bağırdı.

Ondan sonra annem, "Unuttun galiba burası benim de evim." diye bağırdı.

Ondan sonra babam, "O Allah'ın belası muhteşem erkeğin de burada mı?" diye bağırdı.

Ondan sonra Terry Amcamın bana aldığı bongo davulumu alıp odanın köşesine çömeldim ve kafamı iki duvarın birleştiği yere sıkıştırıp davul çaldım ve inledim ve bunu bir saat boyunca yaptım ve annem odaya gelip babamın gittiğini söyledi. Ve onun bir süreliğine Rhodri ile birlikte yaşamaya başladığını ve önümüzdeki haftalarda kendimiz için kalacak bir yer bulacağımızı söyledi.

Sonra ben bahçeye çıktım ve küçük kulübenin arkasında Toby'nin kafesini buldum ve onu içeri aldım ve temizledim ve Toby'yi içine geri koydum.

Ondan sonra anneme ertesi gün A seviyesi Matematik sınavına girip giremeyeceğimi sordum.

Ondan sonra o, "Üzgünüm Christopher." dedi.

Ondan sonra ben, "A seviyesi Matematik sınavına girecek miyim?" dedim.

Ondan sonra o, "Sen beni dinlemiyorsun, değil mi Christopher?" dedi.

Ondan sonra ben, "Dinliyorum." dedim.

Ondan sonra annem, "Sana söyledim. Okulun müdiresini aradım. Ona Londra'da olduğunu ve sınava sene-ye gireceğini söyledim." dedi.

Ondan sonra ben, "Ama şimdi buradayım ve girebilirim." dedim.

Ondan sonra annem, "Üzgünüm Christopher. İşleri yoluna koymaya çalışıyordum. Her şeyi birbirine karıştırmaya çalışıyordum." dedi.

Ondan sonra göğsüm yine acımaya başladı ve kollarımı katlayıp öne ve arkaya doğru sallamaya başladım ve inledim.

Ondan sonra annem, "Geri döneceğimizi bilmiyordum." dedi.

Ama ben inlemeye ve öne arkaya sallanmaya devam ettim.

Ondan sonra annem "Hadi ama. Bu hiçbir şeyi çözmeyecek." dedi.

Sonra Arktik Buzları ya da Kambur Balinaların Göçü ile ilgili **Mavi Gezegen** videolarımdan birini izler miyim diye sordu ama hiçbir şey söylemedim çünkü A seviyesi matematik sınavına giremeyeceğimi biliyordum ve bu, başparmağını çok sıcak bir radyotöre bastırmak gibi bir şeydi, acı duymaya başlarsın ve bu sen de çığlık atma isteği yaratır ve parmağını radyoterden çeksen bile canın yanmaya devam eder.

Sonra annem biraz havuç, brokoli ve ketçap hazırladı ama yemedim.

Ve o gece uyumadım.

Ertesi gün annem beni Bay Shears'ın arabasıyla okula götürdü çünkü otobüsü kaçırdık. Ve arabaya binerken Bayan Shears yola çıktı ve "Soğukkanlılığına hayranım. Ne yüzsüz bir insanmışsın sen." dedi.

Ondan sonra annem, "Arabaya bin Christopher." dedi.

Ama arabaya binemedim çünkü kapı kilitliydi.

Ondan sonra Bayan Shears, "Sana da tekmeyi bastı mı?" dedi.

Sonra annem kapıyı açtı ve arabaya girdi, benim kapımın kilidini de açtı ve ben de bindim ve arabayla uzaklaştık.

Ve okula gittiğimizde Siobhan, "Siz Christopher'ın an-

nesisiniz demek.” dedi. Ve beni tekrar gördüğüne mutlu olduğunu söyledi ve iyi olup olmadığını sordu ve ben yorgun olduğumu söyledim. Ondan sonra annem, A seviyesi Matematik sınavına giremeyeceğim için mutsuz olduğumu ve bu yüzden düzgün yemek yiyip uyumadığımı söyledi.

Ve sonra annem gitti ve ben de perspektif kullanarak otobüs resmi çizdim, böylece göğsümdeki acıyı hissetmedim ve resim şöyleydi

Ve öğle yemeğinden sonra Siobhan, Bayan Gascoyne ile konuştuğunu ve A seviyesi sınav sorularımın hâlâ onun masasındaki 3 tane mühürlü zarfın içinde olduğunu söyledi.

Ondan sonra ben de “A seviyesi sınavına hâlâ girebilir miyim?” diye sordum.

Ondan sonra Siobhan, “Sanırım evet. Bu öğleden sonra gelip gözetmenin olup olamayacağını sormak için Peder Peters’ı arayacağız. Ve Bayan Gascoyne sınav merkezine, senin yine sınava girmeye karar verdiğine dair bir

mektup yazacak. Ve umarım onlar da bunu onaylayacak. Ama bundan emin olamayız.” dedi. Sonra birkaç saniye için sustu. “Sanırım sana şimdi söylemeliyim. Böylece bu konuyu biraz düşünebilirsin.” dedi.

Ve ben, “Hangi konuyu düşünebilirim?” dedim.

Ve o, “Yapmak istediğin bu mu Christopher?” dedi.

Ve ben soruyu düşündüm ve cevabın ne olduğundan emin değildim çünkü A seviyesi Matematik sınavına girmek istiyordum ama çok yorgundum ve A seviyesi Matematik sınavını düşününce beynim doğru düzgün çalışmıyordu ve (x)den büyük olmayan asal sayıların yaklaşık adedi için olan logaritmik formül gibi bazı kuralları hatırlamaya çalıştığımda, aklıma gelmiyordu ve bu beni korkutuyordu.

Ondan sonra Siobhan, “Bunu yapmak zorunda değilsin Christopher. Eğer istemediğini söylersen hiç kimse sana kızmayacak. Bu yanlış ya da kanunsuz ya da aptalca olmayacak. Bu sadece senin isteğin olacak ve sorun olmayacak.” dedi.

Ondan sonra ben, “Yapmak istiyorum.” dedim çünkü zaman tabloma koyduğum yapılacak şeyler listesinden bir şey çıkartmaktan hoşlanmıyorum ve bunu yaptığımda kendimi hasta hissediyorum.

Ondan sonra Siobhan, “Tamam.” dedi.

Ondan sonra Peder Peters’ı aradı ve o, 15.27’de okula geldi ve “Pekâlâ genç adam, başlamaya hazır mıyız?” dedi.

Ve A Seviyesi Matematik sınavımın **1. Bölümünü** resim odasında yaptım. Ve Peder Peters sınav gözetmeni-

di ve ben sınavı yaparken o masada oturdu ve Dietrich Bonhoeffer'in yazdığı **Müritliğin Bedeli** adlı kitabı okudu ve sandviç yedi. Ve sınavın ortasında cama çıkıp bir sigara içti ama kopya çekmediğimden emin olmak için camdan beni izledi.

Ve kâğıdı açtığımda ve göz gezdirdiğimde soruları nasıl cevaplayacağımı düşünemedim ve ayrıca düzgün şekilde nefes alamadım. Ve birilerine vurmak ya da İsviçre çakımı birine saplamak istedim ama Peder Peters dışında vuracak ya da bıçaklayacak kimse yoktu ve o da çok uzundu ve ona vursam ya da İsviçre çakımı ona saplasam sınavın geri kalanında gözetmenim olamazdı. Siobhan'ın okulda birine vurmak istediğimde yapmamı söylediği gibi derin nefesler aldım ve elli nefes saydım ve asal sayıların küplerini aldım; şunun gibi

**1, 8, 27, 64, 125, 216, 343, 512, 729, 1.000,
1.331, 1.728, 2.197, 2.744, 3.375, 4.096, 4.913
. . . vb.**

Ve bu sakinleşmemi sağladı. Ama sınav 2 saattive 20 dakikası çoktan geçmişti bu yüzden soruları çok hızlı çözmeliydim ve cevaplarımı doğru düzgün kontrol edecek zamanım da yoktu.

Ve o gece, eve gittikten hemen sonra, babam eve geri geldi ve ben bağırdım ama annem bana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğini söyledi ve ben bahçeye çıkıp yere uzandım ve gökyüzündeki yıldızlara baktım ve kendimi önemsizleştirdim. Ve babam evden çıktığında ba-

na uzun bir süre baktı ve sonra çitlere yumruk attı ve çitin üzerinde bir delik açtı ve gitti.

Ve o gece çok az uyudum çünkü aklımdan A Seviyesi Matematik sınavımı yapıyordum. Ve akşam yemeğinde biraz ıspanak çorbası içtim.

Ve ertesi gün **İkinci Bölümü** yaptım ve Peder Peters, Dietrich Bonhoeffer'in yazdığı **Müritliğin Bedeli** adlı kitabı okudu ama bu sefer sigara içmedi ve Siobhan sınavı girmeden önce beni tuvalete götürdü ve tek başıma oturup derin nefes aldım ve saydım.

Ve o gece evin önünde bir taksi durduğunda bilgisayarımda **Onbirinci Saat** oynuyordum. Taksinin içinde Bay Shears vardı ve taksiden indi ve anneme ait eşyalarla dolu bir kutuyu bahçeye attı. Ve bu eşyalar bir saç kurutma makinesi, birkaç pantolon, bir L'Oreal şampuan ve bir kutu yulaf ezmesi ve iki kitap, Andrew Morton'ın **'DIANA'nın Gerçek Hikâyesi'** ve Jilly Cooper'ın **'Rakipler'i'**, ve benim gümüş çerçevede bir resmimdi. Ve çimenlerin üstüne düştüğünde çerçevenin camı kırıldı.

Sonra cebinden bazı anahtarlar çıkardı, arabasına bindi ve uzaklaştı ve annem evin içinden koşarak çıktı ve "Sakin geri geleyim deme!" diye bağırdı. Ve arkasından yulaf ezmesi kutusunu fırlattı ve arabasını tekmeledi ve o bunları yaparken Bayan Shears camdan dışarı bakıyordu.

Ertesi gün **3. Bölümü** yaptım ve Peder Peters Daily Mail gazetesini okudu ve üç sigara içti.

Ve bu en sevdiğim soruydu

Aşağıdaki sonucu kanıtlayınız:

“Kenarları, $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$, ($n > 1$) olarak yazılabilecek bir üçgen dik üçgendir.”

Bu tezin tersinin yanlış olduğunu örnekle gösteriniz.

Siobhan bunun ilginç olmadığını söylemeseydi bu soruyu nasıl yaptığımı yazacaktım ama öyle söyledi. Ve o, insanların bir kitapta bir matematik sorusunun cevabını okumak istemeyeceklerini ve cevabı “ek” denen ve insanların eğer isterlerse okuyabilecekleri ekstra bir bölüme koyabileceğimi söyledi.

Ve sonra göğsüm acımamaya başladı ve nefes almam da kolaylaştı. Ama yine de midem bulanıyordu çünkü sınav sorularını doğru yapıp yapmadığımı bilmiyordum ve sınav merkezinin, Bayan Gascoyne’nin onlara sınava girmeyeceğimi söylemiş olmasına rağmen sınav kâğıdımı değerlendirip değerlendirmeyeceğini de bilmiyordum.

Ve iyi bir şeyin olacağını biliyor olmak muhteşemdir; ayın tutulacağını veya Noel’de sana mikroskop hediye edileceğini bilmek gibi. Ve kötü bir şeyin olacağını bilmekse çok kötüdür; dolgu yaptıracak olmak ya da Fransa’ya gidiyor olmak gibi. Ama bence en kötüsü, olacak olan şeyin iyi mi kötü mü olacağını bilmiyor olmaktır.

Ve o gece babam eve geldi ve ben kanepede oturmuş **Üniversite Yarışı** programını izliyordum ve tam o anda fen sorularını çözüyordum. Ve oturma odasının girişin-

de durup "Bağırma, tamam mı, Christopher. Canını yakmayacağım." dedi.

Ve annem de arkasında duruyordu bu yüzden bağırmadım.

Sonra bana biraz daha yaklaştı ve insanın, köpeklere saldırgan biri olmadığını kanıtlamak için yaptığı gibi eğildi ve "Sana sınavının nasıl geçtiğini sormak istedim." dedi.

Ama ben bir şey söylemedim.

Ondan sonra annem, "Söyle ona Christopher." dedi.

Ama ben yine bir şey söylemedim.

Ondan sonra annem, "Lütfen, Christopher." dedi.

Ondan sonra ben de "Bütün soruları doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum çünkü çok yorgundum ve hiç yemek yememiştım bu yüzden doğru düzgün düşünemiyordum." dedim.

Ondan sonra babam başını salladı ve kısa bir süre için bir şey söylemedi. Ve sonra, "Teşekkür ederim." dedi.

Ondan sonra ben, "Ne için?" dedim.

Ondan sonra o, "Sadece . . . Teşekkür ederim," dedi. Sonra "Seninle gerçekten gurur duyuyorum Christopher. Hem de çok. Eminim sınavda çok başarılı olmuştundur." dedi.

Ve sonra o gitti ve ben **Üniversite Yarışının** kalanını izlemeye devam ettim.

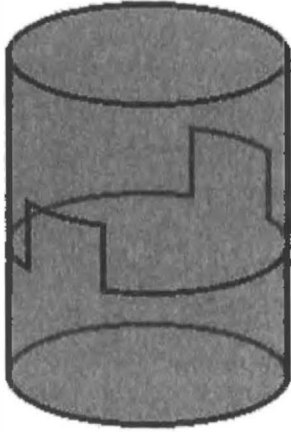
Ve ertesi hafta babam anneme evden çıkmak zorunda olduğunu söyledi ama annem çıkamadı çünkü bir evin kirasını ödeyecek parası yoktu. Ve ben, babam Wellington'ı öldürme suçundan yakalanıp hapse atılır mı diye sordum, böylece o hapisteyken biz de onun evinde kalabi-

lirdik. Ama annem, polisin babamı ancak Bayan Shears suç duyurusunda bulunursa, yani polise onun suç işlediği için tutuklanmasını istediğini söylese tutuklayacağını, çünkü polisin şikâyet edilmediği sürece insanları küçük suçlar yüzünden tutuklamayacağını söyledi ve bir köpeği öldürmek sadece küçük bir suçtu.

Ama sonra işler düzeldi çünkü annem bahçe malzemeleri satan bir dükkânda kasiyerlik işi buldu ve doktor ona her sabah içilen ve kendisini mutsuz hissetmesini engelleyecek haplar verdi, ama bazen bu haplar onun başını döndürüp ayağa hızlı kalkarsa düşmesine neden oluyordu. Ve kırmızı kiremitlerden yapılmış büyük bir evin bir odasına taşındık. Ve yatak, mutfakla aynı odadaydı ve bu hoşuma gitmedi çünkü küçüktü ve koridor kahverengiye boyanmıştı ve başka insanların da kullandığı bir tuvalet ve banyo vardı ve ben kullanmadan önce annemin burayı temizlemesi gerekiyordu aksi halde kullanmıyordum ve bazen banyoda biri olduğu için altıma yapıyordum. Ve odanın dışındaki koridor, et suyu ve okulun tuvaletlerini temizlemede kullanılan çamaşır suyu gibi kokuyordu. Ve odanın içi çorap ve çam ağacı aromalı oda spreyi gibi kokuyordu.

Ve A seviyesi Matematik sınavı sonucumu öğrenmek için beklemek hoşuma gitmiyordu. Ve ne zaman geleceği düşünsem kafamda tam olarak bir şey canlanmıyordu ve bu da paniğin başlamasına neden oluyordu. Bu yüzden Siobhan, geleceği düşünmemem gerektiğini söyledi. "Sadece bugünü düşün. Olan şeyleri düşün. Özellikle de olan iyi şeyleri." dedi.

Ve olan iyi şeylerden biri de annemin bana şunun gibi tahta bir yapboz almasıydı

Ve üst bölümü alt bölümden ayırmak gerekiyordu ve bu oldukça zor bir işti.

Ve başka iyi bir şey de anneme odasına **Buğday Sarısı Karıştırılmış Beyaza** boyamasına yardım ettim, ama saçıma boya bulaştı ve annem saçımı ben banyodayken şampuanla yıkamak istedi ama ben buna izin vermedim ve bu yüzden saçımdaki boya 5 gün boyunca orada kaldı ve sonra orayı makasla kestim.

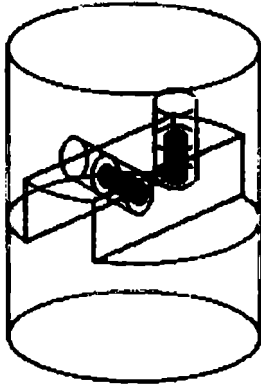
Ama güzel şeylerden daha çok kötü şeyler oldu.

Ve bunlardan birinde annem 17.30'a kadar işten gelmedi ve 15.49'la 17.30 arası babamın evinde kalmak zorunda kaldım çünkü yalnız başıma kalmam yasaktı ve annem başka seçeneğimin olmadığını söyledi ve ben de babamın gelmesi ihtimaline karşı yatağı odanın kapısına dayadım. Ve bazen o benimle kapının gerisin-

den konuşmaya çalıştı ama ben ona cevap vermedim. Ve bazen odanın dışında uzun süre yerde sessizce oturduğumu duydum.

Ve kötü şeylerden biri de Toby'nin ölmesiydi çünkü 2 yıl 7 aylıktı ve bu bir fare için çok yaşlı demektir ve ben onu gömmek istediğimi söyledim ama annemle kaldığımız yerin bahçesi yoktu bu yüzden ben de onu çiçek ekilen kaplar gibi olan büyük plastik bir kaba gömdüm. Ve başka bir fare istediğimi söyledim ama annem oda çok küçük olduğu için yeni bir fare alamayacağımı söyledi.

Ve yapbozu çözdüm çünkü yapbozun içinde 2 civata olduğunu buldum ve bunlar şunun gibi iki metal çubuktan oluşan tünellerdi

Ve yapbozu iki çubuk da tünellerin sonuna gelecek şekilde tutmak ve iki parçayı da aralarındaki kesişme noktasından geçirmek gerek, ancak o zaman parçaları ikiye ayrılabilir.

Ve annem bir gün iş çıkışı beni babamın evinden aldı ve babam, "Christopher, seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi.

Ondan sonra ben, "Hayır." dedim.

Ondan sonra annem, "Tamam. Ben burada olacağım." dedi.

Ondan sonra ben, "Babamla konuşmak istemiyorum." dedim.

Ondan sonra babam, "Seninle bir anlaşma yapacağım." dedi. Ve elinde, ortadan ikiye bölünmüş, büyük bir domates şeklinde olan plastik mutfak saatini tutuyordu ve onu kurdu ve saat çalışmaya başladı. Ondan sonra o, "Beş dakika, tamam mı? Hepsi o kadar. Sonra gidebilirsin." dedi.

Ve koltukta oturdum ve o da sandalyede oturdu ve annem koridordaydı ve babam "Christopher, bak . . . Artık böyle yürüyemez . . . Seni bilmiyorum ama, bu . . . Benim canımı çok acıtıyor. Senin evde olup da benimle konuşmayı reddetmen . . . Bana güvenmeye başlamalısın . . . Ve bunun ne kadar süreceği umurumda bile değil . . . İlk gün bir dakika olur, ikinci gün iki dakika ve üçüncü gün üç dakika ve bu yıllar sürebilir, umurumda değil. Ama bu önemli. Bu her şeyden daha önemli." dedi.

Ve sonra sol elinin baş parmağının yanındaki etin derisinden bir parça kopardı.

Ve sonra, "Buna . . . Buna bir proje diyelim . . . Birlikte yapmamız gereken bir proje. Benimle daha fazla zaman geçirmen gerek. Ve benim . . . Benim, bana güvenebileceğini sana göstermem gerek. Ve bu başta zor

olacak çünkü . . . Çünkü bu zor bir proje. Ama her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum.” dedi.

Sonra parmak uçlarıyla kafasının yanlarını ovaladı ve “Bir şey söylemene gerek yok, şu anda değil. Sadece bu konuyu düşünmen gerek. Ve ee . . . Sana bir hediye aldım. Söylediğim şeylerde gerçekten ciddi olduğumu kanıtlamak için. Ve özür dilemek için. Ve ayrıca . . . Neyse, ne demek istediğimi anlayacaksın.” dedi.

Sonra sandalyeden kalktı ve mutfak kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı ve yerde büyük bir karton kutu vardı ve içinde bir battaniye vardı ve babam çömeldi ve ellerini kutunun içine soktu ve kutunun içinden tüyleri açık sarı renkli olan küçük bir köpek çıkardı.

Sonra geri geldi ve köpeği bana verdi. Ve “İki aylık. Ve bir Golden Retriever.” dedi.

Ondan sonra köpek kucağımda oturdu ve ben de onu okşadım.

Ondan sonra bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sonra babam, “Christopher. Asla, hiçbir zaman sana zarar verecek bir şey yapmam.” dedi.

Sonra kimse bir şey söylemedi.

Sonra annem odaya geldi ve “Korkarım onu yanında götüremeyeceksin. Odamız çok küçük. Ama baban ona burada bakacak. Ve sen de ne zaman istersen gelip onu yürüyüşe çıkarabilirsin.” dedi.

Ondan sonra ben, “Adı var mı?” dedim.

Ondan sonra babam, “Hayır. Adının ne olacağına sen karar verebilirsin.” dedi. Ondan sonra köpek parmağımı emdi.

Ve sonra 5 dakika geçtiği için domates saatin alarmı çaldı. Ondan sonra annemle birlikte onun odasına geri döndük.

Ve ertesi hafta bir fırtına çıktı ve babamın evinin yanındaki parktaki büyük ağaçlardan birine yıldırım düştü ve ağaç yere devrildi ve adamlar gelip ağacın dallarını elektrikli testereyle kestiler ve kütükleri bir kamyonete yüklediler ve geriye kalan tek şey büyük, siyah, kömür olmuş bir ağaç köküydü.

Ve A Seviyesi Matematik sınavımın sonucunu öğrendim ve en iyi sonuç olan A aldım ve bu kendimi şöyle hissetmemi sağladı

Ve köpeğe Sandy adını koydum. Ve babam ona bir tasma aldı ve markete gidip gelirken onu da yanımda yürüyüşe çıkarmama izin verdiler. Ve plastik bir kemikle onunla oynadım.

Ve annem grip oldu ve babamla onun evinde üç gün geçirmek zorunda kaldım. Ama iyiydi çünkü Sandy benim yatağımda uyudu ve gece boyunca, odaya biri gelirse bağıırırdı. Ve babam bahçede küçük bir sebze tarlası yaptı ve ben de ona yardım ettim. Ve havuç, bezelye ve ıspanak ektik ve olduklarında onları toplayıp yiyeceğim.

Ve annemle bir kitapçıya gittik ve **A Seviyesi İçin İle-**

ri Matematik adında bir kitap aldım ve babam, Bayan Gascoyne'ye seneye A seviyesi İleri Matematik sınavına gireceğimi söyledi ve Bayan Gascoyne, "Tamam." dedi.

Ve ben o sınavı da geçip A alacağım. Ve iki yıl içinde A seviyesi Fizik sınavına girip ondan da A alacağım.

Ve sonra bunu da yaptığımda, başka bir şehirdeki bir üniversiteye gideceğim. Ve bunun Londra'da olması şart değil çünkü Londra'yı sevmiyorum ve bir sürü yerde üniversite var ve hepsi büyük şehirlerde değil. Ve bahçesi ve düzgün bir tuvaleti olan bir evde yaşayabilirim. Ve Sandy'i, kitaplarımı ve bilgisayarımı yanımda götüreceğim.

Ve sonra Birinci Sınıf Onur Derecesi alacağım ve bir bilim adamı olacağım.

Ve bunu yapabileceğimi biliyorum çünkü tek başıma Londra'ya gittim ve Wellington'ı kimin öldürdüğüne dair gizemi çözdüm ve annemi buldum ve cesur davrandım ve bir kitap yazdım ve bu, her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor.

Ek

Soru

“Kenarları, $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$ ($n > 1$) olarak yazılabilecek bir üçgen dik üçgendir”.

Bu tezin tersinin yanlış olduğunu örnekle gösteriniz.

Cevap

Öncelikle $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$ ($n > 1$) olarak belirtilmiş kenarlardan hangisinin üçgenin en uzun kenarı olduğunu saptamak gerek.

$$n^2 + 1 - 2n = (n - 1)^2$$

Ve eğer $n > 1$ ise $(n - 1)^2 > 0$ olmalı.

Bu nedenle $n^2 + 1 - 2n > 0$

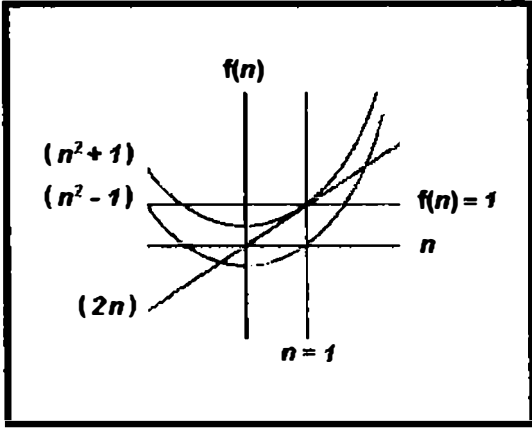
Bu nedenle $n^2 + 1 > 2n$

Aynı şekilde $(n^2 + 1) - (n^2 - 1) = 2$

Bu nedenle $n^2 + 1 > (n^2 - 1)$

Bu da $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$ ($n > 1$) olarak belirtilmiş kenarlardan üçgenin en uzun kenarının $n^2 + 1$ olduğu anlamına geliyor.

Bu ayrıca aşağıdaki grafik yardımıyla da gösterilebilir (ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz):

Pisagor teoremine göre iki kısa kenarının karelerinin toplamı hipotenüsün karesine eşitse o üçgen dik üçgendir. Bu nedenle bir üçgenin dik üçgen olduğunu kanıtlamak için bunu göstermemiz gerekir.

Kısa kenarların uzunluklarını karesinin toplamı $(n^2 - 1)^2 + (2n)^2$ $(n^2 - 1)^2 + (2n)^2 = n^4 - 2n^2 + 1 + 4n^2 = \underline{n^4 + 2n^2 + 1}$

Hipotenüsün karesi $(n^2 + 1)^2$ dir.

$$(n^2 + 1) = \underline{n^4 + 2n^2 + 1}$$

Böylelikle, kısa kenarların uzunluklarının karesi hipotenüsün karesine eşit olduğunda o üçgen dik üçgendir.

Ve "Kenarları, $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$, ($n > 1$) olarak yazılabilecek bir üçgen dik üçgendir," tezinin tersi; "Dik üçgen olan bir üçgenin kenarları $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$ ($n > 1$) olarak yazılabilir." dir.

Ve karşıt örnek demek, dik üçgen olduğu halde kenarları $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$, ($n > 1$) olarak yazılamayacak bir üçgen bulmak demektir.

Öyleyse, **ABC** üçgeninin hipotenüsü **AB** olsun

ve **AB = 65** olsun

ve **BC = 60** olsun.

Öyleyse

$$\begin{aligned} \mathbf{CA} &= \sqrt{(\mathbf{AB}^2 - \mathbf{BC}^2)} \\ &= \sqrt{(65^2 - 60^2)} = \sqrt{(4225 - 3600)} = \sqrt{625} = 25 \end{aligned}$$

$$\mathbf{AB} = n^2 + 1 = 65 \text{ olsun}$$

$$\text{Öyleyse } n = \sqrt{65 - 1} = \sqrt{64} = 8$$

Bu yüzden $(n^2 - 1) = 64 - 1 = 63 \neq BC = 60 \neq CA = 25$

ve $2n = 16 \neq BC = 60 \neq CA = 25$.

Bu yüzden **ABC** üçgeni bir dik üçgendir ama kenarları $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ ve $2n$ ($n > 1$) olarak yazılamaz.

